

## PPCC 6996

- La novena.
- Vípera Áspid.
- És compleix A, falla B.
- L'ordre dels factors, altera el producte.
- Aigua i foc. El Congrés de Beneixama.
- Més facil és així.
- Sexe a Nova York.
- Baixa per lesió.
- Xantatge.
- L'ànec blau.
- Festes de moros i cristians.
- Opa hostil.
- Proposicions deshonestes.
- Alea jacta est.

**Beneixama:** (03460) Municipi del País Valencià, a l'Alt Vinalopó, a 46 km d'Alacant, a la vall de Biar, estès sobre la serra de Beneixama i la d'Ontinyent, i a 592 m d'alt; 1931 h, ( beneixamins ). Predomini del secà, amb oliveres, vinyers i cereals; al regadiu, vinyers, pomeres i hortalisses. Indústries de l' alimentació, textil, i de joguines. D'origen musulmà.

**Espanyol (Reial Club Deportivo):** Societat esportiva fundada a Barcelona el 1900, per A. Rodríguez, Abellí i altres esportistes, amb el nom de Sociedad Española de Foot-ball. El 1901 es digué Club Español de Foot-ball, i el 1909 és canvià el nom actual, que adoptà el "reial" des de 1912. Vestit inicialment de groc i després de blanc, des de 1911 l'equip duu la samarreta de colors blau i blanc amb ratlles verticals.

**Novena:** **1** Estrofa o poema de nou versos. **2** Interval comprès entre dues notes de la gamma diatònica separades per nou graus consecutius. **3** Pregàries, actes de devoció que es fan durant nou dies seguits, en honor d'un sant, de la Mare de Déu o de Jesucrist .

**Tarot:** **1** Joc de 78 cartes simbòliques que serveixen per al joc o per l'endevinació. **2** Joc que es juga amb aquestes cartes. **3** Cadascuna de les cartes d'un joc del tarot.

## 1-La novena

- Ha arribat l'hora de la veritat, l' hora que diguem les coses pel seu nom. No ens hem d' arraulir, de Salses fins a Guardamar, i de Fraga fins a Mahó. Uns Països Catalans autèntics !. Una única nació, una realitat històrica, un fet combatiu. Que no us prenguin l' enteniment, que no us “ embarguin “ la vostre ànima de realització històrica...

Estava escoltant aquest míting d' un important líder nacionalista del País Valencià, al meu pas per Gandia. Venia d' Alacant, on estàvem instal·lant una “ horta solar “. Alacant, la regió d' Espanya amb més hores de sol, i els embassaments més buits d'aigua, es debatia entre la definició del seu futur, de com explotar tantes hores de sol, i ser la Califòrnia d' Europa, i com aprofitar la redistribució dels seus recursos hidrològics, camps de golf ?, regadius ?. En definitiva, una cosa, semblava clara, faltava aigua, però tampoc és sabia com aprofitar- la. Què fer ?, quina solució és podia adoptar ?.

Després de l'aturada a Gandia per dinar, i acudir- hi al míting d'aquell líder nacionalista valencià, vam enfilem la AP 7, fins a Manresa, allà em vaig acomiadar del meu company de feina, el Carles. Abans d'acomiar- me d'ell, no em vaig estar de dir- li, el següent.

- No t'has fixat Carles, aquest migdia, a Gandia, aquell líder nacionalista valencià, semblava que li sobraven idees, i li faltaven fets, li faltava recolzament creïble, i aquí a Catalunya, sembla que ja estiguem una mica saturats de reivindicacions nacionalistes amb el mateix missatge.
- No et preocupis Manel, el dilluns ens veiem a l' oficina, em d'acabar d'enllestir quan més aviat millor el projecte. Aquesta “ horta solar “, ha d'estar enllestida ja, quan abans millor. Tinc d'altres projectes, a Almeria i Granada.

Aquella tarda, jugava l' Espanyol contra el Càdis. Era diumenge, i no sé que em va passar, vaig tenir un profund remordiment de consciència. Creia que en part érem culpables de la manca d'aigua d'aquelles terres, en haver avortat el transvasament de l' Ebre, creia que potser des de Catalunya, no fèiem prou per ajudar els nostres pobles germans, i creia, que no sabíem ni comprendre, ni treballar suficientment bé amb la resta de pobles d'Espanya. Em va agafar una crisi d'espiritualitat profunda. Vaig discutir amb la Mireia, per

coses que semblen banals, però potser les coses més insignificants, són les que donen el vertader significat de la vida, el cas és que de sobte, creia que no era suficient en ser català, que no és podia buscar la confrontació eterna, amb el nostre veí espanyol, devíem de traspasar part del que és nostre i comprendre com sent, com s'imagina el que ha de ser una Espanya forta, unida, solidària. Aquella tarda, veient la contundent victòria de l'Espanyol davant del Cadis, i tot veient, com una afecció de primera, baixava automàticament a segona divisió, se'm va plantejar immediatament el problema de Gibraltar al meu cap. Gibraltar, la eterna humiliació d'Espanya davant l'imperialisme britànic. La eterna capitulació davant del més fort. El cas, és que jo sóc dels que va anar a Wembley, i a casa dels meus pares, a la meua habitació, tenia penjada, una bandera d'Anglaterra. Encara la guardava, però després de veure aquella gent plorar, vaig decidir que els retornaria part del que és seu, part de les seves terres, Gibraltar. Vaig decidir, que en senyal de protesta, aniria a tots els partits de Lliga de l'Espanyol, a Montjuïc, amb una bandera d'Anglaterra, i amb la samarreta del Cadis.

Així ho faria, fins que l'Espanyol, guanyés algun títol, o acabés la temporada, sense baixar a segona. Si baixava, aguantaria amb la bandereta, anant-hi cada cap de setmana, fins que pugés a primera, i està clar, és mantingues.

Aquesta promesa, només li vaig dir al Carles, per qüestions comercials...

- Saps Carles, t'haig de dir una cosa, i te la tinc que dir, perquè et pot afectar, i només tú de la feina, vull que sàpigues aquest secret. Només tu.
- I de què és tracta. Et passa, alguna cosa... ?.
- No..., no...
- Vinga Manel dispara, has de saber que tenim el projecte de Beneixama en marxa, i un altre a Granada a mig embastar. No em fallis !.
- No et posis nerviós, asserenat. Estàs més nerviós que jo.
- D'acord, d'acord, però diga'm el que et passa.
- Com ja saps, estic tenint problemes amb la dona, encara bó que no tenim fills i... bé, com ja saps ella treballa per una editorial, és traductora de català i...
- Què, dispara ràpid.
- L'altre dia vam discutir molt fort...
- I...
- Hem decidit separar-nos. Per ella, només existeix Catalunya, el català, les seves traduccions, Manresa, és una egoista !. Si fos per ella, ja tindríem fills, per portar-los a una bona escola, que practiquessin la immersió lingüística, i que sé jo...
- Bé, això és normal no ?.
- Sí, però, t'haig d'explicar un secret. Jo no em trobo preparat per això. Crec que va massa ràpid. Jo tinc trenta cinc anys, i

ella vint-i-set, no creus que hauríem de gaudir més de la vida, viatjar més, veure món.

- Segons, com és miri ja ets una mica gran, però que heu decidit, has de tenir en compte que el projecte de Granada, està molt avançat.
- No t'espantis. Li vaig dir, que quan vam parar a Gandia, havia anat a un discurs d'un líder nacionalista valencià, i vaig veure en ell, la meua crisi de valors, el no tenir clar el meu horitzó. A més, i no et riguis, aquella nit vaig veure el tarot a un canal de televisió, i deia una tarotista, que si es dubtava de l'amor, el millor era posar a prova l'amor. És podia fer una novena, o un altre tipus de penitència, per veure si el que creus és veritat.
- I quina ha estat la teua penitència.
- Anar amb la bandera d'Anglaterra, i la samarreta del Cadis, al camp de l'Espanyol, fins que acabi la temporada, mantenint-se l' Espanyol a primera o guanyi un títol.
- I si baixa a segona.
- Doncs anar amb la bandereta, fins que torni a pujar.
- Molt bé, tot una novena !. I que pretens amb això ?.
- Redescubrir-me a mi mateix.
- I amb la teua dona, com heu quedat.
- Ens hem separat.
- Què... ?
- Sí. Pacte amistós.
- O sigui, que un discurs d'un líder nacionalista valencià, unes cartes d'una tarotista d'idees ocurrents, i la primera incursió que fem a territori estatal, fa que trontolli, tot el teu codi ètic, i caiguis amb la més profunda de les depressions.
- Doncs sí, és així, a més ja feia temps que jo no veia les coses clares amb la meua dona. Des de que portem el projecte d' Alacant, i les meues estades a Beneixama, ha fet que la nostra relació caigui amb la monotonia, a més, ella passa llargues estones en la seva habitació, traduint a Joyce i Beckett al català, i les seues estones d'oci, les passa penjada d'internet, parlant amb el Messenger amb les seues amigues. La nostra relació al llit, és pràcticament inexistente, i potser aquest cúmul de circumstàncies, hagin estat la gota d'aigua que vessa el got. Però no et preocupis, ens en sortirem, al negoci, les meues circumstàncies personals, no és notaran gens, el que passa, és que he vist en anar a Montjuïc, una oportunitat, per la reflexió, i per escollir entre el bo i el dolent, però no et preocupis Carles, no et fallaré. T'ho juro.
- Doncs, ja està !. A veure si pots enllestir per la setmana que ve el projecte de " l'horta solar ", de Beneixama.
- Cap problema.

Em vaig acomiadar del meu soci. És va anar més tranquil. Ell tenia una amiga, que li va passar una cosa semblant. Va fer una promesa per amor, i va acabar estudiant i aprovant la carrera de psicologia en

cinc anys. En Carles no l'espantaven els vudús, les novenes, les promeses i les màgies negres. Era una forma de descobrir l'espiritualitat, que cadascú té amagat.

L'endemà, a la feina, tot va ser normal, en Manel estava acabant d'enllestir els detalls tècnics de "l'horta solar" Beneixama. Ja tenia les llicències municipals corresponents, i disposava dels tècnics, per acabar d'enllestir la instal·lació. En Carles, ja havia acabat de definir amb els compradors, la forma de pagament, la relació que tindrien amb les companyies de la llum, que li comprarien la electricitat, en definitiva, ho tenia tot lligat. A en Carles, només li quedava una pregunta per respondre del seu soci, i la seva dona ?, que seria de la Mireia ?, faria ella un altre aposta ?, posaria el seu amor a prova també ?. Va pensar, que era important, i va decidir preguntar- li.

- Escolta Manel, i si us separeu, que farà la teva dona ?, d'ara en endavant la teva exdona.
- No ho té gaire clar encara, però diu que el que jo dic són coses romàntiques, que ella no creu en coses estranyes, però que allà jo, si m'enredo en supersticions, potser quan la vagi a buscar, ja no la trobaré.
- I no et dona por això ?.
- Mira Carles, potser sembla una cosa sense sentit el que vaig a fer, però crec que haig de pagar una penitència, crec que estic en deute amb algú, i no és precisament amb la meva dona. Vull reivindicar- me, vull sentir el que senten els espanyols per Gibraltar, però a mi em costa anar a Montjuïc, amb una bandera espanyola, no em sentiria còmode, i a mi també m'agradaria anar a Gibraltar algun dia.
- Sí clar, però la teva dona que farà, és quedarà aquí a Manresa, deixarà la traducció, i s'anirà a viure a la Catalunya Nord, o plantejarà el divorci, de bones a primeres.
- No ella, s'anirà a viure a Vic, ella té un pis allà, i continuarà amb les traduccions.
- I ella que t'ha dit ?.
- Que quan acabi la novena, la truqui. Amb una mica de sort, sinó ha trobat res més interessant, podríem tornar a viure junts.
- Sí, però quan compleixis la novena, Gibraltar continuarà sent un enclavament britànic en territori espanyol.
- Efectivament, i aquesta és la gràcia de la meva novena. Vull que Gibraltar no canviï de mans, que sempre sigui un enclavament britànic en territori espanyol.
- Llavors et contradius, estàs en contra dels Països Catalans actuals, i estàs en contra d'Espanya, i... per això pateixes una crisi personal, d'amistat, i sembla que vols contradir- te, per assolir la veritable veritat, posant en joc, la teva dona inclòs !.
- Efectivament, així és, i no pateixis, a la feina per mi, no tindràs cap problema, som socis ara, i ho serem per sempre.
- D'acord, però ahir, em van trucar des de Beneixama, volen saber quan arribarà l'última entrega de plaques solars.

- Arribaran passat demà.

Vaig marxar a casa. Mai vaig pensar que el Manel, pogués fer una cosa com aquesta, però jo tenia un familiar, que per culpa de la pressió de la feina i de la família, va acabar suïcidant-se, i en definitiva, anar al camp de l' Espanyol, ni amb una bandera catalana, ni amb una bandera espanyola, ni de l' Espanyol, em semblava estrany, però crec que ho feia com anar al psiquiatre, un cop cada quinze dies. El bo, era que en acabar el partit, n'extreia un resultat, i la solució final, la seva solució final, arribaria més tard o més d'hora, o no arribaria.

El bo del cas, és que érem a principis d'abril, i l'Espanyol a la Lliga, no anava bé, estava a prop del descens, encara que a la Copa del Rei, havia arribat a la final, que jugaria contra el Saragossa, el 12 d'abril.

Jo, no tenia, aquests, problemes, era soci del FC Barcelona, i anava amb el meu fill gran de deu anys. No havia fet cap cosa estranya, i és més, havia anat molt de temps amb el Manel. Al Camp Nou, vam dissenyar el que després seria la nostre empresa, Solium, i en Manel coneixia la meva dona, i jo coneixia a la Mireia, i tot d'una em semblava molt estranya l'actitud d'en Manel, i tot per una discussió forta amb la seva dona, un discurs d'un líder nacionalista valencià, i veure les recomanacions d'una tarotista de matinada.

És difícil comprendre la psiques d'una persona, i molt més quan coneixes el teu amic de tant de temps, però només podia acceptar-lo tal com era, amb els seus defectes i virtuts, havíem posat diners tots dos en el mateix negoci, i teníem projectes per endavant. Una cosa com aquesta no ens podia aturar, però vaig trucar a la Mireia, volia saber l'altre cara de la moneda.

- Mireia.
- Sí...
- Sóc en Carles.
- Home Carles, tenia moltes ganes de parlar amb tú, que és de la teva vida ?.
- Millor parlem de la teva, no et sembla ?.
- Sí millor, ja t'has assabentat, en Manel i jo ens separem.
- Sí, però és una llàstima, portàveu sis anys de convivència junts.
- Sí, però tot té un inici o un final.
- Que us va passar fins arribar a aquesta situació.
- Veuràs, la nostre relació s'havia anat deteriorant. Jo estava molt capficada, amb les meves traduccions. En els darrers temps, m'han encomanat moltes traduccions d'autors anglesos, i he caigut en la temptació fàcil d'internet. Quan venia d'Alacant crec, no li prestava la suficient atenció. Ho feia sense donar-me'n compte, però un bon dia, em va explicar un rotllo d'un discurs d'un líder nacionalista valencià, d'una novena que recomanava una tarotista en programa de matinada, i que les nostres vides s'havien separat, que jo

pensava més amb Pompeu Fabra que en ell, que ell no és deixava la pell a l'asfalt, per tenir una convidada de pedra a casa, i que em deixava.

- Sembla com si les vostres vides és separessin. Sembla, i ho diré en un sentit molt poètic, com si les vostres vides fossin la AP 7, i de sobte, la AP 7, és bifurqués per anar a Vic, i Manresa. Les vostres vides és separen.
- A mi em sembla, que si li van les novenes d'una tarotista de matinada, i els discursos efervescent d'un polític nacionalista valencià, potser busca això..., m'entens ?.
- Ja..., potser no li has sabut donar tu, això...
- És aquest el meu penediment. Encara estimo el Manel, és l'home de la meua vida, i crec que sabia esperar, fins i tot, acceptaria que trobés allò que jo no li he sabut donar. L'estimo, encara l'estimo amb passió.
- No et preocupis Mireia, et mantindré informada, però tu també reflexiona, si hi ha vida després de Joyce.
- No em fallis.

Vaig penjar el telèfon, i vaig comprendre, que d'ara en endavant, tenia que tractar al Manel, com si fos el millor dels amics, i tractar de aconsellar- li, per reeixir la seva vida. El necessitava, i ell em necessitava a mi. Aquell any, seguia la temporada del RCD Espanyol, com si fos el FC Barcelona, i el que la Lliga espatllava, tenia l'esperança de que la Copa del Rei ho solucionés, sinó, tindria que actuar, estava en joc " l'horta solar " de Granada, ja li estaven buscant nom, Motril Sol, per ubicar- se a Motril, Sol Motril, i jo estava pendent dels partits de l'Espanyol, i de posar ordre, a la vida sentimental del meu soci i amic. Coses de la vida !.

L'endemà, estàvem enllestit l'enviament de plaques cap a Beneixama. Ho teníem tot enllestit. Era difícil també, doncs teníem que recompondre tot el material, empaquetar- lo, i enviar- ho a Múrcia. Era la part més difícil. Jo, m'encarregava de la part comercial, però la part tècnica, era de suma importància. Era com un puzzle, i tenia que encaixar tot bé. La resta ho posava el clima, però no és podia fallar en una part tant important. Era dilluns, i ahir l' Espanyol, havia perdut contra el Reial Madrid, també havia perdut a casa, la setmana anterior, i, el que és més greu, el seu joc, no entusiasma.

- Què ?. Deus de netejar la bandera d'Anglaterra de tant en tant.
- Sí és clar, de tant en tant la netejo. Ja saps, la bandera anglesa, és blanca i vermella, i s'embruta més, que la del Barça, per exemple, però quan està neta, la torno a pujar a Montjuïc. Una novena, és una novena.
- Saps, Manel, ahir vaig està parlant amb la Mireia.
- I que et va dir.
- Vaig parlar per telèfon, però em va dir, que eres l'home de la seva vida, que potser era veritat, que ella s'havia tancat amb



- el seu treball, amb les seves amistats, però que no hi havia per tant. Potser això de la novena, no serà un problema teu ?.
- No sé. No crec amb els psiquiatres. No crec amb la psicologia moderna.

L'enviament de plaques solars, havia arribat a Beneixama, i Manel va baixar amb un equip de deu tècnics per muntar les plaques solars. Es van estar tota una setmana. Tot va sortir bé, a la perfecció, i només quedava la inauguració de “ l'horta solar “. Era una extensió molt gran, de dos hectàrees, i a la estrena, estava previst la presència de l'alcalde de Beneixama, del president de la Comunitat Valenciana, i un alt càrrec de la Unió Europea. Des d'Europa, és volia fomentar, l'ús d'energies renovables, i el sud d'Europa, era el millor lloc, per la implantació d'energies renovables. Tot estava, preparat, només calia endollar la instal·lació, a la xarxa general, esperar que no fallés, i donar per inaugurada “ l'horta solar “. Carles ja havia parlat amb alts càrrecs d'Alacant, i els havia promès, de que a part de ser ell allà, la data de la inauguració, també hi serien representants dels fabricants dels components de “ l'horta solar “. Les proves pilot havien sortit correctament. Tota la instal·lació s'havia deixat sota custòdia, i l'equip tècnic va tornar cap a Manresa. Aquest cop, no van parar a Gandia, van parar a un àrea de servei, a l'altura de Sagunt. No hi havia cap líder polític. Estaven l'equip tècnic i ell, en dues taules de l'àrea, hi havia algun turista, molta gent de pas, i no semblava que allò fossin els Països Catalans. Aquella àrea de servei, donava una imatge mòrbida, del que ell s'hauria imagina't, que algun dia fossin els Països Catalans, uns Països de postal suïssa, o d'espot de televisió, on s'inviten a les joves alemanyes, a gaudir de la televisió i la xocolata suïssa, en un país imaginari.

## 2- Vípera Aspid

Mentre tant, i ja a Manresa, havent- ho deixat tot lligat amb el Carles, una noia, funcionària de l'Ajuntament de Beneixama, ens volia visitar. L'obra feta, era de tant envergadura, que ens volia conèixer. Ens volia conèixer des de dins. Com encarregat del projecte logístic, vaig tractar d'explicar- li tot, d'on venien les plaques, la tecnologia, la nostre ma d'obra, i els mitjans de transport que utilitzàvem. La Isabel, així es deia la funcionària, va quedar satisfeta, però aquella nit, la vaig convidar a sopar a un restaurant de Manresa. El millor.

- És estrany, a ser veritat, esperàvem aquesta visita, però mai haguérem cregut que fossis tu.
- Sóc l'encarregada d'infraestructures del nostre ajuntament. Pertanyo a un partit local, Independents de Beneixama. Som imprescindibles per assolir a una majoria estable, i estem molt involucrats en aquest projecte, per res del món no podem fallar, la nostre gent no ens ho perdonaria, i és aquesta la raó de la meva visita aquí, per veure- us des de dins. Entens ?.
- Així creus que tot és correcte. Creus que tot està bé.
- Sí, tot és correcte. Vosaltres els enginyers, tant analítics i freds com sempre... No ens heu fallat, però com t'he dit, ens juguem molt en aquest projecte. És un projecte pioner al Sud d'Espanya, i del seu èxit, depèn l'existència del nostre partit, i sense cap mena de dubte, la meva reputació personal.
- Nosaltres també ens juguem molt, és l'obra de més gran envergadura que mai hàgim fet. Tots els nostres competidors ens estan mirant. A bon segur marcarem un abans i un després.

Se'm va quedar mirant als ulls fixament. Pensava que passava alguna cosa.

- Podries venir amb mi a l'hotel aquesta nit, et vull ensenyar una cosa.
- Bona o dolenta ?.
- Tranquil, no passa res. Et vull donar una còpia, del projecte que va resultar perdedor de " l'horta solar " que inaugurarem el proper dissabte, i et diré per què. L'altre empresa que va resultar finalista, era una gran multinacional del sector energètic, i complia també, tots els requisits tècnics, però vosaltres, donàveu la sensació, de ser més àgils, més ràpids, més dinàmics, i així ha sigut. Vull que tinguis una còpia del projecte finalista, perquè tinguis en compte alguns dels aspectes tècnics, que són millors que els vostres, per tal de que si " l'horta solar " que inaugurarem el proper dissabte, esdevé un èxit, el proper projecte, sigui millor, que el que inaugurarem enguany. Anava a portar- lo aquí al restaurant,

però és força voluminós, i crec que és millor que vinguis tu a recollir- ho.

Pensava que m'havia ficat en un vesper, però estava sol, i solter. De què podia tenir por. En aquell moment, el món era meu.

- D'acord. Coneixem aquesta companyia elèctrica. Té bons materials, però funciona sota una rígida burocràcia, i un sistema funcional.

Vaig pagar el sopar, i ens vam dirigir a l'hotel. La recepcionista, li va donar la clau, i en entrar a l'habitació, vaig veure que dormia en un llit de matrimoni, que aquelles hores, i sol amb una dona, em semblava immens.

- No t'espantis.
- Tranquil·la, tracto de mantenir la calma.
- Veus, aquest és el projecte de l'altre empresa, a la qual, vosaltres vau guanyar el concurs...

De sobte, se'm va quedar mirant fixament als ulls, de forma insinuant. Va estar així per espai de vint segons. Vaig començar a produir saliva, de forma irrefrenable, no podia parar.

- Doncs bé, aquest és el projecte perdedor, vosaltres sou els guanyadors, però espero tinguem un servei tècnic postventa adequat, i que ens tingueu informats de les millores tècniques que al respecte és vagin produint.

Va dir, la Isabel, mentre és treia les sabates i és posava còmode.

- No pateixis, com a responsable d'enginyeria de l'empresa Solium, et garanteixo tindreu les últimes innovacions en energia fotovoltaica.
- Però mira't el projecte perdedor, us pot ajudar molt.

Mentre deia això, va deixar l'abric i la jaqueta a l'armari, i finalment, és va asseure a la part baixa del llit, on sense la jaqueta, i una faldilla una mica oberta, insinuaven alguna cosa, per la qual en Manel, no és sentia prepara't. Mentre, ell era un mar de saliva, i tenia els músculs més rígids que mai, però havia fet una novena, que implicava l'aïllament del sexe total, fins que l'Espanyol guanyés algun títol, o no perdés res, i és devia a la novena. La novena, era una via de sacrifici espiritual, per assolir la veritat particular de cadascú, i tenia que ser congruent. .

- No siguis impacient, el projecte " d'horta solar " de Beneixama, serà un exemple per tota la comarca, i segur que com a model i exemple, en sortiran d'altres imitacions.
- Això espero. Ens veiem el proper diumenge a la inauguració.

- Allà ens veurem.
- Bona nit.
- Bona nit.

Ens vam acomiadar, i me'n vaig anar a casa meva. Aquella nit, no vaig dormir al meu llit, sinó a la dels convidats, on hi havia la bandera d'Anglaterra, i al costat d'un mapa immens, de Gibraltar, que tenia penjat a la paret, a sota del qual, i en un calaix, guardava el meu carnet de soci de l'Espanyol.

Aquell dilluns, vaig anar a la fàbrica, i aquell diumenge l'Espanyol havia perdut contra el Sevilla. En Carles em va dir que com ho veia allò de la novena, que ell ja creia amb Sa Majestat el Rei, la Copa, i els miracles, que vénen del cel, però que futbol, és futbol, i jo li vaig respondre, amb un ampli somriure, que una promesa, és una promesa, i els manaments del cel, no és poden contradir. Carles, estava satisfet, pel projecte d'Alacant, però estava preocupat, pel futur de la companyia, si en Manel, no canviava la seva actitud.

- Saps Manel, ahir vaig estar parlant amb la Mireia. Ella continua igual, amb les traduccions. Sort de les amigues que té, que no la deixen que es tanqui. És recorda de tu. Encara diu que ets l'home de la seva vida, que t'estima.
- Ah, si. És bo sentir- se estimat.
- Clar..., i jo també t'estimo. Tots volem el millor per a tu.
- Una promesa, és una promesa. La Mireia i jo, estem separats, no estem divorciats, i si la novena surt bé, ho podríem tornar a intentar, si ella volgués. Quan vivia amb ella, el més prioritari era, la correcta traducció de Dun Laoghaire, o que no fallés la seva amiga de l'ànima a les vuit, a la xerrada al Messenger, per espai d'una hora i no gastar telèfon !. Em tenia que fer el sopar, i gairabé rentar- me la roba cada dia. Ho entenc, ho entenc, però ella ha reflexionat, diu que et desitja, t'estima. No creus que és bo això.
- .
- La resposta la té la novena, i el lider nacionalista valencià. De Salses fins a Guardamar, i de Fraga, fins a Mahó.

Aquella afirmació, l'acabava de rematar a en Carles, doncs no sabia que fer.

Van preparar, la inauguració de " l'horta solar " de Beneixama. Tot va sortir perfecte davant les autoritats locals i europees. Anava de bracet d'en Carles, Però en acomiadar- nos de les autoritats locals, la Isabel entre mig d'elles, aquesta, em va obsequiar amb un ampli somriure de bat, a bat. Només vaig poder saludar- la de forma protocol·lària, però quan aquest és va trencar, vaig veure com s'apropava un home, i dos nens petits. No vaig resistir la temptació de preguntar- li.

- Escolta, qui eren aquells ?.
- El meu marit, i els meus dos fills.

- Ah sí ?.
- Estic casada.
- Bé, adéu, i fins aviat.
- Fins aviat.

En Carles, em demanava, teníem que parlar amb uns nous contractistes. Vam ensenyar- lis les instal·lacions de Beneixama i vam començar a parlar amb els nous contractistes. De fet eren unes converses preliminars. Els nous inversors, sabien que la energia solar, era una energia renovable, de fàcil manteniment, i subvencionada pel ministeri d'indústria i energia. Instal·lar energia solar, era una gran inversió. Renovable en un espai de vuit o deu anys, i amb uns guanys garantits. Fer una instal·lació d'energia solar, suposava tenir uns ingressos garantits i a més tenia poques despeses de manteniment. L' energia solar, o la eòlica, eren energies de futur renovables, on l'únic inconvenient, era la inversió inicial, però al cap i a la fi, són recuperables, i a més són unes fonts d'energia inesgotable al llarg d'Espanya, i bona part del sud d'Espanya i, aquesta era la meua missió, convèncer als promotors, d'una urbanització a Motril, amb els quals teníem uns contactes preliminars. Era dissabte a mitja tarda, i ja vam acabar tota la feina, i el Carles i jo, vam tornar a Manresa des de Beneixama. Més de set cents quilòmetres d'una tirada. En aquesta ocasió, no vam parar a cap població. Només a àrees de servei, per lo qual, no vam veure cap mena de míting, encara que a prop de Vinaròs, vam veure per la televisió, un partit del RCD Espanyol a Montjuïc, contra el Barça, i va perdre, 0-1, gol de Deco.

- Aquest cop no has anat a Montjuïc.
- No, per motius de treball, però saps què.
- Què.
- En aquest viatge, m'he portat una decepció.
- Explica, que ets una caixa de sorpreses.
- Tranquil, la sorpresa te la donaré jo. Si no fos per mi, no hauríem conclòs el projecte de Beneixama.
- I per què no ?. Que vas fer.
- Saps, la Isabel, la consellera de l' Ajuntament de Beneixama.
- Sí.
- Doncs quan va venir a qui, em va induir, em va provocar a fer l'amor amb ella.
- I que va fer, et va invitar a la seva habitació, a l'hotel.
- Sí, em tenia que donar una documentació del projecte perdedor de " l'horta solar " de Beneixama.
- Valgui'm Déu !, quin pecat !.
- Jo pensava, que seria una dona alliberada, i que va !, està casada i amb fills.
- Vaja, doncs només tinc que donar- te les gràcies. Tu també deuries disfrutar, i potser aquesta era la forma d'agrair- te la conclusió d'un projecte que significa molt per Beneixama, per l'Alt Vinalopó, i pel País Valencià.

- Res de tot això, em vaig engarrotar de forma excessiva, vaig començar a salivar de forma irrefrenable, i sense poder aturar-me. Creia que devia salvaguardar l'honor de la meva novena, i que els meus instints més primaris, tenien que ser frenats, la qual cosa, en veure-la a ella en actitud provocativa, sense sabates, despenjada, i lleugera de roba, va fer que em posés en una greu situació.
- Potser no estàs gaire preparat per a situacions com aquestes.
- Potser tampoc tu no ho estàs.
- Ho intento estar, però ara la meva principal problemàtica, és diu RCD Espanyol, novena, deliris nacionalistes d'un escèptic català, i trencament d'una relació amb la que era la dona de la seva vida.
- Tranquil, et vaig ajudar. Aquella nit, em vaig sentir tant ridícul, tant reprimat davant una situació inesperada, que continuaré fent la novena, amb els mateixos termes, però aniré al camp tal com sóc, sense banderes, sense samarretes de l'Espanyol, només que la presa de la decisió, només correspondrà a la *emptio spei*, és a dir, el que sigui en un moment donat.
- Em sobten les teves millores en la novena, però no penses que ets una mica prepotent ?. Tu també estàs ferint a la Mireia.
- No fa ni cinc mesos, que estem separats, i això és el que hi ha.
- Saps Manel. Sembles una mica ximple. Pots perdre a la Mireia per sempre. Ella també ha patit un desencís força important des de que la vas deixar.
- Ah sí. Ho ha deixat tot. Això em satisfà.
- No t'agradaria parlar amb ella ?.
- Potser més endavant. Jo també guardo records d'ella, no tot van ser males experiències, sobre tot al principi. Les sortides de nit amb els amics, les excursions a Cadaqués, Penyíscola...
- Doncs això és el que hi ha.

Vam arribar a Manresa, ens vam separar. Cadascú va anar a casa seva. A en Carles li esperava la seva dona. En Carles, tenia dos fills petits, de quatre i dos anys, i la seva dona, que no treballava, i és desvivia per ell. Quan va arribar, ja era tard, era de matinada i els petits ja estaven dormits. Carles va voler entrar a la seva habitació, i els va donar un petó a la galta, i una suau carícia. La seva dona estava al llit, però va encendre la llum abans de que arribés a l'habitació. L'havia sentit, com entrava a l'habitació de les criatures. El va rebre com sempre, en la més senzilla i sincera de les monotonies, d'un discurs de música clàssica. A penes és van dir res, perquè ambdós estaven cansats, però ambdós van continuar dormint en roba de nit, i acompanyats amb una manta, que els protegia del fred tardà de l'hivern, i els donava intimitat de família responsable. Només és van creuar unes mirades de confiança, i

unes lleus carícies de compromís, va ser tot el que és van expressar. L'endemà era diumenge, i podrien parlar de tot.

L'endemà, en Carles, és va aixecar tard, cap a les deu o les onze. La seva dona, la Rosa, s' havia aixecat feia estona, i ja havia donat d'esmorzar als seus fills. La Rosa, agraïa l'esforç que feia el seu marit per la família. Ella, havia treballat també en el passat, en una entitat bancària, però en veure la dificultat de conciliar la vida familiar i professional, va deixar la seva feina, per dedicar-se en cos i ànima a la seva família, i anar més descansada. Hi havia gent, que li deia que tenia una actitud retrògrada, que podia conciliar, la vida familiar, i professional, però ella era conscient, de que uns fills recent nascuts, requerien d'una persona a temps complerts per a ells, i que tampoc volia abusar dels seus pares, i dels seus sogres, tots dos d'una certa edat.

En Carles, va comprendre i la va recolzar en aquesta postura, sabent que aprofitaria el temps. Deixar la feina, per un espai de quatre anys, era un sacrifici, que havia de fer, era com una novena, que no era fruit ni de la més malèvola de les reflexions, ni tampoc de cap superstició. Aquesta novena, responia a l'ajut natural, que tota mare deuria prestar als seus fills. La Rosa, entre bolquer i bolquer, i entre anada i tornada del parvulari, aprofitava el temps. Havia acceptat algun treball temporal, de curta durada, com treballar a la campanya de la renda, o feines esporàdiques de cap de setmana, o havia ampliat estudis, però fins que el nen petit, en Pau, no complís els tres anys, havia decidit de no acceptar una feina a temps complert. La Rosa, era una dona molt atenta, i és donava compte, que el seu marit, se'n feia un fart de treballar, però que estava preocupat, i no sabia perquè.

- Què et passa Carles, sembles preocupat. Què et passa alguna cosa ?.
- No, a mi no em passa res. El negoci ens va bé, però estic preocupat per en Manel, doncs està passant una crisi espiritual forta, i ja saps de la seva importància en el nostre negoci.
- Sí, sí, ja ho sé. Em podries fer cinc cèntims ?.
- Com ja sabràs, ell era un culé acèrrim. Sempre anava al Camp Nou a veure el Barça, fins que a principis de setembre, va deixar d'anar, i sota uns arguments poc concloents al meu mode de veure.
- Què va passar ?.
- És veu, que la seva relació amb la Mireia, la seva dona, s'anava deteriorant, fins a límits insospitats. Ell diu, que era culpa seva, que sempre estava amb l'ordinador, be fent traduccions, o parlant amb les seves amigues amb el Messenger, que tenien una relació inexistente, tot i que vivien junts, i que la seva relació era una bomba de rellotgeria.
- I llavors que va passar ?.
- El previsible, però d'una forma inexplicable. Vam anar a principis de setembre a Beneixama, per completar uns

aspectes del projecte “ d’horta solar “ que teníem allà, i en tornar, vam parar a Gandia a dinar i, a prop del restaurant, feia un míting, un líder nacionalista valencià, que defensava l’eix Salses – Guardamar de Segura, Fraga – Maó, i aquí és on va veure en Manel que Catalunya és quedava petita per les seves aspiracions nacionals, a més, aquella nit, mentre la Mireia dormia, i de matinada, va veure un programa de tarot, on la noia que llença les cartes, proposava com a remei infal·lible fer una novena, per a superar les pors, els problemes.

- I ell que va decidir ?.
- Va discutir amb la Mireia, i la va fer fora de casa. A més va deixar d’anar al camp del Barça, i va començar anar al camp de l’ Espanyol, i sempre portava la bandera anglesa de la final de Wembley.
- I això fins quan ?.
- Fins a final de temporada, o fins que l’ Espanyol guanyi un títol.
- I si l’Espanyol baixa a segona. ?.
- Doncs fins que pugi a primera. En Manel vol redimir les seves culpes, vol fer una política de pilotes fores, creu que Catalunya és culpable de l’avenç de les forces anticatalanistes arreu dels Països Catalans, i que Catalunya és un cas perdut, que és mira el seu melic, en comptes de mirar cap en fora, d’unir- se amb els seus pobles germans. Està fart del catalanisme de la seva dona, però no vol donar la raó a Espanya, als espanyols de boca plena.
- I per això va al camp de l’ Espanyol, amb la bandera anglesa ?, com si digués, ni sóc català, ni sóc espanyol, fins que Gibraltar, no sigui espanyol.
- Ai el Manel !, ja me’n recordo de les seves conviccions nacionalistes de joventut, però crec que estem mesclant la gimnàsia amb la magnèsia. Crec que en Manel no ha donat a la Mireia allò que volia. No li ha donat, ni l’afecte, ni allò que ella volia, i per això s’ha refugiat en les seves traduccions, internet. En Manel, s’ha sentit decepcionat, i ha trobat en el discurs del líder nacionalista valencià, i el remei de la tarotista, la solució ideal per trencar amb la seva realitat més immediata que menys li agradava, i ara et veus amenaçat tu, perquè tens por de perdre’l, però a més a més, l’Espanyol, pot guanyar la Copa del Rei, i si ho fa, en Manel cremarà la bandera anglesa m’imagino, i tornarà al Camp Nou, no ?.
- Sí, però continuarà visquent sol.
- Bé.. d’això no et preocupis. Pot experimentar, reflexionar.
- Sí, però...
- Sí, però, tu ja veies al Manel empaquetat, casat en poc temps, i la vostra empresa, exaltant, i amb energia renovable. Perdona l’acudit.
- Més o menys.
- I de la Mireia, que ha fet la Mireia ?.



- Ha marxat a Vic. Viu de lloguer amb dos amigues més, i continuen el mateix rotllo, traduccions, internet.
- I que diu d'en Manel ?.
- Sí, diu que era l'home de la seva vida, però no fa novenes, ni se'n va viure a Madrid, a proclamar, la grandiositat de l' Imperi Espanyol.
- Saps Carles, crec que estem davant d'un clar cas d'incomprensió, i d'insatisfacció de la vida sexual.
- I quina solució em proposes.
- Tinc una solució Carles, i tinc ganes de dir- te- la. Tinc una amiga de joventut, que viu i treballa a Puerto del Rosario, per la Creu Roja. L'altre dia em va comentar que necessitaven una persona que anés des de la Península allà a ajudar- los en temes d'immigració. Els requisits era que fos una persona jove, amb un domini perfecte de l'anglès i el francès. Necessiten una persona així per portar les tasques administratives amb països subsaharians per repatriar els indocumentats que arriben a les seves costes. El sou no és massa elevat, set cents euros, però inclou habitatge, vehicle, i només són sis hores al dia, el que li permetria continuar fent la seva feina. El contracte, és per tres mesos.
- Ja se el que busques. La vols ficar en una peixera. Molta calor, homes d'altres races...
- Potser li despertem la libido.

En aquell moment l'Àgata, la filla petita del Carles, és va posar a plorar desconsoladament, volia el biberó de les onze, i el seu pare, li va preparar. No ho havia fet en tota la setmana. Va barrejar la llet en pols, amb l'aigua calenta, va sacsejar el biberó per mesclar la llet en pols amb l'aigua, i quan la solució va ser total, va posar el mugró del biberó a la boca de la seva fill, i aquest va parar de plorar.

### 3- És complex A, falla B.

En Carles va pensar, que la solució que li proposava la seva dona, no era una mala solució, després de tot, aquella situació semblava com preparar un biberó. Tenien que sacsejar llet en pols, amb aigua calenta, per fer un biberó, i que se'l mengessin tant el Manel com la Mireia. Després d'un temps de patiment, reprimits i d'estar separats, el biberó, resultaria un bàlsam fantàstic, i la millor de les solucions.

En Carles va pensar, que havia de dir- li aquella proposta a la Mireia. Potser un canvi d'aires, l'allunyaria de la seva monotonia quasi monàstica. Anar a les Canàries, a ajudar a la Creu Roja, en un règim de treball de sis hores, i veure aquelles latituds amb temperatures elevades, terres volcàniques i una gent completament diferent, l'ajudaria a reflexionar, a pensar en si mateixa, i redreçar el rumb de la seva vida. En Carles, va trucar a la Mireia.

- Mireia, sóc el Carles, que tal ?, com et va ?, què és de la teva vida ?.
- Bé, igual que sempre. Visc en un pis que m'han deixat els meus pares aquí a Vic. Si t'haig de ser sincer, la meua vida no ha canviat gaire. Quan vivia amb el Manel, vivíem junts, sí, però , separats. Dormíem al mateix llit, però com si visquéssim separats, la comunicació era gairebé inexistent. Jo vivia en el meu món, amb les traduccions, les converses amb les meves amigues, i així continuo encara.
- I no t'agradaria canviar ?. Pel que dius, sembla que no estàs contenta amb la teua vida.
- Estic insatisfeta, i amb remordiments de consciència. Crec que podia haver fet més per salvar la nostra parella, i que vaig ser una mica egoista. De fet, el Manel és una gran persona, i crec que encara l'estimo. Crec, que la seva actitud és culpa meua, i crec que no sé si el recuperaré mai més.
- També hi ha d'altres homes...
- Sí, però quan tens un, que saps que és una bona persona, i que talla amb tu, perquè no has sabut correspondre'l, sempre penses que qualsevol temps passat va ser millor, i que el futur pot ser incert.
- Però ell ha fet una novena. Ell ha patit vivint al costat teu, perquè no és sentia correspost, hi ha jurat i perjurat, que estava fart de tu, del Barça, de les traduccions de català, i que ho abandonava tot, i s'anava al Camp de l'Espanyol, per viure per temps indefinit com un espanyol més, com un català espanyol, o un català euro escèptic, però que no volia ferir els seus principis independentistes de joventut, i que no aniria a Montjuïc amb la bandera d'Espanya, ni de l'Espanyol, sinó l'anglesa que conservava de la final de Wembley, i que en la seva ment, sempre hi seria present Gibraltar, l'únic enclavament britànic, dins la península ibèrica.

- Si, i que la novena es trencaria quan l'Espanyol guanyés algun títol, acabés la temporada a primera divisió, i si baixés, a segona pugés.
- Sí, i molt més que això. Que t'allunyessis de Shakespeare, de Joyce..., del Messenger, i que tornessis a ser tu mateixa, és a dir, o tot o res. Potser el perdem per una bona temporada. Potser l'Espanyol, baixa a segona divisió, no guanya la Copa del Rei, i s'està dos o tres anys en l'abisme.
- Llavors acabaria anant al camp de l'Espanyol amb la bandera d'Espanya, deixaria de fer les meves traduccions al català de Joyce, començaria a veure Antena 3, Tele 5, TVE1, la cuatro y la sexta, i només em relacionaria més amb castellanoparlants. Però ell, deixaria la vostre empresa, i potser s'aniria a treballar a Sudamèrica, amb una gran multinacional espanyola, a instal·lar plaques solars a Mèxic, o al desert d'Atacama.
- De fet tot és possible, només depèn de l'atzar, d'una novena, de que la piloteta entri o no en una porteria. De fet Mireia, jo tinc una proposta. Si tu dius que la teva vida és avorrida i monòtona, no t'agradaria anar a les Canàries a treballar per un període de tres mesos d'abril a juny, a la Creu Roja, per tal d'ajudar-los amb els immigrants subsaharians que els arriben a les seves costes.
- Sembla atractiva la proposta, així quan li diguessis al Manel, li agafaria por, i crec que pensaria que l'he deixat per sempre.
- És clar !.
- Però pots especificar una mica més.
- Doncs com t'he dit, treballaries per la Creu Roja, amb un contracte de tres mesos d'abril a juny, amb un sou de set – cents euros mensuals, per una jornada de sis hores, el qual et permetria continuar amb les teves traduccions.
- M'interessa la proposta, però deixa'm que m'ho pensi. Demà dilluns a la nit, et truco, i et dono una resposta.

Vaig acabar de passar el cap de setmana, dedicant- lo a la meva família, i veient una pel·lícula diumenge per la tarda, entre plor i plor dels meus fills. Però estar junt amb la meva esposa i els meus dos fills, em satisfia. L'endemà, tenia que tornar a la feina, i era molt important és clar, el resultat de l' Espanyol. Aquell cap de setmana, l'Espanyol, havia empatat a Montjuïc contra l'Atlético de Madrid, i el dimecres d'aquella setmana, l'Espanyol jugava la final de la Copa del Rei a Madrid, al Santiago Bernabeu contra el Reial Saragossa. Podia ser un punt d'inflexió en aquella novena, en aquella espiral de relació sadomasoquista que com a revenja s'havia autoimposat el Manel, per no sentir- se comprés, per creure que el món espiritual i material de la seva exparella, era massa petit, que és limitava a Manresa i poc més, i que el català, i els Països Catalans, era molt més que un petit ordinador, connectat amb internet al món exterior.

En Carles, li va fer notar, que la seva novena, podia fer un gran tomb aquell dimecres, i de fet n'era conscient, però abans tenia que

resoldre, uns problemes amb “ l’horta solar “ que havien d’instal·lar a Granada. La Unió Europea, i la Diputació de Granada, havien retirat les subvencions, i això va fer que el projecte és paraltitzés, perquè és va optar per crear un gran parc eòlic a Tarifa, i aquesta era una energia renovable, que no dominaven.

Una notícia desagradable li va ser donada a en Carles, abans de la final de la Copa del Rei, i era que el parc solar de Motril, a Granada, havia estat retirat, per haver estat retirades les subvencions en favor d’un gigantíssim parc eòlic a Tarifa, i aquesta energia renovable no la disposaven encara.

Va marxar cap a Granada Manel tot sol, per veure si podia salvar alguna cosa, com el Quixot solitari, que sap que s’estimarà després d’una llarga travessia, contra els molins de vent, que anaven a construir a Tarifa, i així va ser. No van poder salvar res. El projecte va ser totalment retirat, i l’empresa d’en Manel i Carles, van haver d’espavilar-se per incorporar els molins de vent com a nova energia renovable, però ja va ser massa tard per optar el concurs de Tarifa, que se la va portar una gran multinacional espanyola del sector energètic.

El que havia estat, la pèrdua d’una batalla important, podia ser premonitori, de la pèrdua de la guerra final, de la pèrdua de Gibraltar definitivament en mans britàniques per tota la vida, de la pèrdua del Manel per sempre, i en Carles, tenia por, i tenia por perquè l’Espanyol, no sortia com a favorit, i perquè a la Lliga, fregava les places de descens, i perquè volia acabar aquell martiri, quan abans millor.

El partit, però, va sortir perfecte. L’Espanyol, va sortir perfecte, i l’Espanyol, va guanyar la Copa del Rei. En Manel, va anar a Madrid, perquè sabia que anar a Madrid era molt important per la novena, que allà al Santiago Bernabeu, veuria molts antídots de joventut, com *Catalonia is Spain*, banderes espanyoles, angleses, inclòs estelades petites i reivindicacions com el lluçanés és comarca. Sabia que al Santiago Bernabeu, podria veure la més àmplia amalgama de sabors i de colors, lluny de la monotonia del Camp Nou, i que s’acomiadava de la seva novena, hauria de fer- ho d’una forma digne. En Manel, és va demanar dos dies de festa, el dimecres, dia del partit, i el dijous, i va anar- hi sol en autocar. Li va tocar un grup radical, espanyolista i espanyol, i va asseure’s al costat d’una noia, que anava desparellada. En gairebé deu hores de viatge, era inevitable, intercanviar- nos algunes paraules, i vaig haver d’explicar-li perquè m’havia fet de l’Espanyol, la meua crisi espiritual, de valors.

- Què fort saps ?. No sabia, que els culés, i els catalans fèieu coses d’aquestes.
- Home, pocs n’hi ha, però algú n’hi ha.
- Doncs has de saber, que si guanyem, en arribar a Barcelona, et farà un regal .
- Doncs ja m’explicaràs en que consisteix aquest regal. És potser una sorpresa ?. Quelcom que no és pugui dir ?.

- Perdona ?. Què vol dir quelcom ?.
- Quelcom, vol dir alguna cosa.
- Doncs sí. Les sorpreses no s'expliquen. És fan
- Surprise !, surprise !.
- Ja, ja, ja, ja.

Lògicament, com vam guanyar, estava inquiet, màxim, quan aquella noia, portava una bandera d'Espanya amb el brau, i un altre de l'Espanyol. Però en arribar de Madrid, aquella noia, que deuria tenir, vint – i – tres o vint – i – quatre anys, em va portar on tenia el seu cotxe, i vam anar a un racó amagat de Montjuïc, a prop del museu d'història nacional. Des d'allà, és veia una vista fantàstica de Barcelona. Les fonts de Montjuïc, brollaven aigües de colors, i l'escuma que desprenia, m'arribava fins el front. Ella, en aquell paratge tant idíl·lic em va fer abaixar els pantalons, i els calçotets i em va fer una fel·lació, per espai de cinc minuts. No em va posar preservatiu, i em vaig córrer a la seva boca. Patia doncs no volia fer-la mal. Havia sigut molt bona noia amb mi, però de sobte, és va treure una botella, en la que quedava una mica d'aigua, i és va netejar la boca.

- El semen, que se'l traguin uns altres.

Em va fer gràcia. Era ja de nit, estàvem suats del llarg viatge, però tot va ser fantàstic. Mig ennuogada, pel sobresforç que havia fet, va donar-me les gràcies, pel meu paper de tòtem bíblic. No vaig poder estar de dir-li, que havia sigut una dona fantàstica, i que trobava a faltar talps merengues al Camp Nou. Ella, amb tó solemne i altiu digué que no feia falta, que el Camp Nou era un gran forat, un “ hole in one “, seguint terminologia golfística, i cau d'uns mateixos colors, sentiments, i forma de veure un país. Va comentar-me que estava opositant al cos d'administratius de l'estat, i que volia marxar a Ceuta o a Melilla, i que preferia el Sàhara, però com ja no era espanyol, sinó, agafaria com destí les Canàries. Vaig pensar, que quines coses de fer. Tot era un problema tecnològic.

Em va donar el seu número de telèfon, i ens vam acomiadar, i jo ja em vaig acomiadar de l'Espanyol, fins a final de temporada, perquè el carnet el vaig regalar. La novena s'havia trencat, i ja era un home lliure. Ara creia que ho recuperaria tot, però no sabia si les coses serien tant senzilles.

L'endemà era divendres, i en Carles, el primer que va fer, va ser felicitar-me per haver acabat amb aquella obsessió maleïda, que era fruit d'un cúmul d'insatisfaccions mal portades. Em va felicitar tothom a l'empresa, com si tornés a un nou món, bé..., tothom no em va felicitar. La dona de fer feina se'm va fer creus de que tornés a la normalitat, que deixés la novena, el RCD Espanyol, i veure el Teletaxi.

- Si vols que et mantingui informat.
- De què, Manuela, de què ?.

- Doncs d'això, de lo de las cartes, el teletaxi, i totes aquestes coses.
- Esperem que no faci falta Manuela.

La Manuela era una dona gran, de cinquanta anys, i la seva vida no tenia problemes. Li agradaven aquesta mena de programes, jugava cada dia a la ONCE, i ella el futbol no li agradava, però el seu marit, era seguidor del Betis, i de l'Espanyol, per extensió. En Manel, havia tingut autèntiques fantasies eròtiques, durant aquell llarg període, de setembre, fins a mitjans abril, cada cop que veia a la Manuela netejar el terra de l'empresa amb el motxo, i exprimir- lo al cubell, treient- li l'aigua bruta, i tornant- lo a remullar amb aigua amb detergent. Pensava en si mateix, com si estigués rentant la seva ànima, el seu esperit. L'únic perill, és que havia jugat amb foc. Tard o d'hora, la seva ànima estaria neta, però res estaria com abans. El cas es que en Carles, també em va felicitar, i em va preguntar si estava disposat a retrocedir en el temps, o mirar endavant i fer pàgina nova.

- Home clar, mira Carles, crec que tot no és blanc, ni tot és negre. A la nostre relació amb la Mireia, hi havia incomprensió per les dues parts, tots érem culpables, però jo vaig ser el que va tirar la primera pedra.
- Així estaries disposat a recuperar- la.
- Almenys m'agradaria parlar- li amb ella, si això fos possible. Estàs tu amb contacte amb ella.
- Sí, però, ella també va patir una crisi forta, d'ansietat, i segons m'ha dit la meua dona, ha acceptat un treball temporal, a Puerto del Rosario, a Fuerteventura, les Canàries, treballant per la Creu Roja.
- I que fa exactament.
- Els dona instruccions en francès, els arregla la paperassa, i els envia a la península, o als seus països d'origen.
- Llavors, m'estàs dient, que també ho deixat tot per anar- se'n allà, a treballar amb negres subsaharians famolencs.
- Sí, no creus que és fantàstic, no li deies, que Catalunya no, que Països Catalans, de Salses fins a Guardamar, i des de Fraga, fins a Mahó.
- Doncs sí.
- Doncs ella deu d'haver- te portat la contrària, espanyola sí, però des de les Canàries, fins a França.
- Entenc...
- Has d'entendre- ho, Manel, no és pot deixar caure al terra tot el que és madur. Hauries de tenir imaginació, ella ara és a les Canàries, treballant com una negra, i pe'ls negres. Vindrà al juliol, si Déu vol, qui et diu que no trobarà un altre home diferent a tu. No ets el Robert Redford, a més, em perdut el projecte de Granada, i has de ser més productiu, sinó et faré fora de l'empresa, ja he contactat amb d'altre gent.
- No, Carles, no em facis això.

- Doncs espavilat.

Aquell divendres a la nit, vaig anar a casa. La meva dona ja ho tenia tot preparat. Havia posat els nens a dormir, i ens vam quedar els dos sopant, un enfront de l'altre.

- Ja em vaig assabentar, l'altre dia va guanyar l'Espanyol. M'he assabentat aquest matí, quan portava el Pau al parvulari, deus estar content.
- Mitjanament content. És pensa que tots l'estem esperant de la seva aventura espacial, que tot tornarà a ser igual.
- Li has dit que la Mireia és a les Canàries.
- Si li he dit, i també li he dit que el faré fora de l'empresa, sinó espavila.
- Home, no siguis tant dur, Carles. Tots tenim crisis espirituals, tots tenim problemes, has de ser comprensiu !.
- Les plaques solars, no entenen de sentiments, els molins de vent tampoc.

Just en aquells moment, en Pau, és va posar a plorar. La seva mare, va anar- lo a veure al llit, i en Pau, s'havia fet les necessitats als volquers.

- Espera't Carles, haig de canviar els bolquers al nen.

Vaig esperar- la, i al cap d'una estona, quan va venir, vaig preguntar- li que què sabia de la Mireia.

La meva dona em va dir, que li anava tot molt bé, que estava contenta del treball, però que volia tornar a la península al juliol, quan acabés la feina. La Mireia, treballava en un alberg de la Creu Roja, on classificava la població subsahariana arribada l'enviaven a les platges de Fuerteventura, allà un cop vist el seu origen, els enviaven cap a la península, o als seus països d'origen, depenent de si Espanya, tenia convenis de col·laboració amb els mateixos o no. De fet, era un treball molt maquinal, només és requeria parlar anglès o francès. Ella estava asseguda en una taula, hi anava transmetent les ordres als demandants d'asil. Un dia, és trobava ella sola al seu despatx, amb quatre subsaharians, que sabien segur que serien retornats al seus països d'origen. Feia moltíssima calor, i el ventilador que hi havia al sostre, no era suficient, i tampoc ho era la poca roba que portaven tots. La pell negra dels subsaharians, brillava, fruit de la suor. Era primera hora del matí, hi aquells quatre subsaharians, ja sabien quina seria la seva sort. La Mireia els anava a dir, que sobre les dotze, vindria la Guàrdia Civil, i que devien tornar al seu país. Per la Mireia era dur, dir- lis això, perquè sabia que havien posat en perill les seves vides, per venir a Europa, i que aquell somni s'anava a acabar dintre de poc. Devien de tornar a Mauritània, d'on havien sortit. La Mireia, mai havia sentit por amb aquella feina, eren gent pacífica, però aquell matí, feia molta calor en aquell despatx petit, només estava ella, i era conscient de la mala

notícia que havia de donar-los, però ho havia de fer. De sobte, un subsaharià va tancar la porta i la finestra del despatx, un altre va desendollar el telèfon, i de sobte la van agafar per tot el cos, fins a immobilitzar-la. La Mireia, no podia cridar, doncs li tapaven la boca. De fet, un subsaharià la va immobilitzar, i els altres dos, bloquejaven la porta i la finestra. L'altre, amb el seu cos suós, va començar a grapejar-la, li va tocar els pits, i amb un dit li va penetrar per la vagina. La Mireia, va cridar, però com li tapaven la boca, no feia gaire soroll. Aquell subsaharià, va lliscar la seva pell suosa, sobre la seva pell blanca, europea, i de sobte, i després de masturbar-la repetidament amb el dit, la va violar. La Mireia, no podia cridar més, i no podia fer-se creus, de que no vingués ningú. Aquell subsaharià, va continuar penetrant-la, ara per darrera, amb la complicitat dels seus amics, fins que van arribar les forces de l'ordre, i van irrompre al despatx. Els quatre subsaharians van ser immediatament arrestats, i la Mireia jeia al terra del despatx nua, sagnant, plorant. Havia estat desposseïda de la seva virginitat europea.

Immediatament, els subsaharians van ser arrestats i apartats, i van ser extradits immediatament al seu país, Mauritània, on van tenir que començar de zero, i on tampoc tenien tantes dificultats per establir relacions sexuals. A l'Àfrica negra subsahariana, el sexe era una cosa orgànica, fisiològica, on la dona no tenia el dret d'escollir, sinó de ser una mera espectadora del plaer i masculinitat de l'home. En aquells països, regia una força i ímpetu frugal, sense aproximacions, ni negociacions prèvies amb la dona. El sexe estava més proper, sense tantes explicacions.

La Mireia, va estar-se cinc dies a l'únic hospital que hi havia a la capital de l'illa, a Puerto Rosario, no havia patit cap lesió greu, sinó petits descarnaments de la vagina, que no requerien més tractament, que l'aplicació de pomades, i repòs durant quinze dies, fins que va venir la seva mare, per endur-se-la un altre cop a Vic, als seus orígens, a les seves arrels centreuropees, basades en l'estudi i la promoció de l'esperit per mitjà de la cultura, però des de la seva experiència a les Canàries la seva vida va canviar. Va fer un reset a tota la seva vida personal, i se'n recordava de quan vivia amb en Manel, i de la seva posició egoista, només pensant en les seves traduccions de Joyce i Shakespeare al català, amb la seva continua relació amb les seves amigues per internet, i lamentant-se de com passava del Manel, l'home de la seva vida. Aquella persona que va conèixer al batxillerat, on es van enamorar. Quants dies el Manel havia sopat sol després de venir de treballar ?, quantes nits havien dormit junts sense dir-se paraula ?, perquè havia sigut tant egoista amb ell ?, per què l'havia tractat com un convidat de pedra ?, per què ?.



## 4- L'ordre dels factors, altera el producte.

Malgrat tot, pensava que havia estat cruel amb ell, però no havia sigut una dona infidel, dura si, però no una mala dona. La Mireia, esperava la trucada del Manel, del seu antic company, que per un cúmul de circumstàncies va embogir en un viatge pel País Valencià, al veure un míting d'un líder nacionalista valencià, i que va fer servir com un estilet per atacar- me, i qualificar- me “ d'espectre cultural català “ de reduïda dimensió, que pensava més en Salses i Perpinyà, que en Guardamar de Segura, Fraga o Mahó, i contraatacar- me amb la pitjor de les venjances, la separació, i una espècie de vudú, que ell anomenava la novena de la tarotista d'un canal d'entreteniments de mitja nit, i que ell va adaptar a la seva manera, com una venjança a l'estil Don Quixot i Sancho Panza atacant uns molins inexistents. En Manel, veia l'altre Espanya, veia un altre realitat, i va jurar fidelitat temporal a l'altre Espanya, aquella que està entre mig de “ *España, una grande y libre* “, i els Països Catalans, que essent des de Salses fins a Guardamar, com deia el líder nacionalista valencià, molts s'entestaven a veure en versió reduïda. En Manel, va adoptar una posició de vot nul, en blanc, que tant és porta ara, per jurar no anar mai més al Camp Nou, i fer fora de casa a la seva dona fins que l'Espanyol, no guanyés un títol. De l'èxit de la novena, dependria la seva relació amb la Catalunya pura, rànica, de fuets i embotits, amb pa sucats amb oli i tomàquet. Però la Mireia esperava una trucada, una resposta que l'ajudés a superar aquella etapa de la seva vida. Malgrat tot, no havia canviat, sabia que el Barça havia guanyat la Lliga i la Copa d'Europa, però no sabia res de l'Espanyol, ni de'n Manel, l'home de la seva vida durant set anys. Com que la trucada no arribava, va decidir trucar al Carles.

- Carles ?.
- Si sóc en Carles .
- Qui ets, no et conec.
- No em coneixes !.
- Doncs, qui pot ser ?.
- No ho endevines ?.
- Doncs no, ara no hi caic, digue'm, qui ets ?.
- Sóc la Mireia .
- Valgui'm Déu !, La Mireia. La dona del Manel. Dic la dona, perquè us heu separat, però no us heu divorciat encara, no ?.
- No, de moment no, encara estic esperant la seva trucada per fer una cosa o un altre.
- Perdona que no t'hagi conegut Mireia. Estic molt atabalat entre una cosa i un altre, entre el Manel, els projectes al Sud d'Espanya, la meua dona, els petits. No tinc temps de pensar en res més, i no pensis, et tenia en ment, estic en contacte amb la teua mare, i se que estàs a Fuerteventura, treballant per la Creu Roja, i ajudant als negrets que venen de l'Àfrica subsahariana. Mira si en sé de coses.

- Menys mal que algú m'estima. Menys mal...
- Encara estàs a les Canàries, em truques des de Puerto del Rosario potser.
- Doncs no, estic a Vic, a casa de la meva mare.
- I que ha passat doncs, el teu contracte era fins a finals de juny, si no m'erro.
- Sí, però he tingut un problema greu, i estic de baixa.
- Què t'ha passat ?, explica .
- Doncs com molt bé tu saps, estava a Puerto del Rosario, ajudant a la Creu Roja, i als cossos de seguretat de l'estat. Un dia de molta calor, estava al meu despatx, amb quatre persones de color de l'Àfrica subsahariana. La calor era insuportable, i recordo molt bé com queia la suor per la negra pell del seus cossos. Era una suor que brillava. Ells sabien, que serien retornats al seu país d'origen, i en veure'm tant vulnerable, van tancar la finestra i la porta, van desendollar el telèfon, i em van atacar, i agredir sexualment, per espai d'uns trenta minuts, fins que van arribar les forces de l'ordre.
- I perdona, la indiscreció, que et van fer exactament.
- Em van masturbar repetidament, dos d'ells, i després un d'ell, amb l'ajuda d'altres dos, em van violar, i em introduir un pal per la vagina, mentre l'altre tenia cura de que no vingués ningú.
- I no cridaves.
- Sí clar, cridava, però em van posar un drap a la boca. Al cap de mitja hora, un altre company és va donar compte, i va avisar a la Guàrdia Civil, que quan va arribar els van reduir, i a mi em van portar a l'hospital, a Puerto del Rosario. Immediatament va venir la meva mare i el meu germà a buscar-me, i vam tornar a Vic. Ara estic de baixa, fins a la fi del contracte, i no penso tornar mai més allà.
- I t'ha quedat alguna seqüela ?.
- No, tot s'ha curat correctament.
- I en Manel, que és d'ell ?.
- Doncs bé ja saps, tot l'espectacle que és va muntar. La paranoia que li va produir el discurs del líder nacionalista valencià, i que li va provocar trencar amb els seus valors més immediats, amb la Catalunya forta, amb tu, que t'haig de contar que tu no sàpigués.
- Doncs el m'has de contar és si l'Espanyol, ha guanyat algun títol, no era així la novena ?.
- Sí, sí !, era així. Doncs l'Espanyol, ha guanyat la Copa del Rei, i s'ha quedat a primera que era l'altre combinació, perquè això segons ell, significava que l'Espanyol, continuant a primera divisió, podia continuar fent front a les seves despeses, i construir-se l'estadi nou entre Cornellà i El Prat, i continuar construint el melting pot, la Catalunya global, i els Països Catalans que ell defensa, des d'unes perspectives tant paranoiques com radicals, però bé, ell és així.
- I el negoci, com us va ?. Continueu instal·lant plaques solars.

- Gràcies a Déu sí, la concentració solar funciona, i el seu comportament en aquest sentit ha estat exemplar. No m'ha fallat en res. Vam tancar un projecte molt ambiciós a un poble d'Alacant, a Beneixama, i tot va ser gràcies a ell. Ara ens han cancel·lat un a Granada, perquè ha estat substituït per un parc eòlic a Tarifa, i de moment, ens guanyem la vida instal·lant plaques solars a cases particulars, tot esperant un altre gran projecte.
- Vaja, m'alegro per tot, m'alegro de que us vagi bé el negoci, de que l'Espanyol hagi guanyat la Copa del Rei... M'alegro per tot, però.. m'agradaria veure'l.
- Ell també et vol veure. Si et sembla bé, les autoritats municipals de Beneixama, ens han invitat al seu balneari, per commemorar el primer aniversari de la instal·lació. Podries venir tu, com a parella d'ell. Si vivíeu sense tenir relació, podríeu tornar a viure, començant des de zero, i progressivament, guanyar- vos un a l'altre amb empatia, sensualitat, no creus ?.
- D'acord, fes- li aquesta proposta, a pesar de tot, el Manel és l'home de la meva vida. Espero la teva resposta. Adéu Carles.

L'endemà, em vaig quedar tota la tarda amb els meus fills petits, doncs la meva dona, havia quedat amb unes amigues de quan treballava a " La Caixa ". Era sensacional, sentir- se estimat per uns fills, i per una dona. Tenir una família tradicional, i veure com el teu negoci va endavant. En definitiva, ser un català clàssic, com manen els cànons. Però aquella tarda, estava una mica preocupat. El seu soci principal, l'estava ficant en enrenous. No podia prescindir d'ell, perquè ell era imprescindible. Era el puntal principal del seu negoci. Era la història viva de la seva empresa, i a més era accionista. Tirar endavant aquella empresa, implicava ficar- se en la vida personal del seu benvolgut amic. El tenia que ajudar, com a soci, com accionista, i com a vertadera ànima i puntal del seu negoci, però fer això, implicava un perill per la seva situació familiar. Tenia por, la vida turbulenta del Manel, podia afectar la seva vida més íntima. Mirava de portar- ho el millor possible, però de vegades era difícil creure, que el seu conte de fades, no és podria veure afectat, però creia que no podia ser egoista, i que tenia que ajudar- lo. De sobte, va arribar la seva dona.

- Que tal Carles, com s'han portat els nens.
- Fantàstics, no han donat cap mena de problema. El Pau potser ha plorat una miqueta, però això ha estat tot. I a tu ?, com t'ha anat amb les teves companyes de treball.
- Doncs bé, m'he pogut retrobar amb totes elles, amb les que vaig treballar a les agències de Ferran Puig, i Avinguda Verge de Montserrat.
- I tot continua igual a " La Caixa ".
- Doncs sí, pràcticament sí. L'ofici de fer diners, de fer negoci, és universal. Canvien els mètodes, el sistemes, però en

definitiva, és tracta del mateix, els mateixos productes essencials, les mateixes llibretes d'estalvi, les mateixes hipoteques, i a més a més, no hi ha gaire diferència respecte la competència, un quart de punt d'euríbor més a dalt, unes dècimes d'interès més avall. El bo que té " La Caixa ", és el servei que donem, i en això ens diferenciem, i en aquest punt, " La Caixa ", vol establir la diferència.

- I que vol donar més, a part de ser l'entitat bancària del barri, el caixer automàtic que tothom vol trobar.
- " La Caixa ", com entitat bancària que està arrelada als barris de bona part de Catalunya, de les Illes Balears, i del País Valencià, vol arribar a empatitzar amb els clients, vol ser amic, una persona que escolta al client.
- I els han fet algun curset, o algun tipus de teràpia especial ?.
- Doncs sí, és molt fort. " La Caixa ", va fer anar als seus empleats de finestreta, a cursos impartits per consultors i psicòlegs, per aprendre les tècniques gestàltiques de comunicació amb els clients.
- I el resultat ha estat satisfactori ?.
- En general, podríem dir que sí, que ho ha estat, doncs " La Caixa " ha augmentat el seu volum de negoci, però hi ha hagut excepcions destacades. En una sucursal, de Castelldefels, hi havia un ciutadà anglès, que tenia un vaixell al Port Ginesta, a Sitges, i era enginyer. Aquest home, estava fent uns cursos d'ampliació d'estudis a la UPC de Castelldefels, i va obrir un compte corrent en una sucursal bancària del poble. Gairebé, anava quasi cada dia, perquè feia transferències de diner a Anglaterra, i treia diners, pel dia a dia, i sempre l'atenia una noia de molt bon veure. Pel que és veu, van fer bona amistat, mig amb anglès, mig amb català, fins que un dia aquest noi, li va proposar anar a Mallorca i tornar amb un pont llarg de tres dies. La noia, va dubtar, però al final li va dir que sí, i van marxar rumb a Pollença. Ningú pot dir el que van fer en aquell vaixell, al bell mig del mediterrani. Sembla ser, que van arribar a l'èxtasi absolut, practicant un sexe, lleuger, tranquil, sense presses. En tornar, aquesta noia, va tornar al seu lloc de treball, i l'anglès, continuà anant a la mateixa sucursal, fins que al juliol, va acabar al curs, i va tenir que tornar amb el vaixell a Brixham, un poble de la Riviera anglesa, i al cap i a la fi, van marxar tots dos, i ella ara, està treballant pel " Barclays ", a un dels barris més luxosos de Londres. És una només de les històries fallides de les tàctiques d'aproximació gestàltiques als clients que conec, però segur que en deuen haver més.
- Segur, però no deuen d'haver- hi, novenes, ni trastorns psicòtics per discursos de polítics valencians nacionalistes, ni violacions de negres subsaharians a quaranta graus a la dona del teu soci i amic.
- Estem parlant de " La Caixa " Carles.
- I jo parlo de la meva i de la teva empresa !.

- Per això estem aquí Carles. No et preocupis, posa en marxa això del balneari de Beneixama, i jo m'ocupo de la resta. ¡ Segur que ens en sortirem !. ¡ Faltaria més !.

L'endemà, vaig tornar a la feina, i vaig estar fent una sèrie d'investigacions de perquè havia fallat el projecte de Granada. Vaig parlar amb càrrecs institucionals de la diputació de Granada, i de l'ajuntament de Motril, i tots coincidien en el mateix, les subvencions que devien anar en aquell projecte provinents de la Unió Europea, de la Junta de Andalucía, i de l'estat espanyol, s'havien desviat cap a un projecte eòlic a Tarifa. Vaig estar parlant molt amb la consellera de medi ambient de Motril, i em va donar ànims, doncs és la intenció, tant des de la Unió Europea, com del govern autonòmic com local, d'impulsar les energies renovables arreu, tant per mitjà de grans projectes, com amb l'ús quotidià. Des d'aquest punt de vista, em va fer esment de les deduccions autonòmiques existents a la Comunitat Valenciana, com a Andalusia, les Canàries i Múrcia, i de que no perdés de vista, Múrcia i Almeria, la nova Califòrnia en paraules seves, on l'últim, era la venda d'habitatges, amb energia solar instal·lada. Ella ja sabia, que això no era tant sucós, com el projecte que volíem fer, però com ella em va dir, ¡ Madrid no se construyó en un día !.

La consellera, molt amablement, em va indicar una sèrie de poblacions, on és posarien en marxa, promocions immobiliàries molt interessants. Li vaig parlar d'una consellera del l'ajuntament de Beneixama, i em va dir, que era una persona molt interessant, i molt influent a la zona, en paraules seves.

- Té molt bon gust. No diré que sigui mala dona, però..., m'entens no, no és aigua clara tot el que veus.

Quan una persona et diu allò, no saps com reaccionar, però davant de la situació de la nostre empresa, teníem que anar al simposi d'energies renovables al balneari de Beneixama. Estaven convidades grans personalitats en energies renovables, el marc era incomparable, i era un encontre, que podia marcar un punt d'inflexió. Vaig acceptar el repte, perquè al cap i a la fi, un home covard, és un home que no accepta reptes, que creu i veu el present com quelcom inamovible, i si una cosa no és mou, però funciona, millor, que millor, així que l'endemà, li va dir a la seva dona, que col·loqués els seus fills pel cap de setmana després, de Sant Joan. Al Manel i a la Mireia, també els hi ho va dir, encara que arribarien allà per mitjans diferents. És trobarien allà.

Ho tenia tot preparat, havia reservat tres habitacions al balneari de Beneixama, una doble per la meua dona i jo, i dos individuals, pel Manel i la Mireia. Era una reunió molt important dins del sector. Ser-hi allà, et podia suposar grans quantitats de negoci. A més, venien personalitats i autoritats internacionals, no només d'Espanya, sinó d'altres països, com Portugal o el Marroc. La disjuntiva que és valorava en aquest congrés, era saber que era més rentable, invertir

en obra pública, o treballar el sector privat, perquè estava fora de tot dubte que les energies renovables eren el futur. El gas i el petroli, s'anaven esgotant mica en mica, hi ha més, eren combustibles i polucionaven. Les energies renovables, eren les energies del futur, i tenien un gran potencial de creixement.

## 5- Aigua i foc. El Congrés de Beneixama.

Havia preparat a consciència aquell simposi, volia fer molts contactes, i també volia solucionar la premsa rosa de la meua empresa. Aquella tarda, vaig parlar amb el Manel.

- Manel, ho tinc tot preparat, he reservat tres habitacions, una per a mi i la meua dona, i dos més, una per la Mireia, i un altre per a tu.
- Així la Mireia vol anar- hi, després de tot el que ens va passar...
- Sí, et guarda en el record, i els records, són difícils d'oblidar. A més a més, ella té moltes coses que dir- te.
- Ja, m'imagino, i jo encara guardo més secrets per dir- te.
- Professionals ?.
- Sí. Com tu sabràs, la instal·lació solar que hem fet ha Beneixama, la més gran fins ara, i la que ens ha donat més prestigi, té cops amagats.
- Com quins ?.
- El dia abans de marxar a Beneixama, vaig tenir que acompanyar a la consellera d'urbanisme a l'hotel, a la seva habitació.
- I... ?
- Ella em va dir, que la instal·lació solar havia quedat molt bé, que la nostre empresa s'embutxacaria un bon grapat d'euros, per fer un servei al municipi de Beneixama, i que tot quedaria aquí.
- Fins aquí tot es veritat.
- També va dir-me, que no era just, que tot quedés així, en una mera obra civil, i que una obra d'aquestes magnituds, una de les majors obres en energia solar de les que s'havien fet a Europa fins llavors, i que requeriria dels nostres serveis de manteniment posteriors, no podia quedar així.
- Si, però no va passar res.
- Efectivament, perquè vaig forçar la màquina. Anímicament no em trobava gaire bé, i vaig haver de dir- li, que com molt bé deia ella, la nostre relació, tot just acabava de començar, i que jo era una part de l'engranatge, important, però si més no el principal, i vaig dir el teu nom, per acabar de rematar la feina.
- I vas fer de fer- ho, i, finalment, vaig marxar a casa meua.
- I això és un tret amagat !. Valgui'm Déu !
- Val, val, no et preocupis. M'arribaré pel meu compte al congrés de Beneixama. No pateixis.

L'endemà, vaig anar a Sitges a sopar amb un client. Ja ho tenia tot preparat, però sentia ràbia d'haver de posar ordre d'aquesta manera, de tenir que emprar una política de panys calents. Tenia que acontentar a tothom, moure els fils d'una pel·lícula de suspens, i total per tonteries. A l' autovia de Castelldefels, vaig parar al desviament

que hi abans del canal Olímpic, i vaig fer una cosa que no deuen fer les persones com jo, responsables, madures i amb fills. Vaig agafar una de les noies que hi ha a la carretera, i me la vaig portar amb el cotxe endins del voral de l'autovia, a la pineda. Li vaig dir que volia que em fes un francès, i que perdonés, però de vegades un pensa que a la vida real està fent el mateix, encara que no ho facin com ella. Ella era una professional, i em va respondre.

- No et preocupis, no em vinguis amb rotllos morals. Per trenta euros tens un francès d'un quart d'hora. El demés són històries.
- Ja, però un home com jo..

Vam estar sota la pineda. Eren dos quarts de deu. La noia era rossa, amb ulls blaus. Era polonesa. Em va llepar el penis, amb el preservatiu corresponent fins que amb vaig córrer a la seva boca. Ella com si res, va guardar-se el preservatiu, i el va llençar a un cubell d'escombrires que tenia al voral de l'autovia. Em vaig acomiadar d'ella.

- Perdona si t'he humiliat. De vegades la gent viu amb molt d'estrès, té que fer moltes coses gracioses, simpàtiques, i té que apartar-se del guió, del que seria normal aconseguir, si les coses funcionessin, com tenen que anar, i et sents malament m'entens ?.
- No és problema. A mi també les coses m'han anat malament, vaig marxar del meu país per necessitats econòmiques, i vaig caure en les garres de la màfia. Jo no tinc que fer coses simpàtiques, tinc que fer coses desagradables.
- M'entens ?.
- Comprenc.

Vaig continuar fins a Sitges, allà vaig parlar amb l'administrador d'un gran hotel de Sitges, que volia instal·lar plaques solars. La venda va ser fàcil, perquè era un hotel, que depenia d'una gran multinacional, i l'ordre de compra de plaques solars, estava donada des de dalt. Només calia decidir el tipus de placa, la instal·lació, i dates per fer-la, que seria a l'octubre o novembre, un cop passada la temporada d'estiu. Al final de tot, fins i tot ens va sobrar temps, i vam parlar de coses més prosaïques.

- Mira Carles, la gent és molt hipòcrita, la gent es molt hipòcrita. En aquest país tenim un problema de concentració de calor. Som uns dels països amb més hores d'insolació de calor de tot el món, i tot just ara, estem començant a solucionar aquest problema.
- Ja t'entenc vols dir que a l'estranger tenen solucionat aquest problema d'una forma més natural



- Efectivament, si vas a hotels dels països nòrdics, molts serveis són comuns. Saunes, jacuzzis, i dintre de poc vestuaris, ja veuràs.
- Què dius !.
- Que sí, que si, que hi ha hotels amb tres tipus de vestuaris, mixtes, de dona i d'home, i amb portal d'intranet d'intercanvi del que sigui, entre els clients de l'hotel.
- Sembla increïble, bé, que m'has de dir... Bé, lo de la comanda ho deixem enllestir, per qualsevol problema truques a la meva secretària, la Candi, o si és molt urgent al mòbil. Et tinc que deixar, demà haig de marxar al banyer de Beneixama, hi ha un simposi molt important d'energies renovables en una ubicació amb un potencial de creixement impressionant.
- D'acord, ho deixem així.

Vaig marxar cap a Manresa, i en arribar ja ho tenia tot preparat.

- Perdona Mercè que hagi arribat tant tard, he tingut que acabar d'enllestir una comanda d'última hora.
- No et preocupis, ho he preparat tot. Demà els nens els portarem als meus pares fins diumenge a la tarda. He parlat amb la Mireia, i la he apuntat al simposi com a assistent. L'hem de passar a recollir demà pel de matí a Vic. Tinc la roba planxada, i ho tinc tot preparat.
- Ets magnífica !

L'endemà, vam agafar la maleta, i vam anar a buscar la Mireia a Vic. Ens estava esperant.

- Hola Mireia, que tal estàs.
- Bé estic molt millor, ja m'he recuperat de tot el que em va passar. Aquella experiència, m'ha servit per reflexionar. Crec que tenia la culpa, o part de la culpa del meu fracàs amb la meva relació amb el Manel, per això crec que ens hem de donar tots dos, una segona oportunitat.
- Nosaltres també i és per això que t'hem fet un contracte de sis mesos amb la nostra empresa, que també és l'empresa del Manel, a temps parcial només pels matins, que el pots rebutjar si vols, i és per portar temes tècnics i d'atenció al client. Que et sembla ?.
- Em sembla magnífic, com tu puc agrair.
- Com diuen els futbolistes, amb sang, suor i llàgrimes.
- Així ho faré.
- Només era una broma, plena de perspicàcia, això sí, però una broma al cap i a la fi, però a més, bromes a part, sinó eres treballadora nostra, no podies venir a aquest simposi.
- Ja saps Mireia, el meu home és un home calculador, fred, perfeccionista.
- Ja ho veig, i no saps com t'ho agraeixo.

En aquells moments vam passar per l' AP 7, des de Catalunya, al País Valencià, i en Carles, no va poder- se estar de dir- li unes paraules a la Mireia.

- Mira Mireia, aquest és el País, aquesta és la Comunitat que tant va impressionar a la teva exparella. De Salses fins a Guardamar, i de Mahó fins a Fraga !. Valgui'm Déu, en quin món viu aquest home.
- L'has de comprendre, a la seva infantesa va ser minyó escolta, i va anar arreu dels Països Catalans, i també va formar part de la Colla Jove de castellers de Vilafranca, quan vivia allà fins als trenta anys. Després em va conèixer a mi, i ens vam venir a viure a Manresa.
- Ja, ja, però *manda huevos*, com deia aquell polític. Jo el que no entenc, com no podies detectar en un home d'aquestes característiques, unes transformacions radicals, com si el blanc deixés de ser blanc, i el negre deixés de ser negre, i tot per dos fets puntuals, un discurs d'un polític nacionalista valencià, que pocs queden ja, i d'altre, per les solucions que recomana una tarotista. D'això, a casa meva se'n diuen comportaments paranoics.
- No t'esveris Carles !.
- No, no, si no m'esvero, si tracto de posar els punts, sobre les is.
- Exacte !, però tingues en compte, que fins que no perds un home com el que tenia, no te n'adones del que tens.
- Et comprenc, només et dic, que des d'avui, ets treballadora de la nostre empresa. Que el territori on ara entrem, d'ara en endavant, el Llevant espanyol, és un dels territoris amb més hores d'insolació solar anual, i Múrcia, és una de les regions més seques d'Espanya, i bla, bla, bla.

Vam parar a dinar en un restaurant de Sueca, i vam menjar una paella, amb aigua, molta aigua, perquè feia calor, i encara havíem d'arribar fins a Beneixama. Cortesament, anava a pagar la factura del dinar, però la Mireia, s'hi va oposar frontalment, sota amenaça de que sinó no reprenia el viatge amb nosaltres, el que, i davant la situació, no vaig poder oposar- m'hi.

Una vegada al cotxe, la Mireia va donar les seves explicacions, d'altre banda del tot lògiques i comprensibles, perquè ella volia quedar bé amb nosaltres.

Estàvem arribant a Beneixama. Havíem deixat enrera Barcelona, Castelló de la Plana, València, Ontinyent i cap a les nou vam arribar al balneari. Ens esperava, la Isabel, Consellera d'Urbanisme de l'Ajuntament de Beneixama, i cap de llistes d'un important partit frontissa al municipi, el Partit Progressista de Beneixama. Ens va sobtar que ens estigués esperant.

- Benvinguts a Beneixama, com esteu ?, que tal us ha anat el viatge ?. Esteu cansats ?.

- Una moqueta. Hem fet el viatge d'una tirada.
- Quina pallissa, no !.
- Doncs sí, i com és que ens esperàveu ?.
- De fet estava a punt de marxar. Us anava a esperar, fins a les nou, doncs em correspon a mi el protocol, doncs sóc la consellera d'urbanisme, i relacions institucionals, de l'ajuntament de Beneixama, i sóc l'encarregada de portar el protocol. I Manel, no ve ?.
- Sí, vindrà una miqueta més tard..
- Li doneu la meua benvinguda de la meua part, i li dieu que demà divendres, a la inauguració, ens veiem.
- D'acord.

Després de mitja hora, va arribar en Manel. Va saludar a la Mireia, de forma freda. Li va donar un petó, i van quedar per sopar. Fins llavors, el pla planejat per en Carles, anava a la perfecció, però el congrés constava de tres dies, divendres, dissabte i diumenge, i això només era el calentament del mateix. És preveia un cap de setmana intens, ple de calor i emocions fortes.

L'endemà, a primera hora ens vam acreditar tots. Vaig veure la Mireia i el Manel, com és parlaven, però també vaig veure al lluny, la consellera d'urbanisme i relacions institucionals de l' Ajuntament de Beneixama. Jo i la meua dona ens vam acreditar ràpid, i vaig anar a parlar amb la la Isabel.

- Ja veus. Ja ens tens aquí.
- Gràcies a Déu. Ens fa una gran il·lusió organitzar aquest esdeveniment, pel desenvolupament turístic sostenible i de qualitat de la comarca. Per cert, tinc una curiositat, qui és aquella dona, que tota l'estona va amb el Manel ?.
- És la seva ex. Els he fet un parany. Han tingut problemes de comunicació, d'incomprensió mútua, però he apostat per ells. No sóc d'aquells qui creuen que les segones parts sempre són dolentes.
- Que n'ets de bo !. Ets un àngel !.
- Potser sigui així, o... potser no

Un cop ens vam acreditar, vam passar a la primera conferència, era d'un enginyer jueu israelià sefardita d'origen argentí, i que venia a explicar l'aprofitament de l'energia solar en els kibbutz, que és una forma col·lectiva de viure. L'home semblava molt apassionat en les seves explicacions, i ens oferia l'energia solar com una font d'energia inesgotable i neta. Creia que l'exemple israelià, era extrapolable al sud d'Espanya, i posava com a exemple, que el petroli o el gas, podien no arribar al seu lloc d'origen, a les benzineres, a la xarxa domèstica de proveïment de gas, però que l'energia solar era un bé, inesgotable, i sense cap mena de dificultat de proveïment, ni per causes naturals, ni actes de sabotatge.

Les institucions públiques, van acabar molt interessats en aquest exemple, i és van proveir de gran quantitat d'informació. La

conferència de l'enginyer jueu israelià, va acabar a les dotze, i després vam anar a dinar. El congrés estava perfectament preparat, i al dinar la Mireia i el Manel, és van asseure junts. Semblava que s'estaven redimint. Ans el contrari, el Carles, és va sentar en una de las taules principals, com a proveïdor de la instal·lació solar de que disposava el municipi, i al costat de la consellera d'urbanisme i relacions institucionals.

- Així que en Manel va tenir un problema amb la seva parella.
- Sí, sí, és una història molt llarga. No sé si podries arribar a comprendre- la.
- Explica'm si us plau, m'agradaria saber- ne més d'aquesta història. Si això pot ser possible, és clar.
- Doncs..., tot arrenca d'un problema d'incomunicació. Manel i Mireia és coneixien des de fa sis o set anys. Vivien marcats per uns ideals, però la seva vida va caure en una rutina diària. Vivien junts, però vivien separats per un mur de cristall. Ella vivia incomunicada, dins del fabulós món de la traducció dels clàssics anglesos al català. Ja saps, Shakespeare, Joyce...
- Ja, ja, continua.
- El cas és que entre això, i la seva addicció al Messenger, van acabar sense dir- se paraula, i, a partir d'aquí, va esdevenir un brot esquizofrènic d'en Manel, fruit de les ànsies imperialistes d'un polític nacionalista valencià, i les solucions màgiques que li va proposar una tarotista en un programa de matinada en una cadena de poca audiència, però si us plau, sigues reservada en això que t'he explicat.
- No pateixis. El que passa es que crec, que tenia un problema personal, com pot mesclar cebes amb alls. Crec que deuria voler veure la pel·lícula pornogràfica de matinada, i en veure el tarot, que acostuma anar abans, deuria pensar, aquesta es la meva.
- A la vida, tot té una relació. Res surt de forma immediata, com un acte reflex.
- Sí, això també és veritat..
- Sí, alguna cosa d'aquestes va ser, no coneixes bé al Manel, és un home llunàtic, perfeccionista. És un cranc, amb ascendent solar. No li va costar gaire en inventar- se la perniciosa novena que és va treure de la màniga, i el més bo del cas, és que té part de raó.No coneixes bé al Manel. –
- En que consistia aquesta novena ?
- Un hara kiri.
- Un hara kiri ?, Què vols dir amb un hara kiri ?.
- Va fer fora de casa la seva dona, és dona de baixa del Barça, d'ERC, y se'n va a l'altre costat de la Diagonal, a Montjuïc, a conèixer Espanya, i a quedar- se allà fins que l'Espanyol guanyés un títol.
- Però pel que veig vas tenir sort. L'Espanyol va guanyar la Copa del Rei, i s'ha quedat a primera. I que va ser d'ella ?.

- Va caure en una profunda crisi. Se'n va anar a casa de la seva mare, i més tard, se'n va anar a les Canàries a fer de voluntària. Allà, la van agredir uns negres subsaharians, que anaven a ser deportats, en un despatx sense ventilació, i a més de quaranta graus. La va rescatar la seva mare, i la va portar a Catalunya. Vaig oferir- li una feina, em va fer llàstima, i també volia refer el que s'havia trencat per incomprensió mútua.
- Per cert, per on volta la teva dona ?.
- S'ha anat al poble a donar una volta. Ella creu que entenc més de la meva feina. Ella s'ocupa de la casa, dels nens, de la compra.
- Ets una mica masclista !, no ?
- No, ella ho vol així, ja m'agradaria que m'ajudés més a la feina, però ho vol així.
- Sí, de vegades passa això. Sí, jo també me n'ocupo dels meus fills, en tinc dos, però m'ajuda el meu marit, que és professor, i la meva mare. Malgrat tot, no pensis, en el que puc, sóc una mare exemplar, encara que a mi ningú em treu la meva llibertat per fer el que vull.
- Ja em diràs com s'explica això.
- No et facis el babau !. Ja saps de sobres a que em refereixo. Estic farta de màrtirs per una noble causa. Per això ja tenim el teu soci.
- Ja, però a la tarda hi ha una important conferència d'un professor de la universitat de Delaware, Joseph Smith, crec que és diu.
- Sí, la tècnica és molt important. Després vine a la meva habitació, que et donaré una ampliació de la mateixa.
- Podem anar, junts, la meva dona estarà passejant pel poble, i segur que la Mireia i el Manel, estaran ocupats.
- Doncs això.

Sabia el que volia. Sabia que aquesta dona era freda i calculadora. Havia arribat molt lluny a la seva vida, i només tenia trenta cinc anys. També sabia, que la meva dona s'estaria tota la tarda a Beneixama, veient tendes, provant- se roba. Per què tenia que dir no a aquella provocació ?, quan sabia que tot era una ficció, que tothom és mou per interessos, i que la meva dona no s'enteraria de res. Vaig entrar a aquella habitació confiat i tranquil. A més tenia ganes. Estava fart de tanta tonteria, de tanta hipocresia, per salvar els mobles. Quan aquella dona em va oferir la seva habitació, la millor del balneari de Beneixama, no em va tremolar el pols, ni vaig tenir el més mínim remordiment moral. La seva habitació era a la cinquena i última planta. Quan vam entrar a l'habitació, vaig veure unes magnifiques vistes del poble.

- Caram, quina habitació, més maca !.

- Aquí faig molts negocis. Jo acabo als negocis al llit, així implica un grau més alt de compromís del contractant. Sóc una dona fogosa, i el sexe per mi, es una cosa seriosa.
- Et comprenc.

No va fer falta que digués cap cosa més. Ella és va despullar. Era una dona maca. Tenia una figura esvelta, tot hi haver tingut dos fills, a més tenia una cabellera morena, i pell obscura. Vam anar a la dutxa tots dos, i ens vam mullar els nostres cossos nus. A l'habitació, hi havia un jacuzzi, i ens vam ficar- hi a dins. Jugàvem amb les bombolles del jacuzzi, i ens lliscàvem els cossos un amb l'altre, enmig de somriures de complicitat. Vam estar així mig hora perquè ens ho passàvem bé. Quan vam acabar de tenir coneixement dels nostres cossos, vam sortir del jacuzzi, ens vam assecar, i vam anar al llit. Per sort, havia portat preservatius, a més a més, ella tenia, però ella amb la seva pell humida, transmetia una frescor inesgotable, i donava ganes de llepar- li tot el cos, i així ho vaig fer. Vaig llepar- li els pits, els mugrons, fins i tot la vagina. Vaig donar- li un gran petó a la boca, i llavors, m'anava a posar al preservatiu, quan de sobte, ella em va aturar, i em va fer un francès. Durant trenta segons, em va llepar el penis, i em vaig córrer a la seva boca. Ella, va aguantar el semen a la boca, i el va escopir a la dutxa. Després, i amb posat fred, em va dir,

- Ho has fet molt bé, però ara m'has de follar, com només ho fan els homes de debò.

Vaig posar- me el preservatiu, i vam fer l'amor en vàries postures. Portàvem així una hora i mitja, i al final vam decidir acabar. Ens vam dutxar, i vam baixar al menjador.

- Que ha passat Carles, t'estàvem buscant ?.
- He solucionat uns aspectes pendents amb la Isabel. I vosaltres, com us va ?.
- Bé, només practiquem sexe tântric de moment.
- Sexe tântric ?. Que és això del sexe tântric.
- Deuries saber- ho. Hi ha el kama sutra, que és l'assoliment del plaer físic sexual, i el sexe tântric, que podria ser un pas previ al kama sutra, però és una aproximació al coneixement de l'altre, per mitjà de carícies, petons. És el manteniment d'una conversa intensa i extensa sobre temes sentimentals de l'altre, que permeten un coneixement profund de l'altre persona.
- I això heu fet Mireia ?.
- No sabia que a això se l'anomenés sexe tântric, però és cert, ens hem retrobat d'una manera profunda, i sembla que aquest encontre, pot ser l'encesa d'una flama, que pot anar més enllà. El més difícil, ja està fet. I la teva dona Carles.
- Mira- la !, bé per allà, carregada de paquets. On has anat, que vens tan carregada.

- Doncs del poble. He comprat el típic, oli, ceràmiques, i un pernil.
- Valgui'm Déu !. Nois, ens trobem a l'hora de sopar. Demà dissabte, participen conferenciants espanyols, i un en especial de la Complutense, que exposarà el marc legal de les energies renovables. Aquestes conferències, no ens les podem perdre.
- D'acord, ens veiem a l'hora de sopar, i no et preocupis, que estic prenent bona nota de tot el congrés.

L'endemà va ser dissabte, vaig assistir amb el Manel, la Mireia, i la meva dona, a la conferència, sobre el marc jurídic de les energies renovables a l' estat espanyol i a la Unió Europea. Era un tema interessant, que de fet ja coneixíem, però del qual mai va malament assabentar-se de les últimes novetats. El Congrés anava com la seda. Semblava que entre nosaltres i mai millor dit, s'havia interposat un vel jurídic, per mitjà del qual, el que un veia, li semblava fantàstic. El Manel, i la Mireia, anaven camí d'una reconciliació profunda i sincera. La Mercè, de moment, no s'assabentava de res, i el Carles, portava una doble vida. Tirava del carro empresarial, feia d'assessor sentimental, i a sobre, era un home de família, al menys a simple vista, i sabia dissimular bé els seus comportaments. Aquella nit, a l'habitació de l'hotel, vam estar parlant la meva dona i jo. Ja ens fèiem grans, anàvem a complir els quaranta, i vam tenir una conversa llarga i sincera.

- No te'n recordes dels nens.
- T'ho anava a dir ara, però com són a casa dels teus pares, he cregut més convenient, que els truquessis tu.
- No !, si ja els he trucat.
- I que t'han dit ?.
- M' han dit que estan bé, que no patíssim, que tot està en ordre.
- No pregunten per nosaltres ?.
- No, tot el contrari !. Els encanta estar amb els meus pares, perquè surten a passejar amb el gos del meu pare, el Trisky.
- Ja m' ho imaginava..., i que tal per Beneixama aquesta tarda.
- Bé..., és un poble molt maco. La veritat, tampoc no hi ha gaire que veure. És poden comprar productes típics de la terra, però el més maco del poble, és on estem.
- I tu que tal per aquí, no has sortit del balneari.
- No, estic molt atabalat amb les conferències, i contactes comercials. Com ja t'he dit, el Llevant espanyol, és una regió potencial per les energies renovables.
- Sí, això ja m'ho has dit.
- Doncs efectivament, he estat amb contacte amb professionals del sector, d'un alt nivell tecnològic, i també he fet contactes professionals i institucionals. He fet contactes institucionals aquí a Beneixama, arran de la instal·lació solar que els vam fer. Ells també estan interessats en desenvolupar energies

renovables a la regió, i han portat a terme, l'institut tecnològic, depenent de la Universitat d'Alacant, i d'un patronat amb seu a Beneixama. Sembla un projecte encisador, on tots podem sortir guanyant.

- Segur que sí. De la meua part, tindràs tot el meu recolzament.

L'endemà diumenge, vam tenir una recepció amb les autoritats locals i autonòmiques. Al migdia, vam tenir un dinar protocol·lari, i va arribar l'hora dels comiats. El Manel i la Mireia, van tornar junts amb el seu cotxe, i jo em vaig retornar amb la meua dona. Per a tots havia estat un cap de setmana, hipòcritament esplèndid. En canvi, i ja camí de casa, i tot passant pel País Valencià, no em vaig recordar del trastorn mental transitori amb brots d'esquizofrènia que va patir el Manel per aquestes contrades, sinó amb mi mateix. Tenia una dona fantàstica. La millor mare, la millor dona, però que en entrar jo a casa, em veia com el pare dels seus fills.

En canvi, jo era un industrial, venedor de plaques solars, on el mercat potencial més gran d'Espanya era a Llevant, i on els negocis, de vegades, i de forma inexcusable acaben al llit. Necessitava de la Isabel, però també de la meua dona, i dels meus fills, però veia en ells, una immensa guardiola, en la qual anava posant milers d'euros. La meua dona no em feia més fort, no em resolía els problemes de l'empresa. En canvi, aquella dona, la Isabel, semblava una senyora seria, amb fills, i bona professional. No sabia que era millor, si veure el vídeo de "*Amo a Laura*" de forma eterna, o ser més pràctic. Què seria de mi a la meua vellesa?, però qui em trauria les castanyes del foc?

Tots vam arribar als nostres destins, però teníem preguntes obertes encara a les nostres vides, i al nostre futur més immediat.



## 6- Més fàcil és així.

L'endemà, i ja a la feina, vaig veure des del meu despatx, com venia la Mireia amb cotxe. Va aparcar tot just al costat meu, i decidida va enfil·lar escales amunt. La Mireia, semblava una dona emocionada, una dona que estava vivint una nova oportunitat a la seva vida. Vaig encomanar-li a ella, el departament de màrqueting de la companyia, i el seguiment del cobro de morosos. La segona era una feina feixuga, i un tant desagradable, però és veia compensada amb la primera. Mica en mica, la Mireia anava agafant confiança, i això no passava desapercebut a ningú. Havia pentinat amb gran encert, el Maresme i el Baix Llobregat, encara que el gran mercat, és trobava a Llevant. L'aplicació de les energies renovables, era una qüestió fora de tot dubte, i aquelles regions amb més grau d'insolació, eren les millors predisposades a utilitzar aquestes fonts d'energia. Des de Brussel·les, s'incentivava el seu consum, i vèiem com els poders públics, també veien amb bons ulls aquest tipus d'energia. És per això, que calia tenir algun contacte allà, i la la Isabel, era un de molt bon pes.

Aquella tarda, vaig estar parlant amb la la Isabel, i la vaig felicitar pel bon funcionament del congrés de Beneixama, em va parlar, dels projectes urbanístics, que s'estaven portant a terme a Alacant, Múrcia i Almeria, i la necessitat de disposar d'energies netes i renovables. Vaig veure en ella, una persona que ho dona tot per la seva terra. La Isabel, era una dona oberta i treballadora, però això, de vegades al món, no ho és tot.

És clar, que les possibilitats de negoci, amb les plaques solars eren immenses, però aquest era un negoci competitiu, i en continu desenvolupament, que requeria d'algú expert en aquestes qüestions, i des d'aquest punt de vista, en Manel, era una peça fonamental del puzzle, i que estava aconseguint de recuperar per a l'empresa. En Manel, era la persona que més profit havia tret del congrés, i havia contactat amb el professor Lieberman d'Israel, i el professor Smith, de la universitat de Delaware. En Manel, estava força il·lusionat amb aquest nou projecte, i posar-li la Mireia al costat el motivava. Estava treballant en un projecte nou, i revolucionari a Espanya. L'aplicació de l'energia solar com generadora d'electricitat per a senyals de tràfic i rètols. Era un projecte, que a Israel, era tota una realitat. Algú podia imaginar, quioscos, rètols d'autopistes, o màquines expendedores autoalimentats per energia solar ?. Doncs això era possible ja a Israel. Vaig deixar aquest tema en mans d'en Manel, mentre veia que feia un bon tàndem amb la Mireia, i el departament tècnic. Mentre tant, continuava treballant fort, i veia com el meu negoci creixia, i creixia sense límits, però vés per on, que vam tenir un petit problema moral a la plantilla.

La nostra empresa, no fabricava plaques solars, sinó que les comprava a l'estranger o a Espanya, les muntava a les nostres instal·lacions, i després les veníem i distribuïem per tota Espanya. Al

magatzem, no érem gaire personal, només cinc persones, una de la qual, era el cap de magatzem.

Veia, com l'activitat del magatzem, era la pròpia d'aquelles dates, i com la Mireia, mantenia grans converses amb el Bhilal, un marroquí, que feia molt temps que vivia a Espanya, i fins i tot s'havia portat a la seva dona. Encuriós, li vaig preguntar a que venia aquestes llargues converses amb el Bhilal, al qual, ella em respongué.

- És bo, conèixer el producte que venem a fons, així puc fer millor les meves estratègies de màrqueting.
- I amb el Manel ?. No parles amb ell ?.
- Sí que parlem, i parlem sovint. Ell està molt interessat en els avantatges de l'aplicació de l'energia fotovoltaica a Israel, i els últims descobriments del professor Lieberhman. Parlem molt..., parlem molt..., però sempre són coses científiques, d'una aplicació pràctica immediata, sense cap mena de dubte, però no sé, quan m'apropo al Bhilal, al final de la jornada laboral, fa olor a suor, a home. En Manel, és impossible que sui, perquè té aire condicionat, i en acabar la seva jornada laboral, se'n va al seu apartament de Manresa, i jo me'n torno a Vic.
- Però estic segur que el Manel t'estima. Des d'el seminari del balneari de Beneixama està com en un núvol, treballa més que mai.
- En sóc conscient, però quan ens vam separar, ho va fer, perquè deia que passava d'ell, que vivia en el meu món.
- No et preocupis, miraré de parlar amb ell.

L'endemà, vaig mirar de parlar amb el Manel, però no ho vaig aconseguir. Estava molt enfeinat en recollir la informació del concurs de l'Ajuntament de Màlaga, per implantar l'energia solar a la via pública. Senzillament, ho vaig deixar, per l'endemà.

Al sortir de la nau, i quan pensava que tothom havia sortit, vaig veure en la penombra de la llum que donen les llums de pilot, una dona que li feia una felació a un home, vaig deduir que seria el Bhilal, doncs era l'únic que tenia claus.

Vaig fer com si no veiés res. L'endemà, el Manel, com que havíem guanyat el concurs públic per la instal·lació de l'energia solar a Màlaga, va proposar- li a la Mireia, un creuer pel mediterrani.

La Mireia senzillament li va dir que sí, i li va donar un petó cínic als llavis.

- Clar que sí !. T'estimo Manel.

Només jo, vaig ser testimoni, d'aquella escena pornogràfica en un magatzem de plaques solars en penombra, però estar clar, no vaig dir res. Tots sabem que a moltes dones, les fascina l'eròtica del poder, però que davant d'un mascle, en un moment determinat ho donen tot. S'humilien fins i tot. No vaig veure en aquella escena, un vertader amor, sinó unes ànsies irrefrenables de ser directe, d'evitar

el donar voltes i més voltes abans d'arribar on ella volia. En Bhilal, també ho va saber comprendre, doncs va ser ella la que li va demanar la felació al Bhilal, i jo, ho vaig donar com comprensible. No vam dir res, cap dels tres, i vam crear un secret compartit, que va generar complicitat entre nosaltres.

Tot i això, vaig veure en l'actitud de la Mireia, no l'actitud d'una dona amb unes ganes de sexe dur irrefrenables, sinó tot el contrari, com l'actitud d'una dona, que tracta de recuperar el que creia era l'home de la seva vida, i que va deixar perdre per una actitud passiva. Davant d'aquesta actitud, ho deixa tot, i camina vers la recuperació de la veritat oculta, del seu vertader amor a la vida, el Manel. Aquest, lluny d'entregar-se en cos i ànima a la seva causa, la sorprèn en un llarg pelegrinatge, per l'aplicació de l'energia fotovoltaica a Espanya, i es llavors, i quan aconsegueix el concurs per les aplicacions del doctor Lieberhman a Màlaga, quan decideix que és l'hora d'ensenyar els seus atributs a la seva parella, la que fora traductora de les obres de Joyce y Shakespeare al català. Semblava com si la seva relació, en la seva segona etapa, fos com una obra de teatre dividida en varies parts, introducció, argument i desenllaç. Tot semblava en la vida d'en Manel, com si s'actués amb un raciocini exemplar, no cabien les banalitats.

Mentre tant, aquell secret entre Bhilal, Mireia i el Carles, semblava un pacte d'honor, que podia esdevenir una bomba de rellotgeria, però tot havia de continuar. La instal·lació de plaques solars, era un negoci emergent a l'estat espanyol. Els particulars, els ajuntament, i inclòs pagesos reconvertits a industrials de l'energia solar, apostaven per aquesta font d'energia, amb uns ingressos segurs, en unes zones amb les més altes hores de sol, de tot l'estat espanyol. Semblava que allò era un paradís, un recurs inesgotable, i de moment la sinèrgia entre persones com el Carles, la Mireia, el Bhilal, la Isabel, i en Manel, o la dona del Carles, entregada a la causa de la criança dels seus fills funcionava. S'havia establert una complicitat entre ells, per tirar endavant aquell negoci, i no se sabia que hi havia de cert o no en les seves relacions personals. De moment només és sabia, que en un país on feia tant sol, i tanta calor, ningú és preocupava de l'altre, i sí de tirar allò endavant. No sabien quantes plaques solars podien arribar a instal·lar, però si sabien que tenien la tecnologia, i el sol, ningú els hi podia treure, i que tot, era un problema de concentració solar.

## 7- Sexe a Nova York

En arribar a casa, la Mercè i els meus fills, m'estaven esperant. No era gaire tard, eren les cinc de la tarda, doncs a l'agost, fèiem jornada intensiva. Em vaig canviar, i vaig baixar a la piscina. Més tard, van baixar els meus fills, i la Mercè. Vam estar jugant als jardins. Va ser una estona molt distesa. Per un moment, no vaig pensar en un altre cosa. Creia que era maco, tenir fills i ser un bon pare. Al sopar, i un cop el Pau i l'Àgata, ja dormien feia estona, vaig fer-li una proposta a la meva dona.

- Mercè, no t'agradaria anar a la platja aquest cap de setmana ?. Estic buscant un apartament per passar-hi la segona quinzena d'agost a Cadaqués, amb els nens. Allà dalt tinc familiars, i podríem passar uns dies de descans.
- Magnífic, pensava, que no m'ho anaves a dir, que t'havies oblidat de nosaltres.
- No, Mercè no. Ja saps, de vegades, un no es comporta com és, perquè té moltes coses al cap. A vegades un no pot dominar el temps, i és veu immers en les circumstàncies.
- Ja, però has de tenir en compte que els nens són petits, i que jo en definitiva vaig deixar la meva feina, per dedicar-me a la família, i aquests fills, són sang de la teva sang !.
- No et posis així dona !.
- Perdona...
- Així em deixes fer ?.
- Si, si..., fes, però recorda. Ser mare de família, no vol dir ser una dona humiliada.

Ens vam anar a dormir, i vaig estar pensant una bona estona abans d'aclucar l'ull. L'endemà, i mentre anava a la feina, vaig posar la ràdio. Vaig agafar una ràdio amb àrab, del Marroc, i de sobte em va semblar viure en un altre món, aquella gent parlaven en un llenguatge desconegut per a mi en els últims temps. Em va venir a la imatge homes plens de suor, treballant el camp, carregant camions, i que desprenien allò que la Mireia anomenava suor d'home. No escoltava la ràdio gaire sovint, i veia molt poc la televisió, i vivia en un estat d'amnèsia total, entregat a la meva causa. M'era difícil discernir entre el bo genèric, i el que realment és bo, però en sentir aquelles veus que t'enviaven, un missatge breu, però clar, vaig dubtar, de que valia més, si la meva causa particular, o la d'ells, senzilla, curta, però directe. En arribar al meu despatx, vaig saludar a la Mireia.

- Hola Carles, bon dia tingui.
- Bon dia.
- Que tal ?. Com t'ha anat el cap de setmana.
- Bé, amb els fills, i amb la dona. Em signat les paus.
- Que estàveu en guerra potser ?.

- Sí, haig de reconèixer que sí, una guerra freda potser, però al fi i al cap una guerra i, tot per l'estrès, els negocis, en definitiva, tu ja saps perquè.
- Sí, sí. La nostre vida, està feta d'una successió contínua de paranoies. Les més perilloses, són les que afloren i t'inutilitzen, per convertir- te en un malalt mental.
- Ho dius per experiència...
- Sí, és per això, que el millor que pots fer, és això, signar les paus amb la teva dona, i donar- li bons aliments.
- Doncs això he fet noia. Ens anem el proper cap de setmana a Cadaqués a buscar apartament per la segona quinzena d'agost.
- Fantàstic !. Serà magnífic per tots vosaltres !. Jo me'n vaig amb el Manel de creuer pel Carib, tot just acabem el seminari que el professor Liebherrmann, fa a la universitat de New York.
- Doncs això és fantàstic. Tu be ho has dit

Em vaig incorporar al meu despatx, i la primera trucada que vaig rebre de bon matí, va ser la de la Isabel, que em va felicitar per haver guanyat el concurs per la implantació de la energia fotovoltaica a l'Ajuntament de Màlaga.

- Fantàstic Carles, això es fantàstic !
- I tant que ho és !.
- A veure si baixes, per aquí. S'estan construint moltes promocions immobiliàries. Alacant fa goig !.
- No et preocupis, en la meva agenda, tinc el teu telèfon apuntat, i en el meu telèfon mòbil, et puc trucar en qualsevol moment.
- A veure si és veritat.

Vaig penjar el telèfon, i em va venir una suor freda, i un malestar corporal, fruit a ben segur d'una mala consciència. Quan vaig poder asserenar- me, vaig enganxar- me a internet, i vaig trucar a varis llogaters del centre del poble. Després vaig continuar amb els projectes que tenia en cap, i va tornar- me a vèncer la voràgine de cada dia. Aquells moments de placidesa amb els meus fills, amb la meva dona, eren tan irreals per a mi, per la meva vida quotidiana, que corria el risc de no saber- ho valorar prou bé, i el que és més greu, perdre- ho. I així va ser, com tota aquella setmana, vaig mirar- me tota la oferta de lloguer d'apartaments a Cadaqués. Estava prepara't per sorprendre a la meva dona. Cadaqués, esperava.

Al cap, i ala fi, vaig trobar un apartament al centre del poble, a prop de la platja. El vaig aconseguir per mitjà d'un client meu de la feina, que era especialista en energia eòlica, un altre de les energies renovables i de futur.

Quan li vaig dir a la meva dona, aquesta és va emocionar.

- Fantàstic Carles !. No saps quina il·lusió que em fa. Podrem fer excursions a Figueres, i a Perpinyà.
- És clar que sí, encara que entre bany i bany a la platja.
- D'acord.

Vam preparar tots dos el viatge amb cura, perquè sabíem que la nostre relació estava en perill. L'endemà, vam sortir cap a Cadaqués. Era un dia de finals de juliol, molt i molt calorós. Tot anava bé, la conversació entre nosaltres era distesa. Semblava que cicatriçàvem ferides del passat, i semblava que tots quatre tornaríem a ser una parella idíl·lica. Abans d'entrar al Cap de Creus, vam parar en un àrea de servei de l'AP7. Els nens és posaven nerviosos, ja era el migdia, i ens quedava pel davant el pitjor del viatge, uns vint-i-cinc quilòmetres de corbes, revolt rera revolt. Vam anar al lavabo, la Mercè amb la Àgata, i jo amb el Pau. Allà al lavabo, era l'ànima protectora del meu fill, que amb deu anys recent complets, era encara massa petit per anar sol a un lavabo públic sense ajuda, i fer les seves necessitats, tot i que, arribat a un punt, era imprescindible, que ho devia fer, així que, era inqüestionable, que necessitava algú que l'ajudés. Vam fer cua darrera un home per fer pipí a un urinari, i arribat el moment, vaig haver d'ajudar- li.

- Pau, ja t'has tret la *pitxolina* del pantaló.
- Sí papa.
- Doncs, queda't quiet, que et pujo fins a l'alçada del bidet, i llavors fas pipí.
- D'acord papa.

El vaig ajudar a fer les seves necessitats, i en acabar, ràpidament em va dir.

- Ja està papa, ja he acabat.
- Molt bé fill !. Ets tot un campió.

Tot seguit, vam anar a taula, on m'esperàvem la meva dona i la meva filla.

- Saps que Mercè, el Pau ha fet pipí tot solet.
- Molt bé !, molt bé !. Jo també he ajudat a l' Àgata ha anar al wàter.
- I què, també ho ha fet soleta.
- Això no és diu, ni s'ha de dir.

Després d'aquesta conversació tant escatològica, i de prendre'ns un lleuger esmorzar, vam reprendre el camí fins a Cadaqués. A la meitat del Cap de Creus, i enmig d'aquell paisatge lunar, gairebé càustic, vaig sentir- me una mica indisposat. La calor m'afectava, i em sentia una mica malament, les paraules no em fluïen tant ràpidament, i semblava que el nostre acte de conciliació, havia

conclòs amb resultats satisfactoris. La família, momentàniament havia estat salvada, però jo em trobava allà, enmig del Cap de Creus, amb els meus fills, i la meva dona, que acabava d'iniciar una becaina, i que no s'adonava que jo, el *comandante en jefe* m'estava marejant. Vaig reduir la velocitat, tampoc és podia córrer gaire, i veia com les corbes anaven passant, una a una, me les anava engolint, mica en mica. De sobte, i fruit de la intensa calor que feia, vaig veure al lluny un miratge. Semblava com si de l'asfalt de la carretera, i del paisatge lunar del Cap de Creus, s'alcessin immenses columnes de foc, i que començaven a donar voltes a l'aire. Al fons de tot, és veia el poble de Cadaqués, com un oasis enmig del desert. Bé és cert, que semblava un paisatge dalinià, amb aquelles llengües de foc sortint del terra, i donant voltes enmig d'un cel blau, sense un núvol, i al fons la platja, i el poble de Cadaqués, configurat com un poblat mariner i pescador, a on em dirigia, com si fos un vertader Quixot, decidit a donar el millor de mi, sobretot els meus fills, i després a la meva dona, que amb l'excusa dels fills, exercia, amb el mínim esforç, de mare i dona exemplar.

Al cap i a la fi, vam iniciar el descens del Cap de Creus, i les llengües de foc, van començar a desaparèixer, i vam entrar al paratge idíl·lic que significava el poble de Cadaqués, poble mariner, i d'estiueig per antonomàsia, de grans artistes, com Ventura Pons, o Salvador Dalí.

En arribar als apartaments, que estava a primera línia de mar, la meva dona és va despertar.

- Ja hem arribat ?.
- Això sembla.

Eren uns apartaments fantàstics. A primera línia de mar. Vaig arreglar la paperassa amb l'agència. Ens van donar les claus, i vam enfilar per aposentar- nos, al nostre apartament, amb vistes al mar, prop de la zona comercial i de restaurants. Ens disposàvem a passar uns dies de plaer, de retrobament, uns dies per salvar la família, però sobre tot, per salvar el nostre bé comú. Els nostres fills.

Mentre tant el Manel, ja estava als Estats Units, on havia assistit a la ciutat de Nova York, amb la Mireia, a un cicle de conferències, que és donava a la Universitat de Colúmbia, on hi intervenien el professor Lieberhmann d'Israel, i el professor en energies renovables de la Universitat de Delaware. Allà en Manel va aconseguir aprofundir més en l'aplicació pràctica a la vida quotidiana d'aquest tipus d'energies, i va aconseguir tancar un valuós contracte, per comprar l'última tecnologia al respecte. No en va, la nostre empresa, havia guanyat el concurs, per dotar Màlaga, de l'última generació en energia renovable, i no podíem fallar, del nostre èxit depenia que després poguessin caure ciutats com Barcelona, València, o Sevilla.

Després de les conferències, hi havia sopars per estrènyer lligams entre les delegacions dels diferents països, doncs en aquest congrés, no només assistien espanyols, també hi havia anat gent

d'arreu, com italians, francesos o mexicans. L'activitat social, sobre tot a les nits, era força important, i era aquí on intervenia la Mireia, com la consort del Manel.

Durant els matins, i mentre duraven les conferències, la Mireia podia optar entre assistir- hi, o perdre's- hi, pels barris de Nova York. Manhattan, Brooklyn, el Bronx, o el Harlem. De fet, així o va fer, i fins i tot la Universitat de Colúmbia, havia posat a disposició dels assistents al congrés i a la seves parelles, un servei de guies turístics per aquelles zones, i la Mireia, ho va aprofitar al màxim, els tres dies que va durar el congrés. A Manresa, tindria temps de sobres de processar aquesta informació tant interessant que estava recopilant el Manel.

Una de les visites, que recordo amb més intensitat, va ser la que vam fer al Bronx, mentre al Manel, assistia a la conferència del Doctor en energies renovables per la Universitat de Tel Aviv el Dr. Lieberhmann. El guia, era un home de color, perfectament elegant, amb un vestit impecable. En aquella sortida anàvem cinc dones, i anàvem amb un minibús. Vam recórrer el barri de Queens, i després el del Bronx, on vam baixar per uns instants per fer una curta passejada per un mercat local típic de la zona. El guia ens va advertir que no ens separéssim, que podria ser perillós, i així ho vam fer.

En veure aquell home, em vaig recordar de la meua experiència a les Canàries, on vaig ser ultratjada de forma terrible i abominable, per uns subsaharians que anaven a ser repatriats. Llavors vaig experimentar el sexe amb estat pur, salvatge, fins que van arribar els cossos de seguretat de l'estat i van reduir als subsaharians. Em vaig sentir humiliada, però també em vaig sentir com una noia jove que perd la seva virginitat, d'una forma brutal. En veure aquell guia negre, tant elegantment vestit, m'enrecordava dels cossos dels subsaharians mig nus i suesos, que expel·lien un olor corporal, que en un espai tancat, per a mi, era una mica violent, però que, sense cap mena de dubte, donaven aquella escena una visió salvatge de la situació. En veure aquell guia de color, tant elegantment vestit, parlant en un anglès nadiu perfecte, i un espanyol més que acceptable, i veure com la llum del dia reflectia la seva suor en la seva fosca pell, que de tant en tant, i en molta cura s'anava secant, em feia despertar el meu desig sexual.

Després de la curta passejada pel mercat local, on vaig comprar una rèplica de l'estàtua de la llibertat, vam tornar a l'hotel a Brooklyn. Era mitja tarda, i havia quedat amb el Manel per un sopar de gala. Vaig pujar a l'habitació. Tenia per a mi sola, tota una habitació doble d'un hotel de cinc estrelles, i una parella, que m'esperava per a un sopar de gala amb grans eminències de les energies renovables de tot el món. Lògicament, sabia que el Manel tard o d'hora vindria a l'habitació a dutxar- se i posar- se el vestit de gala, però mentre tant vaig relaxar- me. Vaig dutxar- me, i em vaig estirar al llit. Estava tota sola, ningú em destorbava. Vaig posar la televisió, i vaig sintonitzar la CNN, una tal Candi Reid, era l'única persona que m'estava veient en aquell paratge neoyorquí. Estava estirada al llit, oberta de cames,



relaxada, i sedada, per l'excursió de la tarda. M'havia portat un consolador, que portava amagat a l'equipatge. En Manel abans d'emprendre el viatge, no va fer cap esment, de cap tipus d'assumpte sexual, o de qualsevol altre mena. Havia preparat fins l'últim detall el tema de les conferències, i sobre tot el Carib, on visitarien les Bahames, les illes Verges, i Jamaica. Allà és mostraria com un vertader galant.

Mentre tant, davant d'aquella successió d'esdeveniments, tant mil·limètricament calculats, i gaudint d'una de les més íntimes de les soledats, vaig treure el consolador de l'estoig, i vaig començar a penetrar-me'l per la vagina. Només em veia la Candi Reid, i segur que no diria res, doncs estava molt entretinguda comentant el dòping de Floyd Landis al passat Tour de França. Va ser un gust, vaig penetrar-me el consolador, i vaig tenir-lo fins a uns cinc minuts a dins de la vagina. Tot va ser tant maco, que em vaig córrer. Vaig anar a la dutxa, i fins i tot allà, em vaig introduir els dits a la vagina. Finalment em vaig dutxar, vaig netejar i guardar el consolador, i va ser llavors, quan vaig rebre una trucada.

- Mireia, que fas ?.
- Doncs res, m'estava arreglant. Aquest matí he anat a una excursió molt interessant per Nova York.
- M'encanta !, fantàstic !. Ja he acabat les conferències a la universitat de Colúmbia. Realment, ha estat molt interessant. He tancat molts acords i convenis de col·laboració, que des d'un punt de vista tècnic, faran de la nostre empresa, la millor i més capdavantera de les empreses espanyoles especialitzades en energies renovables. Aquesta nit, tenim el sopar de cloenda, que serà als salons del mateix hotel on ens allotgem. Ara vaig cap allà, em poso el frac, i després anem al sopar.
- D'acord. T'estic esperant. Sàpigues que ja m'estic arreglant, i després tindràs l'habitació de l'hotel per tu sol.
- Perfecte.

Així ho vaig fer. Ja estava endreçant tots els meus estris de perfumeria, i m'havia posat el vestit de gala que també m'havia portat, junt amb el consolador, perquè ningú pot negar, el que hi havia entre nosaltres dos, i que s'havia posat fi a una relació de forma brusca, i poc renovable.

Quan tot just, estava del tot arreglada, i em disposava anar a la recepció de l'hotel, va aparèixer per allà, en Manel.

- Com estàs Manel ?.
- Doncs una mica cansat, però em moro de ganes de començar el creuer. Serà tota una setmana de plaer.
- Et comprenc. Deuen de ser complicades les disquisicions sobre el futur, i les millors tècniques de les energies renovables.
- De veritat que ho són.

- A Manresa t'ajudaré més que aquí. T'ajudaré a processar tota aquesta informació, i difondre-la.
- T'ho agrairia moltíssim.
- Bé, posa't d'etiqueta. Em tens a la recepció de l'hotel, pel que faci falta.
- No saps quan t'agraeixo. Quants viatges m'he passat sol, des de la nostra ruptura. Sempre tenia fe amb la sort, primer de tot, i amb que tu no em fallaries.
- És clar..., doncs ja veus, no ha passat ni una cosa ni l'altre.
- Efectivament, doncs sóc un home afortunat.
- Bé, t'espero a la recepció de l'hotel.
- D'acord, quedem allà.

Vaig estar-me a la recepció de l'hotel, i allà vaig llegir una de les meves primeres traduccions de Joyce al català. Era un llibre fantàstic, on descrivia a la perfecció, la ciutat de Dublin. Havia deixat allò, i els xats descontrolats per internet, per un home quixotesc, que obsequiava a la seva dama amb increïbles aventures per Amèrica, on marcava sempre el seu territori, però que li mancava tendresa i calor humana. No sabia, si sabia la sort que tenia tenint-nos a nosaltres, al Carles, a mi, i l'empresa on treballava. Mentre tant, tant sols sabia, que recuperar-lo de les seves desesperacions psicòtiques, m'havia costat patiments, però ara estava a Amèrica, i tenia un bon lloc de treball. Que més volia !. Només calia viure el moment. La vida passa.

## 8- Baixa per lesió

Mentre tant, a Cadaqués, la vida de la Mercè i el Carles, reprenia el rumb que últimament havien perdut. Els dos gaudien veient com els dos menuts s'ho passaven bé, i de fet els deu dies que passaven allà, els hi dedicaven a ells. Llargues estones a la platja, parcs aquàtics, i restaurants, configuraven la seva vida quotidiana.

Una nit d'estiu, els nens ja estaven dormint, i en aquella situació, on la temperatura era perfecte, sense massa fred, ni una calor excessiva, on hi havia una situació de silenci, on només el soroll del mar, gosava trencar, va ser llavors, l'hora de les confessions.

- Saps que Carles, jo t'estimo. Potser és veritat, no t'he sabut seguir el teu ritme. Jo ja he deixat la meva feina a " La Caixa ", fa temps, però sempre he fet tasques administratives. Són tasques administratives sempre les que he fet, com les que faig ara. Potser desitges que sigui un altre tipus de dona, sé que els temps canvien, que la societat canvia, m'entens...
- Si és clar, et comprenc, tots canviem. La societat canvia, el món canvia, tot canvia, però el que res ens canviarà, són els fills que tenim, i és això el que hem de tenir molt, molt clar.
- Per això t'estimo.

Aquella nit, vam anar al llit els dos, amb un esperit d'haver- nos autocomplagut total. Vam fer l'amor, com manen els cànons, és a dir, com s'estudia els llibres de text, i amb preservatiu. La meva dona, era una dona rígida, de forts principis morals, apresos a una bona escola religiosa de la part alta de Barcelona. L'endemà, al veure que els meus fills eren feliços, em feia sentir feliç, tot i que aquesta felicitat, no era una felicitat efímera, perdurable. Per la tarda, i tot just després d'haver dinat, vaig rebre una trucada de la Isabel de Beneixama.

- Escolta, hem tingut un greu problema amb la instal·lació solar. No sabem que passa, ni de que és tracta, però no produeix electricitat.
- És estrany, som a ple estiu, i la instal·lació deuria de funcionar a ple rendiment.
- No em vinguis amb explicacions. Millor que baixis aquí a baix, o sinó, les conseqüències podrien ser nefastes.
- Però escolta, estic de vacances amb la meva dona, i els meus fills.
- A mi no m'importa això. A mi només m'importa que la instal·lació solar, funcioni, no bé, sinó a la perfecció. A més, he trucat a la teva empresa, i l'encarregat de manteniment, no s'entera de res. Tingues en compte, que aquesta situació, no la puc sostenir durant gaire temps més. Si passa un temps més, i la instal·lació solar continua sense produir energia, la

notícia passaria a la premsa local, i tot esdevindria una bola de neu. Tot s'aniria en orris, i jo enmig de tot.

- Està bé, està bé. Esperat un moment. Ho consulto amb la meva dona, a veure, si puc fer una sortida llampec, a esbrinar a veure el que passa.

A l'hora de dinar, vaig plantejar-li la situació a la meva dona, i li vaig dir que era molt important d'anar-hi allà, a veure que passava, que tenia que donar la cara, perquè era molt important per l'empresa, que la instal·lació solar de Beneixama, sortís a la perfecció. La meva dona, va assentir humilment, tot donant la seva conformitat.

- Val, però llavors em quedo jo aquí sola amb els dos nens, amb el perill que això comporta ?.
- Doncs crec que tindrà que ser així, almenys per un dia, el dia que jo vaig i torno de Cadaqués a Beneixama, i de Beneixama a Cadaqués.
- Val.
- Tingues en comptes, que per a mi, es una vertadera pallissa. Mil quatre cents quilòmetres en un dia, i tot, pel bé de tots.
- Val t'espero aquí.

L'endemà, em vaig aixecar molt d'hora, a les cinc de la matinada, i vaig agafar el cotxe, rumb a Beneixama. Les corbes del Cap de Creus, se'm feien lleugeres, i un cop vaig agafar l'AP 7, l'autopista se'm va fer una línia recta, fins a Beneixama. Allà, al balneari m'esperava la Isabel.

- Fantàstic, no m'has fallat, ets un home de compromís.
- Els catalans som gent seriosa.
- Ja, ja, ja, ja.
- Però que passa, que és el que passa exactament. Aquestes instal·lacions són molt senzilles. Només poden ser destruïdes per actes vandàlics, i en aquest cas, respon l'assegurança.
- El cas, és que el comptador d'electricitat no funciona, i això aquí, no ens ho podem permetre.

Vaig anar a revisar la instal·lació, una hectàrea de plaques solars, en una de les zones més àrides i caloroses d'Espanya. Per aquelles dates, també feia molta calor. Tot estava correcte, fins i tot la connexió a la xarxa. Allò només podia ser un problema de la companyia elèctrica, a la qual, i de forma immediata, vaig trucar.

- Escolti, sóc l'instal·lador de *l'horta solar* de Beneixama, i em tingut un problema, crec que amb vostès, perquè la instal·lació està perfecte, i no comptabilitza l'electricitat produïda, podria mirar el que passa ?.
- Sí, no és retiri.

Van passar uns breus moments, però finalment, l'empleat de Fecsa, em va donar una resposta.

- Doncs no s'ho creurà, però en aquesta zona, fa dos dies que va haver- hi un petit moviment sísmic, que ha afectat la xarxa elèctrica, i en aquest cas, la seva instal·lació, però ja veurà, que en penjar, en breus instants, el comptador s'actualitzarà. No és preocupi, a Alacant, aquesta mena de problemes, són més habituals del que pugui pensar. Els alacantins, ja estan acostumats.
- D'acord, així ho faré.

En penjar, vam anar al comptador, i vam veure, com aquest, primer s'actualitzava, i després continuava funcionant.

- Fantàstic

Va dir la Isabel.

- Ara permetre'm que anem al balneari a dinar al restaurant.

No vaig tenir més remei que accedir, tot i que sabia, el que m'esperava després, i així va ser, després d'un dinar lleuger, ple de productes agrícoles i afrodisíacs de l'horta valenciana, ens vam dirigir a la millor habitació del balneari de Beneixama. Vam fer exactament, el que vam fer aquell dia, amb una diferència, aquell dia, la meva dona estava comprant records a Beneixama, i avui, els meus fills m'esperaven a Cadaqués. M'esperaven els meus fills, i la meva dona estava sola allà, enmig d'un paratge lunar, ple de *guiris*, i en un poble, que estava en plena temporada alta.

Em vaig acomiadar de la Isabel. No estava enfadat del que m'havia fet, perquè no hi havia mala voluntat, i com ella diu, els terratrèmols, són força major, i aquesta eventualitat, no està coberta per cap assegurança.

Vaig arribar ràpid a l'AP 7, i ràpidament van anar caient, totes les ciutats del Llevant espanyol. Alacant, València, Castelló de la Plana, Tarragona, Girona... Anava a una velocitat de vertigen, perquè volia ser el més aviat possible amb els meus fills, i amb la meva dona. Mentre tant m'enrecordava d'aquella estona que havia passat a la millor habitació del balneari de Beneixama. Em recordava del plaer que sentia mentre la Isabel, em llepava el penis, amb preservatiu sabor taronja, i aquest plaer, només és veia interromput pel primer peatge a l'alçada d'Alacant, però tot seguit, em continuava evadint en aquella sensació orgàsmica que havia tingut a l'habitació 69 del balneari de Beneixama. No creia que era una penitència, i fer l'amor amb aquella dona, era tota una alliberació. Era tal la meva sensació de satisfacció, que després de penetrar- la, vaig llepar- li la vagina. No s'hi va oposar, tot el contrari. Va ser una llàstima, perquè a l'alçada de Vinaròs, tornava haver- hi un peatge, i aquest cop, li tenia que donar el tiquet, que havia agafat a Alacant.

- Em dona el tiquet, si us plau.
- Tingui.
- Són quinze euros.

Vaig continuar per l'AP 7, i ja els records d'aquella estona, al balneari de Beneixama, s'anaven diluint en les estones que vam passar al jacuzzi, fregant- nos els cossos l'un amb l'altre.

Tant pensar en aquella hora màgica a Beneixama, em va fer venir la gana. Vaig parar en un àrea de servei, passat Tarragona, on em vaig menjar un entrepà, de forma ràpida. Al final, a les dues de la matinada, estava a Cadaqués. M'esperava la meva dona. Tot estava en ordre.

- Com estàs ?.
- Bé, molt cansat, però satisfet de la feina feta. Tot s'ha solucionat.
- Fantàstic.
- Ara ens estarem tres dies més, i farem una excursió a Perpinyà.
- Perfecte.

I així ho vam fer. Al capdavant, vam tornar a Manresa, amb la feina ben feta, i les coses ben clares. Nosaltres érem dos, una parella, que en un moment donat ens podíem separar, però els nostres fills eren la nostre vertadera unió, o la unió dels nostres interessos comuns, segons com és miri.

A Manresa, tot estava en ordre. Havia aconseguit recompondre la situació. Una reconciliació amb la meva dona, i donar la imatge d'un home diligent i conseqüent, però també un esclau. Un esclau de la teva dona, de la rutina diària de cada dia, i en fi, un esclau de la incomprensió que genera el dia a dia. La meva dona i jo, no sabíem portar bé aquella situació. No sabia comprendre'm, i em veia des d'una perspectiva egoista, com el pare dels seus fills, i com a marit seu, sense res a canvi. Faltava sensibilitat en el nostre matrimoni, i ella s'havia acostumat en aquella rutina. Potser li estava bé. Potser les dones són més fredes que els homes, i assumir el rol de dona, relativament sotmesa, li estava bé. No havia de guanyar- se a ningú, doncs portava un anyell al dit, que era tot una garantia. A fi de comptes, la vida de la Mercè, era com un camí de roses, i era d'un espai relativament reduït. Les seves amistats, els col·legis, els nens... En canvi la vida del Carles, era completament diferent. Era com un volcà en erupció, era foc incandescent, que es movia d'un lloc a l'altre, fent ofertes, assistint a conferències, coordinant les diferents comandes de la companyia...En fi, era un no parar, que en arribar a casa és trobava un monòlit conservador, i guardià talibà de les essències de la família tradicional catòlica, però al lluny, estaven els seus fills, que com diria un bon home de principis, són sang de la seva sang.

## 9- Xantatge ?

En tornar al treball, vaig trobar- me amb el Manel, al qual vaig saludar.

- Home Manel, com t'han anat les vacances !.
- Perfecte, ens ho hem passat perfecte.

Mig en broma, mig en serio, vaig preguntar- li.

- I aquest any de quin equip seràs, del Barça o de l'Espanyol.
- Ni de l'un, ni de l' altre, em penso que per posar en pràctica totes les innovacions tecnològiques que porto en cartera, estaré força enfeinat.
- És veritat, és veritat, no me'n recordava que havies anat a les conferències del Dr. Lieberhmann, i el professor de Delaware a la Universitat de Columbia, però com m'interessava més el segon, la teva relació amb la Mireia, doncs he anat al gra.
- Doncs fas be de preguntar- ho, perquè del primer, durant aquest any, t'avorriràs de sentir- ne parlar. Del segon, realment ha estat fantàstic. Ha estat un viatge realment impressionant. Ella ha tingut molt de temps lliure, mentre jo estava a les conferències, i després al sopar de gala, estava realment impressionant. Sempre tant maca, tan preciosa. A les Barbados, i durant el creuer, tot va ser preciós. Bon temps, tranquil·litat, en fi, un viatge realment rodó
- De debò ?. Me n'alegro.

Realment, no em creia tot el que m'havia dit, però si que creia que era un home de poques conviccions morals. Era un home una mica autoritari, que sabia fer molt bé el xantatge emocional. Sí, no li rebatria que els Països Catalans van des de Salses fins a Guardamar de Segura, ni de la manca de solidaritat que hi ha entre tots els pobles de parla catalana, ni de la falta d'enteniment que de vegada hi ha entre castellanoparlants i catalanoparlants, però sempre li retrauré els seus mètodes per aconseguir les coses, posant en perill a tothom. No és un xantatge foragitar la seva parella de casa ?, no és un xantatge donar- se de baixa del FC Barcelona, i fer- se de l' Espanyol, fins “ *que la sort ens separi* “ ?. No és això un xantatge, quan saps que el teu soci, és una de les peces cabdals de la nostre empresa. Doncs sí, és un xantatge. Un xantatge al qual vaig haver de transigir. Calia posar- li el meu company, les millors condicions possibles perquè sortís d'aquell forat. És tenia que posar- li el millor, i que la sort acompanyés. La sort va acompanyar, però la resta, va ser un llarg camí de pedres. Des del rescat de la Mireia a les Canàries, des de l'aproximació al Manel, el Congrés de Beneixama, en fi, que el Manel semblava com aquells ossos panda que reben tota mena de miraments, però que al mateix temps, també

són agraïts, no en va, el Manel ens havia posat en l'òrbita de les empreses punteres espanyoles en energies renovables. Però bé, m'imagino que totes les empreses, deuen ser com les grans famílies, i a les estrelles se'ls hi ha de fer tota mena de miraments.

Aquell, primer dia de treball, no em va donar temps de res més, va ser una mera presa de contacte, i en sortir, vaig veure aquella escena, que mai m'agradaria tornar a veure- la repetida. La Mireia fent una fel·lació al Bhilal, l'encarregat del magatzem. Vaig retardar una mica la meva sortida, i vaig veure com el Bhilal sortia primer. Després vaig sortir jo.

- Mireia, però que fas amb aquell home !, no ets la dona del Manel.
- Jo no sóc la dona de ningú. Jo vull ser lliure !. Jo no em sacrifico per un home que en realitat estimava, perquè em tracti com una gossa. Ara vés cap aquí, ara vés cap allà, ara vine al sopar de gala. Jo vull ser lliure Carles.
- M'ho esperava. M'esperava una reacció com aquesta, però escolta, no tornis a llepar la polla d'aquell home. Me la llepes a mi, d'acord !. Si us torno a veure junts, us acomiadaré als dos, us tinc filmats amb la càmera de seguretat.
- D'acord, i mentre ?.
- Fingeix, ell t'ha fet xantatge no ?. Doncs aprofitat del mateix, OK ?, però recorda, no tornis a tocar aquell home. Si el tornes a tocar, us acomiadaré als dos, i ni en Manel, en aquesta situació, et podrà salvar !.
- OK Carles, però garanteix- me que tinc una línia calenta amb tu, que et podré trobar pel que faci falta, i allà on faci falta.
- D'acord la tens.

Vam separar- nos, i cadascú vam anar a casa nostre. Per un moment, em vaig imaginar l'escena de la Mireia a l'hora de sopar. Ella, fent el sopar i posant la taula, i a l'hora de sopar escoltar el discurs d'un Manel pedant i triomfador, sense deixar parlar els altres. Ella, escoltant com una dona submissa, que ha de reparar un mal majúscul, que amb la seva actitud va provocar una greu crisi personal al Manel, i va posar en perill el negoci conjunt que tenia amb el Carles. Moments, més tard, i ja al llit, començava el discurs monolític de cada nit.

- Saps que, Mireia, sóc un home feliç, l'empresa va bé, incrementarem molt la facturació aquest exercici, i sense cap mena de dubte, serem l'empresa capdavantera en energia renovable del país, i a més, enguany, introduïrem l'energia eòlica dins el nostre catàleg, i de veritat això m'omple de satisfacció.
- No cal que m'ho diguis. Sóc de les que tinc més informació de tot això, i estic treballant fort des del departament de màrqueting de l'empresa.



- Fantàstic, fantàstic !. De veritat Mireia, no defalleixis en aquesta tasca, doncs aquest curs, ens podem menjar el món.
- No defalleixo, Manel, estic fent una àmplia recopilació de possibles clients potencials, tant privats com institucionals, tot advertint- lis, que junt amb les característiques tècniques del producte, la producció d'energia renovable, està promoguda per la Unió Europea, i és poden gaudir de subvencions, per la instal·lació de les mateixes.

Podíem estar parlant hores i hores del mateix al llit, i al cap de molt de temps de parlar d'un discurs monotemàtic i intensiu, sovint al final de tot, en Manel, solia dir- me.

- Aixeca't la camisa, i baixa't les calces .

Acte seguit, em feia l'amor. No tardava gaire, uns cinc o deu minuts. Em donava uns petons a la boca, que de forma hipòcrita, fingia correspondre, i ens anàvem a dormir. Aquesta era la nostre vida privada de cada dia.

En Carles i jo, havíem salvat els mobles de l'empresa, però ara, era en Manel qui semblava agafat pels collons. Els seus compromisos a l'empresa, el tenien agafats de peus i mans. Jo, m'havia portat com una autèntica senyora, i no estava disposada a viure de dona objecte tota la meua vida. Potser els dos havíem canviat, i ja no érem compatibles l'un per l'altre. L'endemà, vaig tornar a la feina, per desenvolupar els projectes que la nit anterior li comentava al Manel. Aquell dia, vaig tancar un important compromís per instal·lar un parc solar a Fuerteventura. Havia aconseguit aquell contracte, mitjançant la Isabel, i ella s'ho volia cobrar .

- Ja saps, si vols concloure aquest contracte, tens que baixar aquí a Beneixama, al balneari, a l'habitació que tu ja saps, i tot serà un camí planer.
- D'acord, quedem demà les dos del migdia al restaurant.

Era una llàstima ser un esclau d'aquella dona, però feia que el meu negoci anés endavant. De mentre, anava de nit a casa, i la meua dona em rebia amb la mateixa complaença. Feliç de tenir cura dels nostres fills, sang de la nostre sang, ben és cert, però també complaguda del seu destí, com assimilant, que així seria fins a la fi dels nostres dies. La meua dona, ho ignorava tot, i estava orgullosa de mi, doncs creia que era un bon pare de família.

En aquella ocasió, no va haver- hi que fer cap aventura estranya. Vaig sortir a les vuit de casa, i a les dues ja era al restaurant del balneari de Beneixama.

- Ja saps Manel m'agrades, i sempre que pugui t'afavoriré. És un luxe tenir- te en exclusiva, i que la teua dona sigui tant idiota que cregui que triomfes únicament, per les innovacions tecnològiques que importa dels Estats Units i d'Israel, el teu

soci Manel. M'agrades, i sempre que pugui t'afavoriré i et donaré un gran contracte.

- Clar...

Després del dinar, vam anar a l'habitació 769. Ella va treure uns preservatius sabor de taronja, i vam estar per un espai de més d'hora i mitja, practicant el sexe sense tabús ni prejudicis. Encara temps després de d'acomiar- nos, i ja a l'autopista AP 7, camí de Manresa, encara recordo les nostres estones al jacuzzi, fregant- nos els cossos, veure- la a ella com em llepava el penis, amb el preservatiu color i sabor taronja, i després llepant- li el cos i penetrant- la reiteradament. El que hauria de ser un pecat capital, per a mi s'havia convertit en quelcom normal. La meva dona, ni se'n donava compte, i el Manel era un il·lús més que l'únic que feia, era sentir una immensa alegria.

Però aquest cop, tot no va sortir tant bé, a primera hora de la tarda de l'endemà, la Mireia va venir a parlar al meu despatx.

- Què passa Mireia ?, que t'ha portat aquí ?, no ets feliç amb el Manel ?.
- No deies que tenia una línia calenta amb tú ... ?.
- Sí, i la tens, però si ets aquí, és perquè passa alguna cosa. No ?.
- Sí veuràs, ahir va trucar el marit de la Isabel, i deia que sabia que estava reunida amb tu, en algun lloc del poble, i ens va dir, que segurament seria una qüestió de negocis, que ja estava acostumat, però que s'havia d'anar a buscar els nens al col·legi.
- Saps més que la resta dels empleats junts d'aquesta empresa. Veuràs. La Isabel, es una política i empresària molt influent en el terreny de les energies renovables, i és cobra els grans contractes que ens aconsegueix al sud d'Espanya, amb plaers sexuals meus, i ella, surt sempre guanyant, doncs la nostre maquinària és puntera, gairebé mai falla, i això li reporta prestigi, i diners, i ... a més els meus plaers sexuals.
- I no et sembla immoral això ?. Tot segons com es miri. És moral tenir una dona, que aprofita l'anyell del matrimoni, i els fills comuns per esclavitzar- te ?.
- Llavors que esperes de la teva dona ?.
- Vull que sigui més sensual, i que participi del negoci.

Mica en mica veia que anava portant la conversació al seu terreny.

- M'estàs dient que la teva dona no ha evolucionat, i que quan arribes a casa veus un monòlit, i els teus fills, que serien l'única raó del matrimoni.
- Sí, però tu vols saber molt, vols anar molt enllà. Jo ho he donat tot per l'empresa, i el que he fet, ho he fet pel bé de l'empresa.

- No et sulfuris, a mi em passa una cosa semblant amb el Manel, el que està clar, que si aquesta dona és pren aquestes confiances amb tu, hauries de compartir aquesta informació amb algú, no creus ?.
- D'acord, puc fer sacrificis pel Manel, per l'empresa, per tu, per una bona causa, però si us plau, no toquis el Bhilal.
- D'acord, jo també puc fer sacrificis. Si tant bona persona ets, compta amb mi a l'hora de fer sacrificis.
- Això està fet, d'ara en endavant, seràs la meva secretària personal. En Manel estarà encantat, sobre tot amb l'aplicació a la pràctica de les noves aplicacions de les innovacions tecnològiques en energia renovable. Que et sembla ?.
- No et fallaré, i ja saps, quan t'hagis de sacrificar, pensa en mi.

A la tarde, vaig tornar a casa, com si res hagués passat. L'única novetat, va ser que aquella tarda, la Mercè, va parlar- me del Manel. Pel que és veu, l'havia trucat.

- Escolta Carles, t'haig de dir una cosa.
- Que, que t'haig de dir que t'interessa tant.
- No m'interessa, ni em deixa d'interessar.
- I llavors de que és tracta ?.
- No és tracta de res, i potser de tot, però et volia comentar una cosa.
- No et facis la interessant...
- Doncs bé, en Manel m'ha parlat molt de tu, de tot el que has fet tu per ell,, per l'empresa, i pels tots els treballadors, però m'ha estat parlant de que part de l'èxit de l'empresa, sobre tot al sud d'Espanya, és deu a un contacte que tens a Beneixama, d'una dona que es diu la Isabel. M'ha explicat que es una dona política, entesa en energies renovables, influent al poble i que gràcies a ella, heu obtingut suculents contractes. És això així ?.
- Efectivament, això és així. La Isabel, ens ha proporcionat tres grans contractes públics, el de Beneixama, el de Màlaga, i ara a Fuerteventura. És una dona molt influent, amb un càrrec polític important, mare de dos fills, casada, i amb sòlids coneixements d'energies renovables.
- Sí clar, d'això et volia parlar, és veu que el seu marit, un tal Fernando, va trucar a l'empresa dient que no podia anar a buscar els nens al col·legi, i que tenia que anar ella, que li diguéssiu, perquè li havia trucat al mòbil, i que el tenia apagat.
- Si efectivament, vam acabar la reunió a les cinc, hi ha dos quarts, ella anava a buscar els fills a l'escola per portar- los a casa.
- Menys mal, hagués estat un desastre !.
- I només et va trucar el Manel, per dir- te això ?.
- No, només això no. També em va dir, que si havíeu guanyat tants concursos públics, a part de les teves gestions, també era, per les importacions de les últimes innovacions

tecnològiques, provinents dels Estats Units i d'Israel. A més, em va dir també, que a Catalunya, a l'economia domèstica, molta gent comença a recórrer a les energies renovables, sobre tot la solar.

- O sigui, només vau parlar de negocis.
- Bàsicament sí. Em va parlar de la Mireia, que era tant bona noia, i que t'estava tant agraït, però tots sabem que ets bona persona.

Em va sortir un somriure franc i sincer, vaig anar a l'habitació dels nens, i després vaig anar a la nostre. Em vaig despullar, i no vaig poder aguantar la temptació de rascar- me els genitals, però no vaig arribar a masturbar- me. Aquell tipus de conversa amb la meva dona, em feien bullir la sang. Veure com és preocupa per aquest tipus de coses, em treia de polleguera. Vaig anar a dutxar- me, i al sortir de la dutxa, vaig trobar- me tot nu davant de la meva dona.

- Perdona.
- No saps que sempre em dutxo per les nits.
- Sí, però faltava paper higiènic.

Em vaig quedar sense arguments, com sempre acostuma a fer en situacions compromeses. Aquella nit, vam fer l'amor. Un amor de compromís, desitjant- nos alguna cosa un l'altre. Ella també feia bona olor, volia agradar- me, i dir- me a les clares, que encara em desitjava, i que era aquell home ple de recursos que havia conegut feia deu anys. És notava que la meva dona notava que hi havia alguna cosa que fallava en la nostre família, però volia una solució de compromís. Aquella nit, vaig dormir de forma plàcida i sincera, agraint- li que ella hagués fet obrir la llauna. De seguir així, la nostre situació semblava explosiva, i per res del món, volia malmetre als meus fills, però creia que s'anava a alguna cosa que no desitges, però que per ser inevitable, la solució acaba sent el més dràstica possible.

L'endemà, a l'empresa, em sentia un home feliç. Tant és així, que el primer que vaig fer, va ser parlar amb el Manel.

- Vaja Manel !, pel que és veu, ahir vas parlar amb la meva dona.
- Efectivament, feia molt temps que no ho feia, i creia convenient de fer- ho. La teva dona, sembla ser una dona molt assenyada, conscients dels valors tradicionals de la família.
- Efectivament. També et volia dir, que vull fer un canvi estructural a l'empresa. La Mireia des d'avui mateix, passa a ser la meva secretària personal, i veig la necessitat d'incorporar dos noves empleades a l'empresa, una noia que t'ajudi a tu, i un altre, que faci les funcions de màrqueting que feia la Mireia.

- Em sembla correcte Manel, la Mireia és una dona molt preparada, i crec que t'ajudarà molt, i d'altre banda, jo necessito una noia, que m'ajudi amb les legalitzacions de les patents que importo d'Estats Units i Israel.
- Doncs fem això, no és parli més

Em semblava tot fantàstic, la meva dona, el Manel. Quanta innocència !, i a més tot rutllava a la perfecció. Què podia demanar més !.

Aquell mateix dia els canvis organitzatius ja estaven fets, pel que afecta a mi, és clar !. Només calia fer aquells dos nous fitxatges, però d'això s'encarregava una empresa de treball temporal.

A la tarda, vaig baixar al magatzem, i tot estava en ordre aparent. Notava que els treballadors em respectaven, i és portaven de forma diligent. És clar, m'imagino que la resta del dia no seria així, però també era positiu, que em tinguessin respecte. Vaig parlar amb el Bhilal, un dels encarregats del magatzem, i li vaig dir que la Mireia seria la meva secretària personal a partir d'ara, i que tal vegada podria baixar algun cop al magatzem de forma esporàdica, però que la major part del temps estaria a les oficines. Lògicament, ell no és va pronunciar obertament. Va dir que li semblava bé per la Mireia, i aquí és va quedar la cosa. En tornar de l'empresa, vaig pensar que perquè era tant imbècil, que perquè em preocupava tant per les persones, si al cap i a la fi, només era una part de l'engranatge, però també, tots som això, part de l'engranatge.

En arribar, la meva dona m'estava esperant. No vaig poder, ni deixar les claus, que ja va dirigir-me unes paraules. Escolta Carles, que el Manel m'ha trucat.

- I que t'ha dit ?, no sé perquè t'ha de trucar constantment, quan les coses que et diu, te les puc dir jo perfectament.
- Sempre no és així, es més, crec que últimament m'has amagat força coses.
- Potser si, o potser no, però potser la teva vida quotidiana no ha quedat gaire afectada per això. Has tingut algun problema per això ?.
- No, la vida a casa ha continuat igual, però no et volia parlar jo d'això, no volia furgar la teva ferida. Només volia dir- te, que el Manel m'ha comunicat, que la Mireia, serà a partir d'ara la teva secretària personal.
- I ?.
- Aquesta dona és una serp !. Fa caure al Manel en la pitjor de les seves crisis personals, fins al punt de renegar dels seus orígens, de deixar de ser soci del Barça, i de posar en perill la nostra empresa !.
- Jo no diria això. El Manel és una mica exagerat, però si és d'això del que parlem, sàpigues que no m'importa en absolut, que et truqui tants cops com ell cregui que faci falta, la Mireia té d'altres valors, i ha fet molts sacrificis pel Manel, però no crec que te'ls hagi de comentar.

La Mercè, va fer cap cot, i és va dirigir cap a la cuina a fer el sopar, amb gest meditatund, com si no ho tingués tot gaire clar. Va fer el sopar i va parar la taula, com si fos una dona que té la lliçó ben apresada.

## 10- L'ànec blau

L'endemà, vaig portar els meus fills al col·legi. Li vaig dir a la meva dona que és quedés a dormir fins tard, que ja m'ocupava jo d'aquest tema, i que em feia il·lusió, doncs feia temps que no ho feia. Els meus fills, estaven contents, i els vaig prometre, sobretot al Pau, que el proper dissabte, el portaria a jugar a futbol al col·legi. En Pau, jugava a futbol, a l'equip del col·legi. De fet ja l'havia portat a jugar més d'una vegada, però últimament, fruit dels meus continus negocis, no ho havia pogut fer, i era una de les feines fosques i grises que la meva dona feia. Aquell matí, la meva dona va aprofitar per baixar amb una amiga a Barcelona a comprar- se perfums, i roba íntima de marca, mentrestant, el Pau va empatar el seu partit. Vaig rebre una trucada al mòbil, i era la meva dona que em deia que és quedava a dinar a Barcelona amb la seva amiga, i que tornaria més tard. Tenia que passar a recollir al Bernat a casa dels meus sogres. Per sort, en Pau, era un bon noi, i en acabar, és va dutxar ràpid, i en no res érem a casa dels avis, que van insistir fins a més no poder que ens quedéssim a dinar, i està clar, no vaig poder oposar- m'hi. En acabar vam tornar a casa, i allà els nens van posar- se còmodes. En Marc va tancar- se a l'habitació, jugant a l'ordinador i el Bernat el vaig posar a dormir aviat.

La meva dona, va arribar tard, cap a les vuit, tota excitada de passar una llarga tarda comprant cosmètics i roba íntima. Per sort la meva dona havia evolucionat, des d'aquell congrés de Beneixama fundacional, on ella va marxar tota sola a comprar records, fins a l'actualitat, on va passar tot una tarda donant satisfacció a les seves fantasies eròtiques més íntimes, junt amb la seva amiga més íntima de tota la vida, la Carme.

Abans de sopar, em va ensenyar les seves compres.

- Mira Manel, el que m'he comprat, t'ha d'interessar, per força !.
- Em tens intrigadíssim !.
- Això és una crema revitalitzant de la pell, posa- te'n, jo també em poso.

Tots dos ens vam posar. Acte seguit, ens vam fregar les mans tots dos junts. Ella amb més intensitat.

- No ets sents millor !. No ets sents la pell més suau !.
- Això és evident, les nostres mans totes dues juntes llisquen amb molta més facilitat que abans, però..., que val aquest potet de crema.
- Trenta – cinc euros.
- Això vol dir, que t'has de gastar cada cert temps trenta – cinc euros, perquè llisquin les nostres mans totes juntes.
- Home !, no siguis així !.
- Tens raó, continua, qui sóc jo, per aixafar els teus millors moments de felicitat.
- A més, has de saber la roba íntima que m'he comprat.

En efecte, més lluny de la realitat, la meva dona, una dona reprimida, que vivia per la seva casa i els seus fills, s'havia comprat roba íntima, del més eròtic que podia haver. Eren un parell de calces, i un sostenidors vermells, amb picardies, que deixaven entreveure tot un món d'il·lusions i fantasies. Davant meu, és va baixar les calces, unes calces blanques i clàssiques, i se li va veure una panxa un xic deformada, pel pas dels anys, i la seva vagina, un xic descuidada, pel tipus de roba que és volia posar, plena d'insinuacions. En posar-se, les calces vermelles amb transparències, se li sortien alguns pèls pels forats més insinuadors de la mateixa. Acte seguit, és va treure els sostenidors, i va posar-se uns de vermell també de la disenyadora, Mónica Belucci. Tot seguit, se'm va girar, i em va dir.

- Que et semblo ?.

No vaig gosar portar- li la contrària, i vaig contestar- li.

- Estàs imponent. No sabria dir si estàs, sexy amb aquesta roba, però sí que et diria, que causes respecte, i que ofereixes un sexe de compromís.
- De compromís...
- Sí, de compromís.

Em vaig acostar a ella.

- Dóna'm la mà.

Acte seguit, vaig passar a mode de rasclet, el seu dit sobre el seu, i vaig treure una fina làmina de crema. Després vaig passar- li la mà, pel cos, i li vaig fer veure el cos deformat pel pas dels anys.

- Malgrat tot, ets una dona interessant, però t'has de cuidar més. Has de ser més atractiva, parlar amb més homes interessants, a part de mi, trencar el teu cercle viciós de mare perfecte, i no pecar d'inquisidora.
- Val, però t'ha agradat.
- És clar, que m'ha agradat.

Aquella nit, malgrat tot vam fer l'amor. Si havia acceptat ser objecte de desig, per la Isabel, com no ho podia ser per la mare dels meus fills. Va ser un acte sexual sense complicacions, amb una erecció del membre viril sincera, i penetració frontal, rudimentària, curta, però intensa, sense complicacions, i amb curts gemecs de la part satisfeta. En acabar, vaig donar- li un petonet a la boca, i ens vam dormir tots dos, satisfets i complaguts, en el deure ben fet.

L'endemà a la feina, la Mireia, ja estava preparada al seu lloc. La Mireia des del primer moment, demostrava ser una dona molt



eficient, i estava portant a la perfecció, tots els tràmits que s'havien de fer, abans de portar a terme la instal·lació de les " hortes solars ".

En el cas de Màlaga, se'ns va remetre un inventari detallat, de les mides, i de la ubicació concreta de les miniplaques solars. Era un projecte totalment nou, encara verge de les grans empreses multinacionals, que treballàvem junt amb el departament d'innovació tecnològica, gairebé sempre, a través de la Mireia. Per tant, la Mireia, havia esdevingut per a mi, part imprescindible en la meua feina.

Estava content, perquè havia aconseguit rescatar l'empresa, i aconseguir projectes interessants al sud d'Espanya, però creia, que aquelles plaques solars, que aguanten hores i hores immòbils al sol, i aconsegueixen transformar energia solar en energia elèctrica, haurien de tenir un desenvolupament més ampli, al nord d'Espanya.

Vaig tornar a casa, i com sempre, tot estava en ordre. A l'hora de sopar, la meua dona, va tornar a parlar- me de la Isabel de Beneixama.

- Escolta, m'ha tornat a trucar el Manel, i m'ha dit que t'ha trucat la Isabel a l'oficina. És això així.
- Sí, però com sap el Manel, que m'ha trucat la Isabel.
- Li han desviat malament la trucada, i per això ho sap.
- Mira, jo no tinc cap mena de problema en que sàpigues qui és la Isabel és més, crec que algun dia la coneixeràs, però ara estic sopant, i no crec que tingui de parlar de coses de la feina, deixa'm relaxar- me, deixa'm estar tranquil.
- Perdonam.
- No, no t'haig de perdonar. M'agrada que el Manel és preocupi per mi, com jo em vaig preocupar d'ell en el seu moment, però tingues en compte, que ell és un perfecte coneixedor de la Isabel, i que potser podries quedar amb ella perquè t'ho expliqui, així et quedaries més tranquil·la, però ara deixa'm estar, deixa'm relaxar- me.
- No et dic que no ho faci.

Vaig acabar la jornada al sofà de casa, veient els noticiaris de les diferents cadenes. M'agradava veure aquelles noies joves, ben vestides, amb cara agradable. Amb el comandament a distància, feia un bon repàs de totes elles, i em posava al dia de l'actualitat.

Al cap de poc temps, va venir la meua dona, i va fer- me posar un d'aquells reality shows, que els agrada a les dones. Vaig aguantar una estona, però realment, a aquelles hores de la nit ja estava cansat, i em cansava encara més, veure coses sense sentit. Al cap i a la fi, vaig anar- me'n al llit. Un moment més tard, va venir la meua dona, va treure's la roba d'estar per casa, i va posar- se un pijama, que ho tapava tot. La nostre relació, amb el temps havia passat de la més absoluta indiferència, a la més gran de les sospites.

L'endemà, vaig tornar a la feina, i continuava el ritme frenètic, i el desenvolupament dels projectes que teníem en marxa. Per sort, en Manel, no em fallava, i estava entusiasmat de totes les innovacions

tecnològiques que arribaven, i que posàvem en pràctica a l'empresa. S'ho empassava tot, perquè realment el projecte era molt encisador, però volia parlar amb ell, perquè els departaments de la nostra empresa eren molt independents, i no tot és solucionava amb un correu electrònic, un fax, o una trucada.

- Escolta Manel, et volia comentar una sèrie d'assumptes.
- Si és veritat, teníem que haver- nos asseguts a parlar abans.
- Primer de tot, volia parlar del tema de la meua dona. Sembla que estàs preocupat per l'estabilitat del meu matrimoni.
- Mira Carles, potser estigui equivocat, tant de bo, però crec que els tres projectes que has aconseguit, els de Beneixama, Màlaga i Fuerteventura, per mitjà d'aquella dona d'Alacant, ha creat entre vosaltres una relació molt íntima, potser molt més enllà de l'estrictament professional.
- És probable, però els resultats estan a la vista. D'altre banda la Mireia m'ha dit que la tractes com a complement, que no la deixes portar la iniciativa en res, i que t'enyora els temps de rebel estudiant.
- Potser sí, potser tingui raó, el que li has de preguntar, si ella la té, d'altre banda fas be de preocupar- te d'ella, perquè vull el millor per ella, però jo vull també el millor per la teua dona, i que no visqui enganyada
- Doncs parla amb ella.

Havíem d'abordar d'altres temes, però aquests no són els que és poden tractar per fax, correu electrònic, o una simple trucada. A partir d'aquesta conversa, va començar a fragmentar- se entre nosaltres la estima que ens teníem, però com que el negoci de les energies renovables és quelcom fred, i que pot tirar endavant sense arribar la sang al riu, el negoci tirava endavant, però el nostre vaixell, se li havia obert una via d'aigua. Tot era una qüestió de dones, com és diria des de la més masculista de les perspectives, però potser, tot era una qüestió de sentiments, i d'interessos.

## 11- Festes de moros i cristians

Aquella tarda, estava connectat a internet. Nosaltres, a la nostre empresa, a la teulada, teníem una petita instal·lació de plaques solars, de les quals jo era l'encarregat del manteniment. Aquestes plaques estaven vigilades per una càmera, amb accés a internet. Aquestes plaques, eren el símbol de la nostre empresa, i demostraven, com uns pannells de cinc metres per cinc metres, en posició estàtica, eren capaces d'acumular energia, i transformar-la en energia elèctrica. Era la demostració de la viabilitat del nostre negoci.

També aquella tarda, en Bhilal, no va venir a la feina, i tothom esperava una explicació l'endemà. De sobte, i mentre feia una inspecció de l'estat de les nostres plaques solars, vaig veure un home que és va baixar els pantalons, i va començar a orinar a sobre d'una d'elles. L'home era perfectament conscient del que feia. En acabar, i en direcció a la càmera i amb el penis erecte, va començar a llençar aigua sobre les plaques solars. Vaig adonar-me, que aquell home, era en Bhilal, que havia embogit en un atac de gelosia. En veure-ho, vaig cridar d'immediat als guardes de seguretat de l'empresa. En l'interval, que van trigar en pujar, en Bhilal, va fer una autèntica exhibició davant la minicàmera. Va orinar-se sobre les plaques, va grapar-se els genitals, va masturbar-se i va estendre el semen amb fruïció en una de les plaquetes solars de la instal·lació. Tot això s'estava veient en directe en la pàgina web de l'empresa. En arribar els guardes de seguretat, en Bhilal, va defensar-se amb una destratègia que tenia amagada, i va fer més difícil, la seva reducció. Va aconseguir destruir completament una de les plaques solars que de forma tant freda i perpètua, transformava les energies. És obvi, que l'acomiadament va ser immediat i sense un euro d'indemnització. L'acomiadat, s'havia clavat la katana a la panxa. No podia resistir que li haguessin tret la Mireia. Un altre cop, en Carles, havia actuat amb sentit comú.

Tot a l'empresa, marxava perfectament, i la meua sinèrgia amb la Mireia era perfecta. Cada cop ens compenetràvem millor, i això feia que anés guanyant confiança mica en mica en el seu treball. Per sort, el Manel, no s'enyorava de la Mireia, i estava content amb la nova secretària i la nova encarregada del departament de màrqueting. Malgrat tot, el que eren avenços en la nostre vida professional, no és traduïa en una vida privada bona i saludable. La Mireia em comentava, que tot i viure amb el Manel de nou, la seva convivència havia tornat als sota mínims d'abans de la separació, amb la diferència que ara no posava en qüestió res, almenys de la nostre parella, que funcionava de manera autòmat.

El Manel en canvi, qüestionava la vida privada, o laboral del seu soci. Desconfiava de la Isabel. Era cert, que per mitjà d'ella, havien aconseguit aquells tres contractes tant suculents, però en Manel, és

preguntava com havien estat aconseguits, per quins mitjans. En Manel, funcionava ben bé com una placa solar, concentració d'esforços en un mateix, i posteriorment, transformació de la mateixa energia, en treball, i realitzacions concretes, i aquest principi bàsic, sembla, o creia que Carles no l'havia aplicat. Aquests viatges tant sobtats a Beneixama, aquests tractes tant continuats, l'ensumaven que potser hi havia alguna cosa més entre ells dos, i com a bon cristià, era de rebut, que li digués a la seva dona, o que si més no, la tingués assabentada de les seves sospites. Però en Manel, no trobava la prova definitiva. Unes simples trucades del marit de la Isabel, no eren una prova concloent, però tants fets indicatius, tantes mostres de que pot haver- hi alguna cosa més, van fer que aquella nit, s'atrevís un altre cop en Manel, a trucar a la dona d'en Carles, a la que tenia molta estima, sobre tot, per ser una dona com cal, per tenir dos fills, i un marit, dels quals en té cura amb dedicació.

- Mira Mercè, sóc el Manel, mira, ja deus de saber perquè et truco. Et truco, per l'assumpte que crec té el teu marit, amb una intermediària que tenim a Beneixama. És cert que ens ha proporcionat contractes molt bons, i que tots ens em afavorit, però no sé..., aquesta relació tant intensa.

La Mercè, és va ofendre greument, doncs no hi havia res cert, s'havien acabat de reconciliar amb unes vacances magnífiques a Cadaqués, i era un pare exemplar. La Mercè, li va dir directament al seu al seu marit, i aquest, l'endemà li va retreure al Manel.

- Escolta Manel, si has de parlar amb la meva dona sobre mi, és millor que primer m'ho diguis a mi.
- Perdona Carles, però potser sigui un malentès, però només volia advertir a la teva dona, que potser entre la Isabel i tu, hi havia més que una relació comercial.
- Això és una cosa privada, i no sé si tu hauries d'escampar els draps bruts d'una relació comercial, de la que només t'has beneficiat.
- És cert, és cert, no m'hauria de ficar entre mig, però jo a la teva dona li vull el millor, i el millor, es que et lliuris a ella, en cos i ànima, m'entens, sense rotllets de per mig.
- Entenc, entenc..., en qualssevol cas, aquesta és una qüestió que em de resoldre la meva dona i jo, no creus ?.
- Carles, sempre és diu això, i jo em recordo de la nostre etapa universitària...No te'n recordes dels viatges amb l'equip de bàsquet a Pamplona, Granada i Salamanca ?.
- Sí.
- I com acabaven aquells viatges ? . T'ho diré jo, a Pamplona et vas liar amb una de l'equip de futbol sala femeni, a Granada, vas anar per feina, i ja el primer dia vas triomfar amb una turista nord – americana, i a Salamanca, va ser l'únic cop que vas ser formal, i per cert, vas ser l'heroi del partit.

- Tot això forma part del passat. Ara sóc pare de família i home responsable.
- És cert, és cert.
- I per que sàpigues més, la Isabel, la nostre proveïdora de concursos públics, deixa la política, i vol passar a ser distribuïdora dels nostres productes al sud d'Espanya.
- Així no ens la treure'm de sobres !.
- Així vendrem més.
- Tens raó, tractaré de ser un home sense escrúpols. No veuré més enllà, que les teories dels lliberals en energies renovables. Res serà millor, que uns bons resultats comptables, i encarregar-me, dels aspectes tecnològics de l'empresa.
- D'acord, a més la Isabel, vindrà la setmana vinent, a veure les instal·lacions, i signar el contracte de distribució. A més, la Isabel, igual que jo, és mare de família, té dos fills, i el seu marit treballa com a funcionari, i és d'aquells tipus de persones, segons paraules d'ella, que li proporcionen la serenor necessària per continuar lluitant, i a més són feliços.
- D'acord

La Isabel, va estar preparant el viatge a Manresa amb delicadesa. Mai havia passat més al nord de València. Aquell cop però, en Carles va imposar els seus criteris, i va ser tot comprensió, en la seva voluntat de deixar la vida política, després de més de quinze anys, i dedicar-se a una activitat privada, però li va deixar ben clar, que la seva empresa, i la tecnologia que distribuïa, li impedié d'atorgar un contracte de distribució sense uns mínims coneixements teòrics, i que si volia el contracte de distribució, el primer que atorgaria la seva empresa, devia venir a la empresa matriu, i així ho va fer.

Va agafar el seu cotxe, i va enfilegar decidida la AP 7. A l'alçada de Castelló de la Plana, va tenir una sensació de vertigen i va desviar-se cap al Maestrat, no sabent ben bé que buscava. Va parar-se en un àrea de servei, i va estirar-se en uns bancs, sota uns arbres. De sobte, i mig endormiscada, va tenir una visió, va veure en una immensa superfície, una única placa solar, que acumulava calor i més calor, en un ambient tòrrid, i extremadament sec. Al cap i a la fi, la placa solar va començar a desprendre fum, fins que és va cremar. Va ser llavors, quan és va despertar, i s'adonà, que tot allò no era més que un somni. Va veure una mica d'aigua, i ja va seguir d'una tirada, fins a Manresa.

Allà l'esperava, en Carles, però també en Manel, i la Mireia. En arribar, en Carles, li va ensenyar ràpidament l'empresa, i la va acompanyar a l'hotel. En Carles, tenia que tornar a casa seva, doncs com li havia perjurat a en Manel, era un pare exemplar, i per tant, no eren de rebut, conductes lascives o impròpies d'un bon pare de família, i ni molt menys, amb terreny propi, i amb mil càmeres mirant-te.

En Carles, en arribar a casa seva, va donar un petó a la seva dona, i li va comentar a la Mercè, que la Isabel, aquella dona de Beneixama, de la qual tant malament li havia parlat el Manel, la volia conèixer, per fer- li veure, que era una dona respectable. En Carles, li va proposar que s'apropés a l'empresa, cap a les onze, tot coincidint amb l'arribada de la Isabel a la mateixa. La Mercè, és clar, va accedir- hi, hi ha l'endemà, va ser puntualment a l'empresa.

La Isabel, sabia que aquella visita, era important, i que el seminari de tres dies que anava a fer, també ho era, i que per tant, havia de donar bona imatge. Va posar- se roba esportiva, però al mateix temps elegant. A les onze, i de forma puntual, va ser a l'empresa, doncs des de l'hotel, fins la mateixa, només hi havia deu minuts a peu. Entre la Isabel i en Carles, hi havia una profunda relació d'amistat i de confiança, i van pactar no donar cap detall sobre la seva relació sexual tan apassionada que encara mantenien. Només és tractava de donar bona imatge, i de guardar les formes. Tots dos estaven contents, el Manel, i la seva dona, el Manel, perquè per mitjà de la Isabel, s'incrementava la xifra de negocis, i la seva dona, perquè pensava que la Isabel, només era una intermediària, que cobrava una quantitat de diners per la seva feina, i que en Carles, en realitat era un pare i marit exemplar, que ho donava tot pels seus fills, i per la seva empresa, i en realitat..., així era, però no totes les veritats, son veritats absolutes, i en aquest cas, els mitjans justificaven el fi, encara que pel Manel, aquesta frase no era del tot compartida, doncs creia en una veritat absoluta, en un tot cert, sense fractures. L'home és lliura a la dona, com la dona és lliura a l'home. No cabien les mitges tintes. Potser per això, va retreure a la seva parella, la idea que tenia de la cultura catalana, i la manca de credibilitat, que tenien segons ell, uns Països Catalans forts, units, caminant en una única direcció.

En Carles, va presentar la Isabel, a tota la fàbrica, als càrrec directius, a la Mercè, al Carles, i en audiència pública els va dir.

- Mireu, aquesta és una dona, que des del seu càrrec polític a l'Ajuntament de Beneixama, i per ser una de les poques dones amb uns profunds coneixements en energies renovables, ha aconseguit per nosaltres, uns importants contractes públics per nosaltres a Beneixama, Màlaga i Fuerteventura. Podria dir- vos moltes coses d'ella, però potser l'únic que podria afegir, és que és la seva voluntat deixar la política i dedicar- se en cos i ànima a les energies renovables, i des d'aquesta perspectiva, i com a reconeixement als seus mèrits, li hem ofert, ser la nostre distribuïdora al sud d'Espanya, on ens ha ajudat enormement, i per això ens visita, per signar el contracte, i seguir un petit seminari, que li donarà la Mireia, però ara escolteu- la un moment, perquè prefereixo que ella mateixa és presenti.
- Hola bon dia a tothom. Crec que el Carles ja ho ha dit tot, però només m'agradaria afegir, que després de molts anys a la política, vull deixar aquest món i vull centrar- me en la meva

activitat docent, com a professora adjunta de la Universitat d'Elx, i també com a distribuïdora dels productes de la vostra marca al Sud d'Espanya. Crec que encara us puc ser útils en els concursos públics, i també crec que és pot explotar molt més el consum privat d'energia solar. No en va, tenim una de les zones amb més insolació de tota Espanya, i també on s'instala un camp de golf, també és poden posar unes plaques solars. Només són exemples, però crec que hi ha un potencial ampli, i que no ens podem aturar. Si teniu alguna cosa a dir ?.

- No. Bé perdona que em presenti, sóc la dona del Carles. Només dir- te, que espero vagi tot bé, i preguntar- te, si la teva família està d'acord amb aquesta nova passa que acabes de donar.
- Sí, potser us ho havia d'haver dit. El meu marit es professor d'una escola pública, i tenim dos fills. Ell està encantat amb aquesta nova passa professional, que vaig a donar, doncs així podré estar amb els meus dos fills, i amb ell. Ens vam conèixer al món universitari, i el meu marit sempre ha valorat el compromís que tinc amb els meus fills, el més important per a mí en aquesta vida.

Això, va tranquil·litzar a la Mercè. El Manel, només va afegir.

- Doncs per a mí, no hi ha res que afegir, només dir, que a continuar treballant, i amb una col·laboradora més.
- Doncs aquesta és la Isabel, per qualsevol cosa, us deixarà ara la seva tarja de presentació, perquè la tingueu sempre disponible.

Així va acabar la presentació, i tothom és va anar cap el seu lloc de treball. La Mercè, se'n va anar cap a casa, per preparar el dinar als seus fills. En Carles, la Mireia, i la Isabel, van dinar junts. Van establir els mecanismes com li traspassaria la Mireia a la Isabel, tota la informació dels nous productes, i això van fer- ho a la tarda.

Aquella tarda ,va ser una tarda intensa, on van parlar de tot, de nous productes, del Carles, de tot. Totes dues van acabar concloent que el Carles, era una persona excepcional, a les seves vides, que les havia ajudat molt, tant a progressar de forma excepcional, com personal.

- Realment en Carles, és una de les persones més excepcionals de la meua vida. Molt més que el Manel, la persona amb la que ara visc. Seria molt llarg d'explicar, però va reestructurar les nostres vides, les del Manel i meua va donar- me una feina, m'ho ha donat tot...
- A mí també m'ha ajudat molt. Jo era una humil regidora de l'Ajuntament de Beneixama, amb sòlids coneixements d'energies renovables, però que no em servien de res. Va arribar ell, amb la seva tecnologia d'última generació, i vam

guanyar els concursos públics, en realitat no els vaig aconseguir jo, els va guanyar ell, amb la seva tecnologia. Me l'estimo tant.

De sobte, vam quedar mirant- nos una davant de l'altre amb actitud reflexiva, parlant del mateix home. De sobte la Mireia li va donar un petó a la boca a la Isabel, i li va començar a treure roba enmig d'una de les sales de la fàbrica. No hi havia càmeres, i en principi no hi havia ningú, perquè tothom havia acabat la feina. La Isabel, va trobar- se còmode amb aquell petó, i va deixar- se portar. La Mireia va continuar, i li va treure la camisa, i els sostenidors. Li va xuclar un murgó, com si fos una nena petita, i va començar a donar- li petons per tot el cos. Va baixar- li els pantalons, i les calces, i va llençar- li a la vagina, la botella d'aigua mineral de la reunió. Portava la vagina depilada. Va fregar els dits a la seva vagina, i li va llepar durant uns cinc minuts. Llavors li va dir.

- Que t'ha semblat.
- No m'ho imaginava de vosaltres, els catalans.
- No ho diguis a ningú.
- Aquestes coses no és diuen.
- Ves al teu hotel, i entre demà, i demà passat, ho enllestim tot.
- D'acord.

La Isabel va marxar-se al seu hotel, i va ser llavors, quan vaig creure que havia signat el vertader contracte. Ella, el Carles, jo... L'endemà vaig tornar a la feina, i m'esperava la Isabel, que va arribar a les nou de forma puntual.

- Avui, anirem per feina, hem d'enllestir això de forma ràpida.

Ella va assentir de forma convençuda, perquè igual que la Mercè, estimava el Carles, i creure amb ell, era creure en el projecte. En dos dies, van culminar el traspàs d'informació, i en acabar- hi, en Carles, va convidar-les a un dinar, a un luxós restaurant de Barcelona.

- Només volia dir- vos, que també he convidat al Manel en aquest dinar, però s'ha excusat, dient- me que no podia venir, per raó de feina.
- Ah sí ?. Aquesta nit li preguntaré quins motius han estat aquests.

Va afegir la Mireia.

- De totes maneres, el més important que celebrem aquí, és l'expansió cap al sud de la nostre companyia. La nostre primera distribuïdora, en un mercat verge, i que ens hem de menjar.

Totes dues van fer petits escarafalls de riure



- Estic molt contenta de ser la vostra distribuïdora en exclusiva, es més, diria que potser és el que em mereixo, no creieu ?.

En Carles, va assentir de forma rotunda.

- Espero que no us fallaré, i que us donaré uns magnífics resultats com fins ara. Us haig de dir, que aquesta feina, em permet estar més amb el meu marit, el meu millor company, i amb els meus dos fills. Al mateix temps, podré gaudir de la feina més m'agrada, amb tu Carles, que es un vertader plaer, la Mireia, i d'altres. En fi, per fi podré combinar el meu més gran plaer amb la meua més gran responsabilitat, els meus fills.
- Tots t'entendem.

Va dir en Carles. En acabar el dinar, cap a les quatre, la Isabel va marxar cap a Beneixama. Aquest cop passat València va parar en un àrea de servei de l'AP 7. Va parar per dinar en un bufet lliure. Feia molta calor, l'aire condicionat no funcionava, i el restaurant estava ple de turistes. Va fer una petita becaina, i va continuar fins a Beneixama. La calor era tan intensa, que l'asfalt desprenia miratges, i va veure enormes llengües de foc que desprenia l'asfalt. Tot d'una va recordar-se de la visió que va tenir a les muntanyes del Maestrat, però no va donar-li més importància. Al cap i a la fi només eren inclemències meteorològiques, i és impossible, que una placa solar és cremi. Impossible.

## 12- Opa hostil

La Mireia, en tornar a casa, va trobar- se amb un Manel més imbècil del normal. De fet ella estava convençuda de que era una mica imbècil, amb valors prehistòrics de la vida, i una forma d'actuar, més típica de temps del pleistocè que de l'era moderna. El cas, es que en Manel sospitava de tot. No tenia proves, però tot eren sospites. No podia demostrar res, però l'evidència dels esdeveniments, posarien vermell a qualsevol. El cas, és que a l'hora de sopar, en Manel, va posar sobre la taula les seves teories indemostrables.

- Escolta Mireia, t'haig de dir una cosa. Crec que ja no m'estimes.
- Per què ?.
- Crec que estimes més al Carles que a mi, cada cop estàs més amb ell que amb mi, i entre nosaltres hi ha la mateixa fredor que abans.
- El mateix podria dir jo de tu, preocupat amb les infidelitats del Carles amb la Isabel, i les continues trucades a la seva dona.
- Ho faig pel seu bé. És una dona amb fills, respectable, que te cura de la família, i pel bé comú.
- Clar, de l'escola a la cuina, de la cuina al supermercat, i a fi de mes, preparada, per rebre una bona paga, i continuar sempre fent el mateix, fins la fi de la seva vida.
- I no et sembla correcte.
- No, i tu tampoc em sembles correcte. Si tant te l'estimes, veste tu a viure amb ella, a mantenir fills, i ser tant poc agraït com ets tu amb mi.
- Ho faria de bon grat, no podria suportar, que el meu millor amic traeixi la seva dona.
- Doncs fes- ho, vivint amb tu, he fet l'amor amb el Carles varies vegades.
- Què !!! . Com m'has pogut fer això a mi.
- Com has pogut ser un home tan fred amb mi.
- Cadascú és com és.
- No et vull, em vaig a viure amb el Carles.

El Manel, és va quedar amb un pam de nassos, no donava crèdit al que estava veient, però creia que tenia que salvar la situació. El Carles va creure en ell, en un moment difícil de la seva vida, i ara li tocava a ell recompondre la situació, doncs estava amb una empresa emergent, que funcionava, i tot no és podia anar en orris, per un affaire de faldilles. Havia d'inventar- se alguna cosa. L'endemà, va parlar amb el Carles a l'empresa.

- Mira Carles, ahir vaig estar parlant amb la Mireia a casa, i va dir- me que t'estimava més a tu que a mi, i que havia fet l'amor amb tu varies vegades.

Carles amb el cap cot va dir que sí.

- Fins aquí, tot pot estar bé, o malament, però no és només l'amor el que ens uneix a nosaltres.
- Ja ho sé, i no m'agradaria que arribessis a dir a la meva dona que no l'estimo.
- No li diré això, però crec que la pots fer mal, i que deuries d'arreglar aquesta situació, però sigui quina sigui la solució final, hem de tirar l'empresa endavant.
- D'acord, però deixa'm que arregli jo aquesta situació amb la meva dona, i aguanta la Mireia, un par de mesos a casa teva. Després ja veurem.
- D'acord Carles, però a mi també m'agradaria parlar amb la teva dona.
- Fes-ho, però fes-ho després de que hagi parlat jo amb ella, per res del món, voldria fer mal als meus fills. He fet molts sacrificis per ells, i per res del món, els voldria fer mal.
- D'acord, així ho faré no et preocupis. No et fallaré.

En Carles, en arribar a casa, veure a la seva dona una mica nerviosa, sabia que alguna cosa passava.

En efecte, en Manel havia parlat amb ella, i sabia tot el que havia passat.

- Com m'has pogut fer això Carles ?. Com m'has pogut ser infidel !. En què t'he fallat.
- Seria molt llarg de parlar, però abans de començar, deixa'm dir- te, que per a mi, els nostres fills han estat sagrats, que tot i que tu diguis que t'he faltat al respecte, ben bé no ha estat així, t'he tingut el més gran dels respectes, no t'he fallat. He sigut fidel a les meves obligacions, i he complert com un bon pare de família.
- Per això Carles..., per això... Al principi no em feia creus, no podia creure- m'ho, Creia que el Manel s'havia begut l'enteniment, però després, m'ha donat tanta mena de detalls, que ha estat impossible no reconèixer l'evidència. Mai he deixat d'estimar- te, ni quan m'enganyaves, i és per això que jo crec que he sigut la que t'he fallat, i m'agradaria saber en què.
- M'agrada que tinguis aquesta consideració de mi, m'he esforçat al llarg d'aquest temps en donar aquesta imatge, en fer- te creure allò que tu volies, però que no va poder ser. T'he he estat infidel Mercè, no només amb la Mireia, sinó també amb la Isabel, i tot té una explicació molt senzilla, crec que ho comprendràs. Primer de tot, amb la Isabel, em va exigir mantenir una relació sexual per aconseguir un gran contracte públic, el de " l'horta solar " de Beneixama, i després aquesta relació, sexual i comercial, va durar amb els projectes de Fuerteventura i Màlaga. Era com diem, caixa, o faixa, o fèiem l'amor, o no guanyàvem els concursos. Està clar, que el

Manel, et dirà que aquells concursos és van guanyar, per disposar dels últims avenços en energia solar de la tecnologia israelí i nord – americana més puntera, però no se sabrà mai això. M'entens ?. Lo de la Mireia, ha sigut diferent. Entre nosaltres hi ha hagut amor. Però gràcies a aquestes dones, he tirat l'empresa endavant, i està clar els més moderns avenços de la tecnologia israelí en energia solar, i, en arribar a casa, mai trobava respostes, sinó exigències, responsabilitats. D'una banda aquestes dones, hem solucionaven la vida, i aquí a casa, tenia una pedra per arrossegar. I amb perdó.

- Vaja, he fracassat, però com pots comprendre hem de recompondre la situació. La Mireia, vol anar a viure amb tu, tu vols anar viure amb ella, els fills, l'empresa... Ho hem de resoldre tot d'una forma racional, per tal de no fer- nos mal.
- Menys mal !, pensava que tindries una reacció més visceral.
- No et preocupis.

La meva dona i jo, vam resoldre la qüestió d'una forma amistosa i seriosa. D'una banda, jo ja m'havia comprat un pis a les afores de Manresa, i tenia previst anar- m'hi a viure amb la Mireia. Pel tema de la separació, ho vam fer de mutu, acord. Vam anar a un advocat matrimonialista, i ens vam separar de mutu acord. Ella és va quedar amb els fills, i a en Carles, se li va reconèixer un merescut règim de visites. A l'empresa, res no va canviar. Bé alguna cosa sí. Un grup d'empresaris d'una potent multinacional alemanya, va venir a visitar l'empresa, coneixedora dels seus èxits comercials al sud d'Espanya i del potencial de creixement. Coneixien de la mateixa, bàsicament pel Manel, doncs havien comprat components industrials a aquesta empresa. En Carles i en Manel, van deixar enrera les seves desavinences, i els van ensenyar l'empresa. De fet, la visita que van fer, era per motius comercials, i també per veure l'empresa. En marxar, van quedar molt impressionats de l'agilitat i versatilitat de la mateixa, i els va cridar molt l'atenció com una possible inversió a Espanya. Res millor, que controlar una distribuïdora comercial, per controlar un mercat tant potencial en energies renovables.

Mentre tant, la Isabel, a Beneixama, refent la seva vida, lluny de la política, com a mare exemplar, i actuant com a distribuïdora dels productes Solium al sud d'Espanya. El seu marit estava més content amb ella. Havia cedit la relació tant fogosa i passional que a l'inici havia tingut amb el Carles, però a la Isabel, li passava una mica com a ell, detestava la vida acomodada del seu marit, però també era ell qui dirigia el rumb de la família. El foc, la passió, no dura tota una vida, però els fills, la família que un crea sí, però tant la situació del Carles, com la de la Mireia, com la de la Isabel, no era un foc irracional, no era una passió d'estiu desbocada, sinó que hi havia un substrat a sota, i unes sòlides i profundes arrels, que els feien lluitar contra si mateixos.

En canvi, aquella situació de refredament, li havia vingut bé a la Isabel. Per les tardes, anava a buscar als seus fills, fet aquest, que el

seu marit havia aprofitat per anar a un curs de reciclatge. Una tarda, en anar a buscar els seus fills, va veure, des del cotxe, foc que sortia des de l'asfalt, però no li va donar més importància, al cap i a la fi, terra, foc i aigua, són elements naturals de la nostre natura, però era curiós, aquesta sensació de foc, que havia pogut experimentar últimament. Estava molt més relaxada, i fins i tot feia l'amor a diari amb el seu marit. Un amor passional, també, com era ella, i com és la gent del sud, però un amor diferent, un amor que corresponia a un desig d'estabilitat, però que no és corresponia amb una persona plena de recursos, enlluernadora. No, no, el marit de la Isabel, era professor d'escola, amb totes les connotacions bones i dolentes que això pot tenir, però un just contrapès en aquell matrimoni.

Per Manresa, els canvis s'anaven succeint, tot amb solució de continuïtat. La Mireia, també havia pactat la separació de mutu acord amb el Manel, i aquest no li va donar més importància, i ho va consentir amb una arrogància insultant, com perdonant-li la vida, i no reconeixent els esforços que la Mireia havia fet per recompondre una relació impossible, doncs al cap i a la fi, era el que ella havia de fer.

La relació entre el Carles i el Manel, era freda, distant, però cordial. Els dos tenien interessos mutus, i uns projectes, encara per acabar, però és veia d'una hora lluny, que allò no podia acabar bé. A més a més, en Manel estava dolgut amb el Carles, i exercia de dur inquisidor de la seva persona, amb contínues trucades a la seva dona. A fi de comptes, podia fer el que vulgui, però semblava, un acte descortès, vers una persona, que et salva de l'abisme, encara, que ell no ho creia així. Creia que les coses són les que eren, i si a l'empresa han arribat on han arribat, era degut a una suma de factors, que donaven un resultat, però en Manel, el que més fàstic li retreia a en Carles, era haver-li estat infidel a la seva dona. No és creia cap mena d'història, i és més, creia que el resultat empresarial hagués estat el mateix, sinó li hagués posat tanta passió a l'assumpte. En Manel, sentia llàstima per la Mercè, una bona dona. Una dona exemplar. Aquella nit, la va tornar a trucar, doncs creia que tenien moltes coses en comú.

- Que està la Mercè ?.
- De part de qui ?.
- Del Manel, el soci del Carles a l'empresa.

En Pau, va anar al saló de casa, i li va dir a la seva mare, que tenia una trucada. Eren dos quarts de deu de la nit, i el fill gran encara no s'havia anat a dormir. Immediatament, la mare li va ordenar que se n'anés a dormir, cosa que va fer.

- Com estàs Mercè ?.
- Home, no estic del tot malament. En el fons, en Carles no s'ha portat del tot malament. M'ha deixat el pis, i una bona pensió per tenir cura dels fills.
- Sí, però t'ha sigut infidel.

- Bé, no és aquest mal del que patiu la majoria d'homes ?.
- Si és veritat, a més, t'ha deixat per la meva dona, la Mireia.
- Sí, és veritat, i com és aquesta dona ?.
- És bona dona. Ho va deixar tot per mi, i jo..., potser no he sabut correspondre- la.

Va dir amb veu plorosa.

- No et preocupis Manel, l'amor es com l'energia solar, s'ha de transformar en electricitat, i per això ha d'haver- hi una química especial.
- Perdona Mercè, no sé si et semblarà bé, però m'agradaria fer- te una proposta.
- I quina és aquesta proposta ?.
- M'agradaria convidar- te a sopar, en un restaurant d'aquí Manresa. Crec que tenim moltes coses en comú, i seria bo que parléssim d'elles, que et sembla ?.
- T'ho agraeixo Manel, però que en faria del nens.
- No podries deixar- los amb els teus pares, o..., amb el Carles.
- Sí, ho podria fer. Demà et truco, i t'ho confirmo, de fet, jo també tinc ganes de parlar amb tu.

Acte seguit va venir el Pau ràpidament.

- Qui era aquell home.
- Ja t'ho explicaré algun dia.

Va portar- lo al llit, li va acaronar la cara, i li va donar un petó. Va tancar la porta de la seva habitació, i al cap de cinc és va adormir. Poc després, va tornar a sonar el telèfon. Aquest cop era el seu exmarit, en Carles. No tenia cor de parlar amb ell, però va atendre- li la trucada.

- Que vols ?, no vius amb un altre dona ?.
- Sí, però mai he deixa't de respectar- te. Es cert, visc amb un altre dona, però no et falta de res. Potser tindràs que tornar a treballar a " La Caixa ".
- No et pensis, m'estic informant, i potser deuries d'explicar als teus fills el que ens ha passat.
- Crec que si ho deuria fer, i d'això volia parlar- te. La Mireia se'n va aquest cap de setmana a Beneixama, amb la Isabel, per tractar del tema de la distribució dels nostres productes al sud d'Espanya, i, havia pensat que me'ls podia portar el cap de setmana amb mi.
- Penso que si, i penso que ho hauries de fer, si no volguessis perdre'ls.
- D'acord, doncs aquest cap de setmana me'ls emporto jo.

De sobte, a la Mercè se li havia solucionat el pla, i en estirar- se al llit, va fer una cosa que mai havia fet fins ara. Va posar un dvd, amb

una pel·lícula porno, que havia trobat al seu exmarit, i va masturbar-se. Va posar-se un preservatiu al dit índex, i se'l va introduir per una vagina sense depilar. Va estar per espai de cinc minuts. El preservatiu va respondre a les mil meravelles. No era ni aromatitzat, ni res d'això. Era de simple làtex, però veure aquelles dones fent fel·lacions i actes sexuals, mentre pactava que els seus fills se'ls endurien aquell cap de setmana, li feien sentir una dona totalment alliberada. Va estar, masturbant-se, per espai de cinc minuts, i, al cap i a la fi, es va estirar quieta a sobre el llit. Ningú la molestava, i és va posar a plorar. No va poder reprimir les llàgrimes. Havia renunciat a tot, a la seva feina, pels seus fills, i era així com li pagava el Carles. S'havia humiliat, per l'home que més estimava en aquesta vida, i aquest li havia fallat. Estava sola, si, però ara, estava lliure.

L'endemà a la feina, en Manel va rebre una trucada de l'empresa Sunshine, interessada en comprar l'empresa. Realment estaven molt interessats, i volien tenir informes de la nostra empresa per comprar-la. De bon inici, li van dir que volien controlar tota l'empresa, i controlar la majoria de l'accionariat, i que en el seu projecte, sobrava tot l'equip de distribució i comercial. Només mantindrien el centre de muntatge de Manresa, i res més. És clar, que la venda o no de la companyia, no depenia únicament d'en Manel, que controlava el cinquanta per cent de l'accionariat, sinó que també és tenia que comptar amb l'opinió d'en Carles.

Aquest, era un tema tabú fins aleshores, i és devia reflexionar més i millor sobre aquest tema, i d'ell mateix, volia parlar-ne, amb la Mercè. En tornar a casa, en Manel li donava voltes i voltes en aquest tema. Com conciliar en aquell moment, el que era l'empresa, amb el que devia ser, les possibilitats d'expansió arreu d'Espanya, Portugal i nord d'Àfrica, sent una empresa decent, amb el que en realitat era la nostra empresa ara, un cau d'immorals, que s'aprofitaven d'una conjuntura econòmica i històrica favorable, on havien aconseguit extraordinaris resultats, aconseguint l'efecte sorpresa del mercat. Com es podia posar fre en aquell desgavell, posar fre els mètodes políticament incorrectes, i imprimir una línia moderna i seria a l'empresa, on s'evitéssin els espectacles esperpèntics, i on tothom, des del més alt càrrec, fins el de més avall donés exemple, no només respecte els seus treballadors, sinó respecte els seus clients i el seu mercat potencial. En Manel creia, que aquesta qüestió era de vital importància, i creia que lògicament, el Carles, era part interessada, però també ho era la Mercè, com a part que havia patit els efectes d'una política expansiva i brutal de l'empresa, on tot és valia, mentre és creixés. Ella era la típica dona que tot ho sacrificava per la família, pel seu home, per l'empresa, i així ho havia fet. En Carles el contrari, era el típic home, que tot ho sacrificava per l'empresa. No hi havia regles morals, si l'empresa anava endavant, creixia. Si això era així, la seva família també creixeria, i en resultaria beneficiada. I en Carles, així havia actuat. Va concebre la seva empresa com la seva família, i la seva família, com els seus assumptes privats i íntims. Va salvar al Manel, de la seva crisi més profunda, per l'empresa, i va vendre el seu cos, per l'empresa.

Aquesta tàctica no li hauria anat malament, sinó tingués un soci que pensés que el català, és parla des de Salses fins a Guardamar de Segura, o una dona, que pensés, que el pare de família, a d'assumir el sacrifici, perquè la seva dona, és sacrifica, i llavors, tothom és sacrifica vers la família, i llavors, al cap del temps, quan els nens són grans, i el patrimoni de la família és més gran, el sacrifici, no esdevé tal sacrifici, però això, ja és cap als cinquanta anys. És clar, que en Carles, no pensava així, i segurament, no estava disposat a frivolitzar sobre els esforços que un havia fet o no, a la família i empresa. El que és clar, és que en Manel volia parlar d'aquest tema amb la Mercè, i per això, després de dutxar-se, va esperar la seva trucada.



## 13- Proposicions deshonestes

En Manel, va dutxar-se com feia cada dia, i com deuen de fer la majoria de persones, dret, amb un bon toll d'aigua calenta queient a sobre el cap, després d'una bona ensabonada. Després d'eixugar-se el cos, és va posar la roba interior, una samarreta dels knicks de New York, i un xandall qualsevol. Així, és va posar a sopar, quan cap a les deu, va trucar la Mercè.

- Sí, diguim ?
- Manel, sóc la Mercè.
- I que me'n dius de lo nostre.
- Que sí, que sí que puc. El Carles té dret de visita aquest cap de setmana, i estic lliure fins el diumenge a les deu de la nit.
- Llavors així és fantàstic, podem fer un sopar especial.
- A que et refereixes ?.
- Podríem fer un sopar especial, podríem anar a València a fer aquest sopar, i podríem veure la ciutat de les arts i la ciència, al cap i a la fi, ens movem en un món, on tot és fusiona, tot és transforma, i de tot això et volia parlar.
- Haig de reconèixer, que em costa una mica dir- te que sí, però no vull viure del passat. Vull passar pàgina nova, i això pot ser l'inici.
- Fantàstic, no pateixis, jo m'encarrego de tot
- Perfecte.

L'endemà a la feina, vaig dirigir-me al meu despatx, i vaig passar pel davant del despatx del Manel. Estava molt enfeinat. Tenia notícies, pel gran volum de comandes que ens arribaven que estaven tenint moltes comandes del sector privat i que mantenien les explotacions solars que tenien a Màlaga, Beneixama i Fuerteventura. Estaven treballant molt bé el que ells anomenaven el “ *triangle màgic* “, que era el format per Tarragona, Màlaga i Múrcia, i a més a més ho estaven fent molt bé.

La Mireia, estava profundament enamorada del Carles, i se'ls veia molt compenetrats. Allà on no arribava un, el complementava l'altre, i a més, tenien la Isabel a Beneixama, que era un vertader joker. Era una carta guanyadora, amb un marit permissiu, i amb una doble personalitat, per un costat, enamorada de la seva terra, però per un altre, amb una ambició política i empresarial sense límits, que li feia adquirir les últimes innovacions tecnològiques per les seves contrades, i, de moment, no havia fallat mai.

Com no havia fallat mai el Carles, i aquell divendres, puntual a la cita, va marxar a Alacant, en un lloc secret, que no era ni cap balneari, ni cap hotel, ni el poble de Beneixama, per examinar els resultats del projecte al sud d'Espanya.

- I com et sembla que van les coses.

- Em sembla que van bé Carles, però em sembla que ens estem centrant molt amb l'energia solar, i això ens podria fer vulnerable. Hauríem d'aprofitar la sinergia que ens produeix la nostre implantació en energia solar.
- I tens alguna idea al respecte.
- Sí, podríem vendre tota mena d'articles per depurar aigua contaminada, com per aprofitar al màxim l'aigua que gastem. L'aprofitament de l'aigua, és un tema d'extraordinària importància a Espanya, sobre tot al Sud.
- Si tens raó, podríem investigar- hi sobre el tema. Diré a la Mireia que posi fil sobre l'agulla, i ho anirem comentant per internet. Et sembla bé.
- Sí, veuràs, et volia comentar una cosa. Quan vaig anar a veure- us a Manresa, abans d'entrar a Catalunya, em vaig desviar al Maestrat, i allà , tot contemplant el paisatge, vaig tenir la visió d'una placa solar encesa en foc, i això, em va fer reflexionar. Realment, ens hem enriquit amb l'energia solar, però som vulnerables. No hi ha cap gran multinacional a la nostre empresa, i aquestes, ens podrien atacar. A més a més, sabent que les teves relacions amb el Manel no són bones...
- Que vols dir amb això ?.
- Que potser m'hauries de follar més endins, m'entens. M'agrada follar amb tu.

No van passar ni deu segons, que ja ho estava fent, amb un magatzem lúgubre, ple de peces de recanvi, d'estris que després s'utilitzarien per transformar l'energia solar. La vaig llençar al terra, un terra fred i llis, i li vaig baixar la faldilla i les calces. La vaig penetrar de forma intensa, quatre o cinc vegades, i la vaig donar un petó de tornavís, allunyat de flaixos, i mirades indiscretes. Acte seguit, ens vam acomiadar. Ella tenia que anar a recollir, els seus fills al col·legi, i jo devia estar a casa a les onze, doncs la meva exdona, em portava els meus fills, en el dret d'exercici del dret de visita.

Tot va quedar així.

La Mercè, va ser puntual. Em va portar els meus dos fills, puntual a les onze, llestos per anar a dormir, equipats, i amb els medicaments que havien de prendre. En aquest sentit, la Mercè era una dona responsable, entregada als seus fills, per sobre de tot, i és segur, que per això em tenia respecte.

- Aquí els tens. Tots per tu. El diumenge a les vuit de la tarda me'ls tornes, sinó et fa res.
- Res em fa. Tranquil·la, no els passarà res. Veste'n tranquil·la.

I així ho va fer. Va marxar tranquil·la, no sense abans donar- me un petó a la galta. No li vaig demanar cap tipus d'explicació, perquè tampoc me les demanava ella quan estàvem casats, i per això jo tampoc ho feia, però volia que fos feliç, molt més feliç del que jo li havia fet.

Dissabte al matí, va venir el Manel a buscar-me. Portava un Mercedes esportiu, i anava molt elegant.

- Que tal, com estàs ?.
- La veritat que molt bé. Puc estar per tu, tot el cap de setmana, però recorda, haig d'estar a les vuit de la tarda de demà, a recollir els nens. En Carles sempre va ser molt seriós amb això, i ho hauries de respectar.
- Tranquil·la, no et fallaré, a més a més, ara tenim tres – cents quilòmetres per endavant fins a València, i tindrem moltes coses de que parlar, i a més a més, molt interessants. Veuràs, ens ho passarem molt bé.

En Manel, estava molt content de tot el que li estava passant, i al mateix temps, sentia aquella responsabilitat històrica que va tenir el Carles, quan va acudir a rescatar-lo, fruit d'una crisi personal profunda, per ajudar-lo a ell, i a l'empresa. Creia, que en Carles havia degenerat, s'havia sacrificat falsament per l'empresa, oblidant els principis morals, que tot pare de família ha de tenir vers els seus fills, però, si una cosa és ben certa, és que ell estava on estava, gràcies a ell, i que no el podia deixar tirat, però que aquella oferta de l'empresa alemanya era supertentadora, i a més, el Carles, no sortiria perjudicat, doncs cobraria l'import de les accions, que s'havien revaloritzat un 500 % des de la seva creació. Volia parlar d'això i d'altres coses amb la Mercè, perquè ella era la única que li podia donar una opinió al respecte. En Manel, va ser puntual a recollir a la Mercè el dissabte al matí, i la Mercè, no el va fallar, l'estava esperant. Un cop al cotxe, un luxós Mercedes esportiu, van agafar la AP 7, fins a València. Va tornar a agafar aquella autopista, que tantes reflexions i maldecaps li va provocar als inicis de la companyia, quan anaven a Beneixama, a buscar el contracte de la seva vida. En Manel, va voler ser directe, i va començar a parlar sense embuts amb la Mercè.

- Que tal Mercè, estàs còmode.
- Sí, si, m'ho he fet venir bé. Com ja saps el Carles s'ha quedat amb els nens, ha estat en l'únic que no m'ha enganyat en aquests llargs anys de relació. Amb els nens, sempre ha estat un pare honest i conseqüent.
- Sí, és veritat, el Manel, mai ha estat una mala persona, però ha estat poc selecte. Ha buscat solucions fàcils, i s'ha recolzat amb la meua direcció tecnològica de les últimes innovacions en plaques solars, i sobre tot les vaig aconseguir patentar a Espanya, provenint d'Israel i dels Estats Units.
- Què vols dir amb això ?.
- Que això és com un peix que és mossega la cua. El Carles, ha donat molt a l'empresa, però és perquè l'empresa tenia molt que donar. Perquè érem, i som bons en energies renovables, i potser no calia donar tant d'espectacle. Saps a que em refereixo, no... ?.

- Si clar, encara que no pensis, jo de vegades també penso, que he sigut una mica culpable, que no l'he sabut comprendre, i que..., no sé, si hagués actuat d'un altre manera, tot m'hauria anat molt millor.
- No diguis ximpleries !. Tu li has donat marge per a tot, pel bo i pel dolent, per rectificar els propis errors, per redreçar la seva pròpia vida.
- És cert, és cert, però jo mai vaig deixar d'estar enamorada d'ell, excepte, quan al final, va deixar- me per un altre dona, la Mireia. No notava, res estrany, però crec que la meua actitud va ser insuportable per a ell. No podia viure amb mi, i va voler deixar- me sense fer- me mal, ni a mi, ni als nens.
- Mira, Mercè, crec que en Carles, ha sigut un home conseqüent amb mi mateixa. La que és ara la seva parella, no ho va ser amb mi. M'ignorava, vivint amb mi, és refugiava en internet, amb el Messenger, les seves amigues, i les seves traduccions dels clàssics anglesos.
- Com qui.
- Bàsicament James Joyce i Shakespeare.
- I per això la vas rebutjar.
- Sí, per això. La vaig llargar, fins que va aparèixer el Carles, com a salvador, i redemptor de l'ordre establert, amb una Mireia penedida i disposada a redimir els seus pecats.
- I realment, no ho va aconseguir, doncs em va treure el marit.
- Sí, és veritat, i no pot dir- se que no la tractés bé jo, la vaig convidar a un viatge als Estats Units, i un creuer al Carib, i vaig posar- li tota mena d'atencions perquè ella fos feliç.
- Llavors el problema eres tu, o ella, o com jo amb el Manel, potser el problema era jo, o ell, això mai és sabrà.
- És cert, són enigmes de la història, el que és clar és que el Carles és un home feliç amb la Mireia, i la seva *paloma mensajera* que té a Alacant i be..., això no és normal.
- El que no és normal ?.
- Doncs que no és normal, que l'empresa estigui dividida en dos, i que ja no funcionem , ni com a empresa, ni com amics en la realitat, i, és d'això del que et volia parlar. Hi ha una empresa alemanya, interessada en comprar el 51 % de l'accionariat de Solium, és a dir el 47 % del Carles, i el 4 % que tu posseixes, és a dir almenys el 51 %. La oferta és estratosfèrica, d'aquelles que no és poden rebutjar. Esta clar que jo sortiria guanyant, doncs conservaria el 49% de l'accionariat, i em convertiria en peça definitiva de l'empresa, però permetria a l'empresa formar part d'un gran consorci internacional, i el que és més important, assegurar la perdurabilitat de l'empresa, i ser una empresa digne i respectable dins el sector, sense joc brut, en definitiva, una sòlida empresa, que deixa d'anar a la deriva, amb un projecte seriós. Que et sembla ?.

- Em sembla bé, molt bé, perquè el Carles, no se n'aniria de l'empresa amb la cua entre cames, però deixa'm que ho pensi una miqueta, i la setmana que ve, et dono una resposta.
- D'acord.

Finalment van deixar l'AP 7, per dirigir-se a València. En Manel, tenia reservada una habitació amb jacuzzi en un hotel de cinc estrelles. En arribar, un grum els va aparcar el cotxe, mentre la Mercè s'arreglava, i és relaxava en un jacuzzi rodó, el Manel esperava fumant al hall de l'hotel. Finalment, la Mercè, arreglada, i amb vestit de nit, va baixar al hall. Llavors el Manel va pujar, va fer una dutxa ràpida, i és va posar l'smoking per anar a sopar, a un conegut restaurant de luxe, a prop del Palau de la Música de la Ciutat de les Arts i les Ciències de València, on Zübi Mehta feia el concert inaugural del mateix. En Manel, havia aconseguit dos entrades.

La nit, va estar radiant, magnífica. Començant pel sopar, feta per cuiners valencians d'anomenada, que combinaven a la seva cuina, amb la més sofisticada *nouvelle cuisine*, amb arrels pròpies de la terra, on no faltaven sofisticats còctels de fruita, a base de mango, plàtan i suc de taronja, i una selecció acurada dels millors peixos.

En acabar el concert, van tornar a l'hotel, i van fer l'amor, rodejats de glamour. L'endemà en Manel va aixecar-se abans, i després de dutxar-se, va fer un jacuzzi. Va ser llavors quan la Mercè és va aixecar, i el Manel, li va dir amb els braços estesos, a la circumferència del jacuzzi.

- T'ho has passat bé.
- Sí, molt bé, feia anys que ningú em tractava així, però ens em de donar pressa, a les vuit de la tarda, tinc que anar a recollir els meus fills a casa del Carles. No voldria que prenguessin mal per res del món.
- Tranquil·la, res d'això passarà.

Vam fer un esmorzar ràpid, i vam enfilem per l'AP 7 cap a Manresa. Faltava poc per arribar a casa meua, i va ser llavors quan vaig dir-li al Manel que tirés endavant lo de la compra de l'accionariat del Carles de l'empresa, i el meu 4%. Vaig dir-li que era un home entranyable, seriós i responsable, i que donar una puntada de peu al pare dels teus fills amb un bon feix de diners sota el braç, després d'haver abusat moralment de tu, no era cap greuge, i que en definitiva, així és la vida. Després de d'acomiar-me del Manel, i agafar als nens en perfecte estat, vaig estar més convençuda del que havia fet. Ell era feliç amb la Mireia, i amb la Isabel, la seva forma de veure la vida, era molt diferent de la meua, o havia canviat molt des de que ens vam conèixer, i en Manel, m'oferia un nou projecte, i un nou recolzament. No podia deixar passar aquella oportunitat, i trencar amb el passat, era el millor que podia fer.

En Carles, la Mireia i la Isabel, treballaven a fons en els nous reptes que l'empresa plantejava. La Mireia, lluny d'estar gelosa amb la

Isabel creia que era bo una relació esporàdica i fugaç amb un altre parella, alliberant la neurosi que cadascú porta sempre, amb pràctiques sexuals intenses, alliberadores de la nostre frustració diària. La Mireia era una dona més sensual. El complement perfecte d'un home guanyador. La Mireia, feia la vida més fàcil en Carles, i deixava per ell, el que realment era important. Ambdós eren conscients, del trasbals que havien patit a les seves vides, i del que quedava per venir, però ella, era tot persuasió i sentit comú.

- No et preocupis Carles, el que hagi de ser serà. Les nostres vides han canviat, però tu ja has fet tot el que has pogut.
- Ja..., però he donat tant per aquesta empresa, i sobretot, pels meus fills.

La Mireia era conscient de la passió que despertaven els seus fills en ell, i el seu desig, era que els dos en tinguessin un. No era pas tant difícil, però ella va voler incrementar les possibilitats al màxim, perquè al mínim descuit, resultés embarassada. Per tal d'aconseguir- ho, és va posar en mans d'un reconegut ginecòleg barceloní, el qual, li va encomanar un tractament, que accelerava les possibilitats d'embaràs d'una forma exponencial. El ginecòleg, va mirar- li la vagina, i el clítoris.

- Tens una vagina i un clítoris perfectes. No has de tenir cap mena de problema. Hi ha dones, que tenen unes mides reduïdes, però no és el teu cas. L'únic que puc dir- te, és recomanar- te, un ungüent, perquè te'l fiquis al clítoris en fer l'amor, així tot anirà millor.

Vaig fer- li cas, amb disciplina germànica, i ara només feia falta, que en Carles posés de la seva part. De fet, aquells dies anàvem molt atrafegats. El volum de comandes era molt elevat, i rebíem moltes trucades, algunes d'elles de servei tècnic, reparacions. En Carles, era conscient de l'esforç que tota l'empresa estàvem fent, i jo especialment amb ell, però aquell dia, el dia tant esperat per la tarda, em va cridar al seu despatx.

- Mireia, estic molt satisfet amb tu. Tu ets la persona que em compren, la que està amb mi cada dia, a casa, des de fa poc, i a la feina, i m'agradaria agrair- t'ho d'alguna manera especial. Veuràs, el cap de setmana passat, vaig tenir els meus fills amb mi, i aquest el tinc lliure. M'agradaria que vinguessis a la Cerdanya amb mi, i així, coneixeràs uns familiars que tinc allà.

Em van faltar poques paraules per dir- li que sí, perquè estava boja per ell. A més, aquells dies feia molt fred, i em venia de gust anar als Pirineus amb ell, aïllar- me de la realitat diària de cada dia, i el volia caçar, el volia tot per a mi.

- És clar que vull, em moro de ganes, i et diré més, pensava que mai m'ho diries.
- Perdonat, ja saps l'atragadíssims que estem últimament.

## 14- Alea jacta est

Aquell divendres de novembre per la tarda, vam marxar rumb als Pirineus, les estacions d'esquí, encara no estaven obertes, però nosaltres no anàvem a esquiar, sinó a donar un pas més en les nostres relacions personals. Ens vam establir a un hotel de Puigcerdà, i vam sopar al mateix hotel. Tot va ser molt romàntic. El menjador estava a la planta baixa de l'hotel, amb una llar de foc encesa, que donava un toc de romanticisme en aquella escena. Van prendre menjar típic dels Pirineus, rics en calories, i regat amb uns bons vins. En acabar, van marxar directament a l'habitació, i van posar el canal Private. La Mireia, no va donar temps de treure's la roba al Carles, ho va fer ella mateixa, mentre l'acaronava la cara, i li donava petons per tot el cos, acte seguit, és va treure ella la roba, menys el sostenidor, i les calces, que li va fer treure en Carles, mentre li llepava els mugrons, i l'introduïa el dit a la vagina, moment en que va aprofitar per dir- li.

- Espera Carles, no facis res, tinc un ungüent que m'ha donat el ginecòleg, per fruir més de les penetracions.
- És igual, no facis cas del ginecòleg. Et volia introduir la meva llengua, i llepar- te el cony.
- No havia pensat en això, pensava que eres més purità.

Acte seguit, la Mireia, va deixar aquell ungüent meravellós per ments retrògrades a sobre de la tauleta de nit, i va deixar- se portar per la passió desenfrenada d'en Carles. Aquest la va llençar a sobre el llit, amb les cames obertes i com un autèntic *matador*, va començar a grapejar- li tot el cos, i donar- li petons. Va llepar- li amb intensitat els mugrons dels dos pits, i en arribar a la vagina, va llepar- li el cony sense cap mena d'angúnia. Al cap d'uns minuts, va aixecar- se, i va veure una glopada de Coca Cola d'un vas, tot dient- li.

- Ara et toca a tu.
- Sense preservatiu, no ?.

Va afegir la Mercè.

- És clar, l'ungüent aquest que portes, és per fer lliscar el penis amb preservatiu, sense preservatiu, una bona mamada és suficient, i això és el que m'has de fer tu.
- Perdona, no m'has donat temps.

La Mireia, va agafar- li el penis, i va començar llepar- li intensament, fins un punt que en Carles és va córrer a la seva boca, i és va estirar al llit. Ella, va aguantar el semen a la seva boca per espai d'uns segons, va mirar- li a la cara, i se'l va empassar.

- No tindràs la SIDA.



- No.

Va agafar la copa de Coca Cola, i va fer uns glopets, després, és va estirar a sobre el llit, i amb les cames obertes, li digué.

- Ara si ets home, folla'm sense condó.

En Carles, no va trigar gaire. És va tornar a excitar, i va escometre-la frontalment. No feia falta cap estri, el seu penis lliscava perfectament per la seva vagina. En aquesta ocasió, no van haver-hi preservatius de colors i sabors. Tot va ser més directe. En acabar de follar- la per davant, van adoptar d'altres postures.

- Ara pel darrera. Trempa potent, i em dones pel cul.

Al qual, també va saber donar resposta en Carles. Van acabar extasiats, sobre tot en Carles, que en acabar és va estirar a sobre el llit.

- Estàs cansat, veritat ?.
- Sí, però ha valgut la pena.

Van acabar la resta de la nit junts, i a l'endemà s'aixecaren, i és dutxaren, llepant- se, l'un altre a l'altre. Van compartir la mateixa tovallola per eixugar- se, i van marxar a la fortalesa medieval de Font Romeu. Des d'allà van tornar a Manresa.

En tornar, per la c-58, la Mireia va recordar- li a en Carles, que havia dit alguna cosa, d'anar a veure uns familiars, a lo qual aquest li respongué, que no tenia la menor importància, i que podrien tornar en un altre moment.

L'endemà van tenir que tornar a la feina. Van tenir que tornar a fer front a les comandes, els concursos públics, i tot això combinat amb un front obert que tenien oberts a l'empresa.

Ningú sabia com acabaria aquella situació, però en Manel sabia que tenia un front obert amb la distribuïdora del sud, i que en cas de que les coses anessin malament, podrien optar per fugir, però de moment, res no s'havia concretat, i el que és clar, és que amb la Isabel, havien acordat constituir una nova empresa, amb domicili social a Elx, per si les coses, poguessin arribar anar del tot malament. S'havia buscat Elx, perquè ja no és buscava tant la iniciativa pública, sinó abordar sectors emergents, com l'agrícola, la indústria de la joguina o d'altres, també és volia diversificar la indústria solar, amb d'altres, com la de l'aprofitament de l'aigua. Llavors, en el cas de que els alemanys els fessin fora, sempre tindrien aquesta sortida, i podrien tornar a Catalunya. Tot estava planejat.

La ment del Manel, era però, maquiavèlica. Sobre la seva aparença d'home normal, sensat, i coherent amb les seves idees i pensaments, s'amagava un home ambiciós i sense rancúnies, on tot ho tenia planejat. Ell sabia, que de tirar endavant el pla ideat pels

alemanys, el primer en sortir seria en Carles, la Isabel, la Mireia, i el seu seguici de col·laboradors, i, acte seguit serien ells, doncs de tot és sabut l'interès de Sunshine, per controlar empreses dins el sector energètic espanyol. Era clar i manifest, que ell sol, isolat davant un imperi energètic com aquell, era anar cap una mort lenta, però segura, però també era del tot cert, que el seu proveïdor d'innovacions tecnològiques a Espanya, el conglomerat empresarial, de capital israelià i estadounidenc, estaven interessats en posar una poteta en aquella empresa i, així, van pactar- ho amb ells. Havien acordat una cessió d'un 10 % de l'accionariat a ells mateixos, quan és comprés la resta d'accions, que en Carles tenia.

Tot estava previst, la companyia alemanya, Sunshine, estava molt interessada en entrar en aquest sector energètic, i per tant, volia accelerar l'operació quan abans millor. Ja ho havien parlat tot amb en Manel, la seva companya actual, la exdona de'n Carles, la Mercè, i només calia executar l'operació. Fer l'autèntic cop d'estat, i convèncer perquè en Carles és vengués les accions, perquè, si bé es cert, que ningú està obligat a vendre's unes accions, també és cert, que tota la component tecnològica dels aparells que venien, estaven en mans del Manel, i llavors, era una cosa o l'altre. Era una qüestió de forces, i en Carles tenia organitzada la batuda. Només era qüestió de xifres, i veure que era més convenient. La batalla estava servida, i hauria un vencedor i un perdedor, només calia saber el resultat final.

Al capdavant, després de molts tires i arronses, és va arribar a un acord. És va materialitzar una oferta sobre el 47 % de les accions que tenia en Carles. L'oferta era draconiana, no és podia fer res, doncs la ment perversa i sense escrúpols d'en Manel, havia donat resultat, un fons d'inversió, l'accionista del qual, eren inversionistes, alemanys, estadounidencs i israelians, volien comprar l'accionariat de l'empresa a en Carles, i, el que és més important, s'establí una clàusula de no retorn, perquè de no acceptar- la, no se li subministraria la tecnologia amb la qual és fabricaven aquells aparells. En Carles, va demanar una mica de temps, per donar- lis una resposta, doncs tenia que fer unes consultes. Es van donar, una setmana de temps, per donar una resposta definitiva.

En Carles, al llarg d'aquells anys d'experiència, havia acumulat un cert bagatge, i tenia sobre tot amb la Isabel, una sòlida sòcia en la qual confiar, malgrat l'incommensurable recolzament tècnic de la Mireia. Aquella nit, a casa, i de forma tranquil·la i reposada, va trucar-la. És va posar el seu marit.

- Podria parlar amb la Isabel ?.
- Està fent el sopar.
- És que és una mica important, estaré poc temps.
- Un moment, ara és posa.

En posar- se la Isabel, va comentar- li la situació en que és trobava la compra de l'empresa. Lògicament, la Isabel, coneixia de la situació, però també la seva activitat política al llarg de tants anys, i

el ser coneixedora de la situació del medi ambient al sud d'Espanya, van fer que ella també tingués una carta amagada sota la mànega. Coneixia de l'enorme interès d'un grup d'industrials del sud de la península, recolzats, per tecnologia francesa i d'altre, ja desenvolupada aquí a Espanya, de comprar aquesta empresa, i és per això, que volien comprar l'accionariat de'n Manel.

A en Carles, aquesta posició li va semblar magnífica, sensacional, i només el fet de rebre aquest recolzament, ja el va recomfortar. Aquells dies, però, ja eren diferents. S'anava a treballar a l'empresa en una situació de tensió, perquè és sabia que un o altre seria el guanyador o el perdedor. La seva empresa havia estat innovadora a Espanya, establint una nova forma neta de fer energia elèctrica, i les seves fites, no havien passat desapercebudes, i està clar, que davant el gran capital, no hi havia res a fer, guanyar o perdre. Aquells dies en Carles i la Mireia, els vivien amb amargor, sabent que potser, el final estava a prop. En Carles, havia comprat un petit apartament, a Elx, per desenvolupar l'empresa conjunta amb la Isabel, tot esperant un esdeveniment final en aquella història.

Finalment, el conglomerat d'accionistes del fons de inversió, van aixecar l'oferta, i van pagar més, per aquell 47 % d'accions d'en Carles, i en Carles, no va poder oposar-se sabent a més, que ells tenien la clau de tot, la component tecnològica de l'empresa. Finalment, havien aconseguit finalitzar l'operació abans de cap d'any, a principis de desembre. És van complir totes les formalitats, i el més dolorós, va ser quan en Carles, va rebre la trucada d'en Manel.

- Recorda Carles, t'has emportat un grapat més d'euros per aquella dona. A mi, mai m'ha agradat, no sabia com dir- t'ho, gràcies a Déu que ens portava negoci, però s'ha comportat com el que realment és, una puta, una gran puta.

Aquella frase em va fer mal. Aquella arrogància, aquella supèrbia tant insultant, va fer que em sentís profundament ofès.

En acabar de treballar, i aprofitant uns dels últims dies que encara tenia les claus del magatzem, vaig proposar- li que baixés la Mireia amb mi al magatzem.

- Baixa'm els pantalons, i llepa'm la polla, com al Bhilal !.
- Carles, n'estàs segur ?.
- Sí, fes- ho, fes- ho !.

La Mireia estava sorpresa, però sabia que era la última nit, l'últim dia que estaria a la seva empresa, i per la qual, tant havia lluitat. Se'n recordava que quan en Carles li va preguntar que perquè practicava el sexe oral amb el Bhilal, aquesta li respongué, perquè la seva suor, era una suor d'home, i segurament, ell volia que la Mireia li demostrés el mateix per ell, i ella, així ho va fer.

Ens vam fer a la idea, la Mireia i jo, de que tot s'estava acabant, de que tots els esforços que havien fet, pel Manel primer, i després per

salvar l'empresa, no serviren de res, ans el contrari, seria la seva pròpia tomba. Durant els últims dies, havien concretat amb la Isabel, la nova empresa, més o menys com la que deixaven, especialista en energies renovables, i a tal fi, i sabedors d'una mort segura, havien fet varis viatges a Elx. Quan tot deuria acabar- se el trenta-u de desembre, tot deuria d'estar preparat, però no només era això, eren molts records, moltes situacions viscudes.

En Carles, va estar parlant amb la Mercè, que volia els seus fills per cap d'any, doncs s'anirien a Elx a passar- lo, junt amb la Isabel, i volia que coneguessin, part de la seva nova vida. La Mercè, no va poder oposar- se, doncs en Carles havia sigut un pare exemplar, i sempre havia tingut cura dels seus fills, enganyant fins i tot a ella si fos falta.

En Carles, i la Mercè, van preparar- ho tot per anar- se'n a Elx a passar el Cap d'Any. Van agafar aquella autopista, que tantes vegades havien agafat, feia molt de fred. En Carles va accelerar perquè tenia presa, tot, i que la carretera, no oferia gaires garanties. La Mireia li retreia que no anés tant ràpid però és notava que estava nerviós, amb ràbia. Va tractar de passar un cotxe, al inici d'un revolt, i amb una visió gairebé nul·la. De front, venia un camió, i van xocar frontalment. El cotxe, va caure rodolant per aquell penya-segat. La tragèdia, és va produir. Tots quatre van morir a l'acte. Les escenes de dolor, és van produir dins uns ànims bastant caldejats. La Isabel, va voler pagar de la seva butxaca, totes les despeses del sepeli, i és va mostrar molt afligida. La Mercè, és va mostrar impotent, perquè no podia oposar- se a que els seus fills coneguessin per Cap d'Any, la nova vida del seu pare, doncs tenia dret a l'exercici del dret de visites, i el que és més greu, els havia perdut per tota la vida. En Manel, va actuar amb molta fredor, i creia que allò eren només coses del destí. La Mercè, va estar afligida molt de temps.

La Isabel, va passar uns dies difícils, de profunda tristor, on va lluitar per sortir del record, i d'aquell home, que ho va donar tot per ella. Ja no podria recórrer l'AP 7, per buscar un home dolç, que li va solucionar la vida i, el que és més important, és va trobar al front d'una important empresa, especialista en energies renovables, i en instal·lar plaques solars al Sud de la península, per transformar d'una forma freda, neta, i sense produir cap mena de residus, energia solar, en energia elèctrica.

Ara és trobarien front a front, i sabien que la batalla estava servida. Mentre un disposava de l'última tecnologia punta amb energies renovables, l'altre és trobava enmig del mercat potencial de les mateixes. L'un, en Manel, no guardava un excessiu bon record d'en Carles, més bé el contrari, mentre l'altre, vivia per retre- li homenatge. Diuen alguns, que l'havien vist prendre el sol, a sobre d'una placa solar, al parc solar de Beneixama, tota nua, i que ho feia sovint, i que anava al balneari, tota sola, i s'anava a dormir algunes nits allà, mentre deia el seu marit que s'anava de viatge per uns dies. El cas, és que el mal ja estava fet. En Carles, la Mireia, el Pau i l'Àgata, ja no hi eren. En el seu lloc, hi havia dues empreses enfrontades, amb una mateixa tecnologia, i un mateix mercat

potencial. Només hi havia cicatrius, que amb el temps passaria, llavors, només calia veure qui guanyaria. Si el calor, el sol, convidaria unes plaques solars impertèrrites, e impàvides davant del temps, o al contrari, qui volgués plaques solars, tindria que baixar-se els pantalons davant tecnologia d'última generació.

La resposta, era difícil de dir, però si els braus d'Osborne han aguantat més de quaranta anys, caldrà arribar a la conclusió, que estem davant d'un tema de concentració solar, i que aquesta és defineix, com la correcta transformació, d'energia solar en un espai continuat de temps, i davant aquesta nova font d'energia, mai se sap que va primer, si la força i la passió dels braus d'Osborne, o l'aplicació freda i sistemàtica de l'última tecnologia del sector. És a dir, que podríem arribar a la conclusió de que el parany d'en Manel al Carles, va ser això, un parany, però amb inversors israelians, estatunidencs i alemanys, dins l'empresa, qui ens diu, que en Manel, no caurà amb el parany de no donar resposta a la correcta canalització d'aquesta font d'energia ?.

Vivim amb un món de vasos comunicants, i no tot és el que és, sinó més bé el que sembla. Tancar- nos en banda, sembla una postura irracional, i pot donar fruit a curt termini, però mai a llarg termini. Això és la correcta utilització, de les noves energies renovables, i donar una resposta coherent, al nou canvi climàtic, que ja ens crida a la porta.

A Castelldefels, 23 d'abril del 2007.